ΤΟ ΗΘΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΟΡΙΣΤΙΚΑ ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αρ.Φύλλου 78
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2008
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Το εμπόριο της ελπίδας όμως αυτή τη φορά ήταν ιδιαίτερα ελκυστικό. Η ανακούφιση, έστω πρόσκαιρη, κάτι παραπάνω από επιτακτική για τόσες χιλιάδες βασανισμένους από τον εγκλεισμό ανθρώπους.

Ας μην χαίρονται όμως οι δήμιοι. Η καταστολή, όπως και αν αυτή επιτεύχθηκε, θα έχει και αυτή τη φορά πρόσκαιρα αποτελέσματα. Γιατί ο εγκλεισμός δεν έχει αποχρώσεις. Δεν υπάρχει βασανισμός —και δεν θα υπάρξει— που να συνδιαλέγεται με την ανθρωπινότητα και την αξιοπρέπεια. Η «ανθρωπιά» της εξουσίας, της κάθε εξουσίας είναι ένα φρικαλέο χαμόγελο που ήρθε να καλοπιάσει τους κολασμένους των φυλακών, που ήρθε να σβήσει τις φλόγες του ξεσηκωμού τους προτού εκείνες φουντώσουν, όπως τόσες και τόσες φορές στο παρελθόν.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ Ή ΔΡΑΣΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ;

ήρθε να σβήσει τις φλόγες του ξεσηκωμού τους προτού εκείνες φουντώσουν, όπως τόσες και τόσες φορές στο παρελθόν.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ Ή ΔΡΑΣΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ;

Ανεμαζώματα και...

Αν η πολιτική είναι η «τέχνη του εφικτού», σύμφωνα με έναν ορισμό, τότε πρέπει να παραδεχτούμε πως η γαλάζια κυβέρνηση πέτυχε περίπου το ανέφικτο, να κλείσει τα κυριότερα κοινωνικά μέτωπα σχεδόν αναίμακτα και παράλληλα να αφήνει τους αντιπάλους της να θεωρούν τους εαυτούς τους, πραγματικούς νικητές, μετά από γενναίους χαρτοπολέμους με τα κυβερνητικά στρατεύματα.

Το «θερμό φθινόπωρο» που διαλαλούσαν οι ντελάληδες της «πολιτικής όξυνσης», ακόμα και πριν το καλοκαίρι, αποδείχτηκε ως ένα από τα πιο ήρεμα των τελευταίων ετών και οι κάθε λογής «ανυποταξίες» δεν έκαναν περισσότερη ζημιά από τα καψούλια παιδικού πιστολιού. Είναι η αλήθεια ότι τρόμαξαν στην αρχή μερικές γριές και ορισμένοι, αυστηρών αρχών, γείτονες σούφρωσαν τα φρύδια, αλλά μετά από λίγο όλοι γέλασαν καλόκαρδα με τους μπόμπιρες που ξεσήκωσαν στο πόδι την γειτο-

Ε.Ε., τόσος διασυρμός στα διεθνή φόρα για την «μεσαιωνική κατάσταση των φυλακών», τόσες θλιβερές εξισώσεις με τριτοκοσμικές στρατιωτικές δικτατορίες και άλλες δυσάρεστες και πικρές αλήθειες.

«Είμαστε οι καλύτεροι, είμαστε οι τιμιότεροι, είμαστε οι ηθικότεροι», είπε ο υπουργός Δικαιοσύνης μόλις σηκώθηκε από το τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Πράγματι, ποιος υπουργός δικαιοσύνης, από συστάσεως νεοελληνικού κράτους, κατάφερε, όχι μόνο να αντιμετωπίσει μια πανελλαδική κινητοποίηση κρατουμένων χωρίς να πέσει ούτε μια ξυλιά απο τους Κατάφρακτους, αλλά να χαιρετιστεί ως ...προοδευτική κίνηση το άνοιγμα νέων φυλακών, ο πόθος κάθε κρατιστή που σέβεται το λειτούργημά του;

«Νικήσαμε, αυτό είναι το πρώτο βήμα, και τα λοιπά», πανηγυρίζει ο ετερόκλητος αντιπολιτευτικός σχηματισμός, —από το ΠΑΣΟΚ και την αριστερά ως τις αντεξουσιαστικές συνιστώσες τους— για τις «υπαναχωρήσεις» του υπουργείου δικαιοσύνης.

Πράγματι, ποιός εργολάβος κινημάτων, από συστάσεως νεοελληνικού κράτους, κατάφερε όχι μόνο να καπελώσει τόσες χιλιάδες καταπιεσμένων στα κρατικά μπουντρούμια, αλλά να δώσει αριστερό άλλοθι στο κράτος για την κατασκευή καινούργιων φυλακών;

Πάντως ακόμα και οι υπεύθυνες αντιπολιτευτικές φωνές αναγνωρίζουν το γεγονός ότι δεν έπεσε ούτε μια σφαλιάρα σε τόσα σωφρονιστικά ιδρύματα κατά την διάρκεια των κινητοποιήσεων, ούτε ένα τζάμι δεν έσπασε στις διαδηλώσεις αλληλεγγύης, ούτε μια κόλλα χαρτί δεν κάηκε. Η Πανδώρα, η αγαπημένη μας Πανδώρα από το Βήμα της Κυριακής (23/11/08) γράφει:

«— *Ας πούμε και κάτι πιο ευχάριστο ότι οι φυλακισμένοι, χωρίς να κλείσουν δρόμους, χωρίς να ρίξουν μολότοφ, χωρίς να κάψουν και να καταστρέψουν, κέρδισαν. Σε λίγο, από τους 12.000 φυλακισμένους οι μισοί θα έχουν αποφυλακιστεί. Πρέπει να συγχαρούμε και τον υπουργό Δικαιοσύνης Σωτήρη Χατζηγάκη, που υποχώρησε στον βουβό και απελπισμένο αγώνα τους και δεν τον άφησε να εκφυλιστεί σε βιαιότητες*».

Μια τέτοια εξέλιξη για την κυβέρνηση, όσο περισσότερο επιτυχημένη είναι ή φαίνεται, άλλες τόσες αβαρίες και θυσίες απαιτεί. Παλιές ιστορικές συμμαχίες χάλασαν, υπουργοί και πρόσωπα που χαλούσαν την «καλή εικόνα» αποσύρθηκαν στον πάγκο της πολιτικής, προηγούμενες μεθοδολογίες αντιμετώπισης κοινωνικών κρίσεων αραχνιάζουν τώρα στο χρονοντούλαπο. Ακόμα και μερικά, άνευ σημασίας στραπατσαρισματάκια είναι διατεθειμένοι να υποστούν για χάρη των νέων συμμαχιών και του κοινού στόχου.

Πράγματι το «γαλάζιο κράτος» στην μετα-Πολύδωρα εποχή κάνει αξιοσημείωτη οικονομία στις γκλομπιές και στα χημικά, κάθεται όλο και περισσότερο στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων και το σημαντικότερο, παραχωρεί άτυπα «αξιώματα» και «δικαιοδοσίες» σε αναγνωρισμένες συνιστώσες του κινήματος. Και ας σκίζουν όσο θέλουν τα ρούχα τους οι ακροδεξιοί και τα άλλα παραστρατημένα παιδιά της γαλάζιας διακυβέρνησης.

Αμ' έπος, αμ' έργον, λοιπόν.

Απέναντι στην βαθιά συντηρητική —έως φασίζουσα— αντίληψη αρκετών «ενεργών πολιτών», που με σπόνσορα και σύμβουλο επικοινωνίας το γνωστό ραδιοκάναλο ΣΚΑΙ, στηθοκοποιούνται να επέμβει εδώ και τώρα η αστυνομία στα διαφορά «γκέττο», όπως αυτό των Εξαρχείων, προκρίνεται ο θεσμός του «Πλατειάρχη» ενός άτυπου επιτηρητή τόσο της τάξης στην περιοχή ελέγχου όσο και της ιδεολογικής ευταξίας, και λειτουργεί περίπου όπως και ένας πρόεδρος τοπικής ΠΑΕ. Με οπαδούς, αλλά και με τις «υψηλές» γνωριμίες, και με σπόνσορες, αλλά και με τους κοινωνικούς αγώνες, και με την διανόηση, αλλά και με την πλέμπα.

Μια αδιαμφισβήτητα ρηξικέλευθη τομή που πέρασε με επιτυχία τις εξετάσεις στους αποπνικτικούς χώρους των οπαδών του ποδοσφαίρου πριν δοκιμαστεί στους γραφικούς πεζοδρόμους των Εξαρχείων. Η, για πολλούς, καινοτόμα ρητορεία και οι κοινωνικο - ποδοσφαιρικοί οραματισμοί του Ντέμη Νικολαΐδη, που έκαναν όλους τους θεωρητικούς της κερκίδας να παραληρούν, βρίσκουν το κοινωνικό ανάλογό τους στην πλατεία των Εξαρχείων.

Αφού ένας οποιοσδήποτε πρόεδρος ΠΑΕ θα έδιωχνε χωρίς δισταγμό δυο χουλιγκάνους, που θα τεμπέλιαζαν μπροστά από τα γραφεία της εταιρείας του, γιατί θα πρέπει να έχουν καλύτερη τύχη δύο μεθυσμένοι, που τρεκλίζουν στην πλατεία Εξαρχείων; Το αυστηρό ύφος και το νεύμα με το δάχτυλο συμπληρώνουν την εικόνα ενός σοβαρού επιχειρηματία, που θέλει ευπρέπεια και τάξη στο κατάστημά του και κυρίως μπροστά στους «υψηλούς» προσκεκλημένους του. Η οικογένεια να μπορεί να επι-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

νητικά στρατεύματα.

Το «θερμό φθινόπωρο» που διαλαλούσαν οι ντελάληδες της «πολιτικής όξυνσης», ακόμα και πριν το καλοκαίρι, αποδείχτηκε ως ένα από τα πιο ήρεμα των τελευταίων ετών και οι κάθε λογής «ανυποταξίες» δεν έκαναν περισσότερη ζημιά από τα καψούλια παιδικού πιστολιού. Είναι η αλήθεια ότι τρόμαξαν στην αρχή μερικές γριές και ορισμένοι, αυστηρών αρχών, γείτονες σούφρωσαν τα φρύδια, αλλά μετά από λίγο όλοι γέλασαν καλόκαρδα με τους μπόμπιρες που ξεσήκωσαν στο πόδι την γειτονιά μεσημεριάτικα…

«Δεν έτυχε, πέτυχε», ζητωκραυγάζουν οι Γεωργαλάδες της Νέας Διακυβέρνησης για την διευθέτηση ενός τόσο σοβαρού ζητήματος, όπως αυτό των φυλακών, που τόσα πρόστιμα είχε κοστίσει στο ελληνικό κράτος από τους «ανθρωπιστές» Ισχυρούς, τόσες εξευτελιστικές αναφορές από την συστηματική κίνηση το άνοιγμα των φυλακών, ο πόθος κάθε κρατιστή που σέβεται το λειτούργημά του;

«Νικήσαμε, αυτό είναι το πρώτο βήμα, και τα λοιπά», πανηγυρίζει ο ετερόκλητος αντιπολιτευτικός σχηματισμός, —από το ΠΑΣΟΚ και την αριστερά ως τις αντεξουσιαστικές συνιστώσες τους— για τις «υπαναχωρήσεις» του υπουργείου δικαιοσύνης.

λογίες αντιμετώπισης κοινωνικών κρίσεων αραχνιάζουν τώρα στο χρονοντούλαπο. Ακόμα και μερικά, άνευ σημασίας στραπατσαρισματάκια είναι διατεθειμένοι να υποστούν για χάρη των νέων συμμαχιών και του κοινού στόχου.

Πράγματι το «γαλάζιο κράτος» στην μετα-Πολύδωρα εποχή κάνει αξιοσημείωτη οικονομία στις γκλομπιές και στα χημικά, λήρουν, βρίσκουν το κοινωνικό ανάλογο τους στην πλατεία των Εξαρχείων.

Αφού ένας οποιοσδήποτε πρόεδρος ΠΑΕ θα έδιωχνε χωρίς δισταγμό δυο χουλιγκάνους, που θα τεμπέλιαζαν μπροστά από τα γραφεία της εταιρείας του, γιατί θα πρέπει να έχουν καλύτερη τύχη δύο μεθυσμένοι, που τρεκλίζουν στην πλατεία Εξαρχείων; Το αυστηρό ύφος και το νεύμα με το δάχτυλο συμπληρώνουν την εικόνα ενός σοβαρού επιχειρηματία, που θέλει ευπρέπεια και τάξη στο κατάστημά του και κυρίως μπροστά στους «υψηλούς» προσκεκλημένους του. Η οικογένεια να μπορεί να επισκέπτεται άφοβα το γήπεδο και τα παιδιά να παίζουν ανενόχλητα στην πλατεία, να δύο αληθινά ειδυλλιακές εικόνες χαράς και ξεγνοιασιάς!

Μπορεί η κυβέρνηση να κέρδισε λίγο χρόνο συναίνεσης ακόμα, αλλά οι παροικούντες την Ιερουσαλήμ γνωρίζουν καλά ότι τα αποτελέσματα από τέτοιες ετερόκλητες συμμαχίες δεν μπορεί παρά να είναι πρόσκαιρα.

Ανεμομαζώματα και διαβολοσκορπίσματα.

Λεόν

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Είναι γνωστή και μη εξαιρετέα η τεχνική της εξουσίας να προβάλλονται ως υπεύθυνα για τα διάφορα δεινά που υφίστανται οι ανθρώπινες κοινωνίες συγκεκριμένα πρόσωπα, που ηγούνται κατά περίπτωση κρατών, τραπεζών, εκκλησιών, κομμάτων, διεθνών πολιτικοστρατιωτικών οργανισμών κ.ο.κ.

Μ' αυτό τον τρόπο, αφ' ενός, η κοινωνική δυσφορία αποσυμπιέζεται εύκολα με την αντικατάστασή τους. Αφ' ετέρου, κατασκευάζεται μια εικόνα δημόσιου λεγόμενου ελέγχου και διαφάνειας, ενώ οι θεσμοί και οι μηχανισμοί ενισχύονται με την προβολή των δυνατοτήτων μιας απρόσκοπτης και εύρυθμης λειτουργίας τους παρά τις όποιες «αναπόφευκτες» μεν, απλά «παραφωνίες» δε, των «σκανδάλων».

Σ' αυτήν ακριβώς την διαδικασία ανανέωσης εμπίπτει και η αντικατάσταση ενός νόμου, προβαλλόμενου πλέον ως αναχρονιστικού, από ένα νόμο που θα καλύπτει τις εκσυγχρονιστικές ανάγκες του κράτους, που εμφανίζονται αλληλοκαλυπτόμενες με τις κοινωνικές επιθυμίες και απαιτήσεις.

Η συμμετοχή σ' αυτή τη διαδικασία χαρακτηρίζεται ως η πεμπτουσία του δημοκρατικού διαλόγου, η απόδειξη της ύπαρξης συνειδητών και ενεργών πολιτών. Γιατί απλά ο διάλογος με την εξουσία, σημαίνει και αποδοχή των κανόνων που αυτή έχει επιβάλλει. Σημαίνει την αποδοχή και τον συμβιβασμό με το «αναπόφευκτο πεπρώμενο» της συνύπαρξης εξουσιαστών και εξουσιαζόμενων, καταπιεστών και καταπιεζόμενων.

Στις περιπτώσεις, όμως, που η κοινωνική απροθυμία για κάτι τέτοιο δεν είναι διόλου αμελητέα, επιδιώκεται το ίδιο ακριβώς αποτέλεσμα, αλλά μέσα από «αγωνιστικούς» δρόμους. Τι πιο βολικό θα μπορούσε να υπάρξει από την επίτευξη ακριβώς του ίδιου στόχου με τους όποιους κινητοποιούμενους να πιστεύουν ότι έχουν τραβήξει τον δρόμο της αμφισβήτησης ή ακόμα και της «σύγκρουσης»;

Και εδώ ακριβώς βρίσκεται η ουσία του ρόλου της αριστεράς θεσμικής ή «μη», αλλά και μιας αναγνωρισμένης «αντιεξουσίας».

Το παράδειγμα της πρόσφατης κατάθεσης στη βουλή από το υπουργείο «δικαιοσύνης» νομοσχεδίου για τις φυλακές, οι εγκωμιαστικές δηλώσεις του υπουργού για την ευπρέπεια των κινητοποιήσεων, αλλά και οι σχετικές αντιεξουσιαστικές (;) θριαμβολογίες και διαβεβαιώσεις ότι το κράτος γονάτισε (!!!) είναι απλά ενδεικτικές.

Όπως ενδεικτική είναι και η θλιβερή υιοθέτηση της διατύπωσης «αποσυμφόρηση» των φυλακών και όχι βέβαια από αισθητικής απόψεως.

Εκτός και αν ορισμένοι καμώνονται ότι ξεχνούν πόσο σημαντικό είναι για την κάθε εξουσία ν' αγοράζει χρόνο, πουλώντας ελπίδες, αναγνωρίζοντας μεσολαβητές και ειδικούς. Εκτός και αν ξεχνούν ότι η κάθε εξουσιαστική βιτρίνα «ανθρωπιάς και δικαίου» δεν αργεί να θρυμματιστεί από την ανθρώπινη ανυποταξιά.

Κύκλος Σύνταξης

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,
Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Πάνω σ' αυτό θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.
Όσοι/ες θέλουν να μοιράσουν –χωρίς αντίτιμο– προηγούμενα φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ στην πόλη τους ή την περιοχή που δραστηριοποιούνται και ζουν ή έχουν κάποια ιδέα που συμβάλλει στη μορφή και την ύλη της, ας επικοινωνήσουν μαζί μας στο τηλέφωνο 69 73 79 92 07 ή μέσω του email: diadromi@revolution.gr

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
•ΧΡΟΝΟΣ 7ος•ΦΥΛΛΟ 78•
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2008
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑ - Τ.Κ. 10682
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

ΦΥΛΑΚΕΣ:
Η Πρόσκαιρη Διευθέτηση της Κοινωνικής Σύγκρουσης και οι Εξεγέρσεις που Ερχονται...

«Τα πολιτικά κόμματα έδειξαν αυτοκυριαρχία και σύνεση, οι οργανώσεις το ίδιο, οι κρατούμενοι έδειξαν μια ποιότητα, πέτυχαν αυτό που ήθελαν και μας βοήθησαν και εμάς. Εμείς αν είχαμε πέντε πράγματα στο μυαλό μας τώρα θα κάνουμε δέκα. Αισθάνομαι συγκίνηση και υπερηφάνεια για όλους εκείνους που συνέβαλαν για να φτάσουμε σ' αυτό το αποτέλεσμα».

Δήλωση του υπουργού Δικαιοσύνης Σ. Χατζηγάκη σε εκπομπή της Α. Παναγιωταρέα στη ΝΕΤ

«Το πρωτοφανές αυτό γεγονός, της ειρηνικής και ποιοτικής από κάθε άποψης διεκδίκησης των αιτημάτων, από όλους τους κρατούμενους, η θετική συμβολή όλων των κομμάτων και των αρμόδιων φορέων, καθώς επίσης η ευαισθησία και η αποφασιστικότητα όλων των παραγόντων του Υπουργείου Δικαιοσύνης αποτελούν πολύτιμες κατακτήσεις, για το σύνολο της κοινωνίας και του πολιτικού μας κόσμου».

Δελτίου Τύπου του Υπουργείου Δικαιοσύνης 21/11/2008

Εχει αποδειχτεί σε πολλές περιπτώσεις ότι σε μια κλιμακούμενη κοινωνική σύγκρουση υπάρχει πάντα η τάση να πολλαπλασιάζονται τα ζητήματα τα οποία διακυβεύονται για κάθε πλευρά, αλλά και η τάση τα συγκεκριμένα ζητήματα να παραχωρούν τη θέση τους σε γενικότερα.

Εκτός αυτού η σχέση μιας κοινωνικής ομάδας με το κράτος και τους μηχανισμούς του επιδεινώνεται όσο περισσότερο διαρκεί η σύγκρουση και μάλιστα με ολοφάνερους τρόπους, αφού πλέον η κάθε πλευρά θέλει να επιτύχει όσο το δυνατόν καταστροφικότερα πλήγματα στην αντίπαλη. Και δεν εννοούμε μόνο τα υλικά πλήγματα, τα οποία ανέκαθεν είχαν την σημασία τους, αφού η εμμονή σ' αυτά δεν αποτελεί για εμάς την ουσία.

Στην περίπτωση, όμως, που το ζητούμενο είναι να επέλθει μια συμφωνία επιλέγεται ο δρόμος της διαπραγμάτευσης. Σ' αυτή την περίπτωση πολλοί πιστεύουν ότι ο κατά περίπτωση διαμεσολαβητής έχει σαν προτεραιότητά του να ενθαρρύνει τα εμπλεκόμενα μέρη να καταλήξουν στη όποια συμφωνία με μια άμεση επαφή.

Δεν είναι όμως πάντα έτσι.

Τεχνικοί της πολιτικής και της ψυχολογίας θεωρούν και μάλιστα κατηγορηματικά ότι σε περίπτωση που υπάρχει μια συγκρουσιακή πραγματικότητα, όταν είναι κάτι παραπάνω από ορατός ο κίνδυνος της κλιμάκωσης μιας έντασης, η άμεση επαφή των εμπλεκομένων μερών είναι απαγορευτική.

Τότε ο μεσολαβητής ή οι μεσολαβητές συσκέπτονται χωριστά με τα εμπλεκόμενα μέρη ή απλά με επιλεγμένους εκπροσώπους τους.

μοι και γιατροί τους τσακίζουν, τους φυτεύουν ενέσεις κοκτέιλ, τους δένουν. Δικαιολογούν τους θανάτους όπως θέλουν. Γιατί στο Δαφνί ή σε κάποιο άλλο ψυχιατρείο δεν έχουμε τόσες πολλές αυτοκτονίες; Εγώ έχω ξεκρεμάσει τέσσερις, γιατί οι νοσηλευτές σιχαίνονταν να το κάνουν. Αυτοκτονούν λόγω των συνθηκών και της φαρμακοληψίας». Απομονώσεις και ξύλο για τους απείθαρχους, πρέζα και χάπια για την διασφάλιση της τάξης και της ηρεμίας που θα συνεχίσουν να διακινούν οι ανθρωποφύλακες όσο θα υπάρχουν φυλακές εν γνώσει και με την παρότρυνση των πολιτικών και δικαστικών τους προϊσταμένων. Πρέζα που θα συνεχίσει να υπάρχει άφθονη, εφόσον υπάρχουν χρήματα. Εφόσον υπάρχουν χρήματα θα είναι εύκολη και η πρόσβαση στα μεροκάματα, που για τους περισσότερους είναι απλησίαστα, το ίδιο μέσο χρειάζεται και για την γρήγορη μεταφορά στο νοσοκομείο, και για την εξασφάλιση αδειών, κινητού και άλλων διευκολύνσεων. Και οι δολοφονίες θα συνεχιστούν. 377 κρατούμενοι νεκροί μέσα σε μια δεκαετία. Μόνο το 2007 καταγράφηκαν 52 νεκροί φυλακισμένοι, ενώ το 2006 τέσσερις κρατούμενοι αφέθηκαν να καούν ζωντανοί μέσα στα κελιά τους.

Πως εξηγείται λοιπόν η επιλογή μιας ειρηνικής κινητοποίησης, μιας παθητικής διαμαρτυρίας έτσι όπως αυτή εκφράστηκε από μια γενικευμένη απεργία πείνας, που όπως αποδείχτηκε είχε ελεγχόμενο χρονικό ορίζοντα;

Σίγουρα η στιγμή που το κράτος έχει την δυνατότητα να επιδείξει ότι προχωράει σε μια καθ' όλα ειρηνική και βαθιά συναινετική κίνηση εκσυγχρονισμού των φυλακών δεν είναι τυχαία. Επίσης πλέον φαίνεται ολοκάθαρα ότι οι διαβεβαιώσεις που πήρε τόσο πριν όσο και κατά τη διάρκεια της κινητοποίησης των κρατουμένων από πρόθυμους μεσολαβητές ήταν συγκεκριμένες: *«Πρόκειται για ειρηνικές κινητοποιήσεις και όχι για εξέγερση. Σε ορισμένες φυλακές υπήρξαν εκβιασμοί σε κρατούμενους, ώστε να αποθαρρυνθούν και να*

πλειονότητα των ΜΜΕ δύσκολα θα μπορούσε να αρνηθεί ότι ήταν κάτι παραπάνω από θετική. Η παρέμβαση του προέδρου της Δημοκρατίας Καρόλου Παπούλια είναι επίσης ενδεικτική του γεγονότος ότι η απόφαση για συγκεκριμένες κινήσεις εκσυγχρονιστικού πυροσβεστικού χαρακτήρα ήταν προειλημμένες.

Μήπως, θ' αναρωτηθεί πάλι κάποιος εξίσου συντηρητικός, θα χανόταν η όποια κοινωνική συναίνεση για το δίκαιο των αιτημάτων και θα δημιουργούνταν κακό προηγούμενο για μελλοντικές κινητοποιήσεις; Μα στα νέα «ευεργετήμα-

θει μια συμφωνία επιλέγεται ο δρόμος της διαπραγμάτευσης. Σ' αυτή την περίπτωση πολλοί πιστεύουν ότι ο κατά περίπτωση διαμεσολαβητής έχει σαν προτεραιότητά του να ενθαρρύνει τα εμπλεκόμενα μέρη να καταλήξουν στη όποια συμφωνία με μια άμεση επαφή.

Δεν είναι όμως πάντα έτσι.

Τεχνικοί της πολιτικής και της ψυχολογίας θεωρούν και μάλιστα κατηγορηματικά ότι σε περίπτωση που υπάρχει μια συγκρουσιακή πραγματικότητα, όταν είναι κάτι παραπάνω από ορατός ο κίνδυνος της κλιμάκωσης μιας έντασης, η άμεση επαφή των εμπλεκομένων μερών είναι απαγορευτική.

Τότε ο μεσολαβητής ή οι μεσολαβητές συσκέπτονται χωριστά με τα εμπλεκόμενα μέρη ή απλά με επιλεγμένους εκπροσώπους τους.

Ένας σημαντικός παράγοντας δεν παύει να είναι σ' αυτές τις περιπτώσεις ο χρονικός ορίζοντας της διαπραγμάτευσης. Όταν λόγου χάρη είναι σε εξέλιξη μια κινητοποίηση με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά ο χρονικός ορίζοντας προσδιορίζεται αυστηρά, αφού λαμβάνονται σοβαρά υπόψιν οι συνέπειες τυχόν αποκλίσεων στα χρονοδιαγράμματα που τίθενται. Εξίσου πολλές φορές η ίδια η διαδικασία της διαπραγμάτευσης έχει ήδη τελειώσει, όταν η κινητοποίηση που ξεκινά για τις όποιες διεκδικήσεις αρχίζει να «εξελίσσεται».

Αυτό δεν σημαίνει ότι το αποτέλεσμα είναι πάντα προδιαγεγραμμένο, ότι εξασφαλίζεται ο ήπιος χαρακτήρας και η καθολική συναίνεση στην επικράτηση ενός κλίματος συμβιβασμού.

Κάθε άλλο μάλιστα. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο είναι απαραίτητες επιδιορθωτικές κινήσεις που αναλαμβάνουν να φέρουν εις πέρας είτε οι ενδιάμεσοι χειραγωγικοί μηχανισμοί, που ανέλαβαν εξ αρχής ανοικτά και επίσημα την διαμεσολάβηση, είτε δυνάμεις που αποσπώνται στην πορεία δήθεν λόγω διαφωνίας για να συνεχίσουν να κινούνται μεσολαβητικά με νέο μανδύα.

Ας δούμε όμως κάποια ζητήματα πιο συγκεκριμένα όπως αναδείχτηκαν κατά τη γνώμη μας στην τελευταία κινητοποίηση των φυλακισμένων που ξεκίνησε στις 3 Νοέμβρη με αποχή συσσιτίου ενώ λίγες ημέρες αργότερα περίπου 5.500 κρατούμενοι ξεκίνησαν απεργία πείνας που έληξε με την κατάθεση νέου νομοσχεδίου στην βουλή από το Υπουργείο Δικαιοσύνης.

Τα ουρλιαχτά των φυλακισμένων που διαπέρασαν τους τοίχους των φυλακών και φιλοξενήθηκαν με τόση «ζέση» στις σελίδες όλων ανεξαιρέτως των εφημερίδων φυσικά δεν είναι άγνωστα στους κρατικούς ιθύνοντες.

Κάθε άλλο μάλιστα: «Έμεινα στο ψυχιατρείο των Φυλακών Κορυδαλλού για τεσσεράμισι χρόνια. Εκεί, αν πάει κάποιος απροειδοποίητα θα κάνει έναν μήνα για να συνέλθει. Κυκλοφορούν ξεβράκωτοι, τα κάνουν επάνω τους. Νοσοκό-

Πως εξηγείται λοιπόν η επιλογή μιας ειρηνικής κινητοποίησης, μιας παθητικής διαμαρτυρίας έτσι όπως αυτή εκφράστηκε από μια γενικευμένη απεργία πείνας, που όπως αποδείχτηκε είχε ελεγχόμενο χρονικό ορίζοντα;

Σίγουρα η στιγμή που το κράτος έχει την δυνατότητα να επιδείξει ότι προχωράει σε μια καθ' όλα ειρηνική και βαθιά συναινετική κίνηση εκσυγχονισμού των φυλακών δεν είναι τυχαία. Επίσης πλέον φαίνεται ολοκάθαρα ότι οι διαβεβαιώσεις που πήρε τόσο πριν όσο και κατά τη διάρκεια της κινητοποίησης των κρατουμένων από πρόθυμους μεσολαβητές ήταν συγκεκριμένες: «*Πρόκειται για ειρηνικές κινητοποιήσεις και όχι για εξέγερση. Σε ορισμένες φυλακές υπήρξαν εκβιασμοί σε κρατούμενους, ώστε να αποθαρρυνθούν και να μη συμμετέχουν. Τελικά, η κινητοποίηση είχε μαζικό χαρακτήρα*», υποστήριξε στην «Κ» ο κ. Πάνος Λάμπρου, εκπρόσωπος της Πρωτοβουλίας για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων στις 9/11/2008. Μα πως μπορούσε να εγγυηθεί κάποιος ήδη από τόσο νωρίς ότι η κατάσταση είναι και θα παραμείνει «ομαλή»; Είχε συνεννοηθεί με 12.000 και βάλε κρατουμένους; Και πιο λόγο θα είχε να το κάνει;

Αλλά και στην συνέχεια μετά την ανακοίνωση των «ευεργετικών» μέτρων από την πλευρά του υπουργείου ποιος θα μπορούσε να έχει συμφέρον να μην υπάρξει όχι απλά ένταση σε μια σύγκρουση αλλά ούτε καν σύγκρουση;

Οι κρατούμενοι; Μα είναι αστείο.

Μήπως και για την οποιαδήποτε εντός νομίμων πλαισίων μορφή διεκδίκησης ή διαπραγμάτευσης έστω ακόμα και με την προσδοκία μιας μελλοντικής διαμαρτυρίας δεν είναι συνηθισμένη πρακτική να μη δηλώνει κανείς ευχαριστημένος μ' αυτά που του παραχωρούνται;

Μήπως δεν είναι ηλίου φαεινότερον ότι κανείς θα πρέπει να πιέσει ακριβώς την στιγμή που η αντίπαλη πλευρά αποφασίζει μονομερώς το τέλος της διαπραγμάτευσης; «Εξαντλήσαμε τα πάντα. Ίσως σε πολλά σημεία να υπερβήκαμε το όριο, που είναι η κοινωνία. Δεν μπορούμε να την αφήσουμε εκτεθειμένη και χωρίς προστασία», δηλώνει στις 19-11-2008 ο υπουργός Δικαιοσύνης μια ημέρα πριν την κατάθεση του νομοσχεδίου στην Βουλή. Δηλαδή τι πιο προκλητικό θα μπορούσε να δηλώσει ένας υπουργός για να ανάψουν τα αίματα; Τι σημαίνει ότι τα «μέτρα» ξεπερνούν το «όριο που είναι η κοινωνία»; Ότι τα «απόβλητα» βέβαια είναι και θα παραμείνουν εκτός κοινωνίας. Τελεία και παύλα. Απλά τα θεωρούμενα ποντίκια θα πρέπει να είναι και ευχαριστημένα έστω αφού και ψευδεπίγραφα ασχολήθηκαν μαζί τους οι δεσμώτες τους.

Μήπως, θ' αναρωτηθούν ορισμένοι καλοπροαίρετοι, θα ήταν άκαιρο να ξεσπάσει μια ακόμα εξέγερση μια τέτοια στιγμή; Μα και η πιο συντηρητική εκτίμηση τουλάχιστον της προβολής που είχε το ζήτημα των φυλακισμένων από την

πλειονότητα των ΜΜΕ δύσκολα θα μπορούσε να αρνηθεί ότι ήταν κάτι παραπάνω από θετική. Η παρέμβαση του προέδρου της Δημοκρατίας Καρόλου Παπούλια είναι επίσης ενδεικτική του γεγονότος ότι η απόφαση για συγκεκριμένες κινήσεις εκσυγχρονιστικού πυροσβεστικού χαρακτήρα ήταν προειλημμένες.

Μήπως, θ' αναρωτηθεί πάλι κάποιος εξίσου συντηρητικός, θα χανόταν η όποια κοινωνική συναίνεση στο δίκαιο των αιτημάτων και θα δημιουργούνταν κακό προηγούμενο για μελλοντικές κινητοποιήσεις; Μα στα νέα «ευεργετήματα» **δεν υπήρχε, εκτός των άλλων, η παραμικρή ευνοϊκή διάταξη για τους ανηλίκους**.

Και μόνο το γεγονός αυτό δεν αποτελούσε απαγορευτικό λόγο για την αναστολή των κινητοποιήσεων, αφού εννοείται οι ανήλικοι αποτελούν μια από τις πιο ευάλωτες ομάδες κρατουμένων στο βασανιστήριο του εγκλεισμού; Από που και ως που θα χανόταν η κοινωνική αλληλεγγύη σε φυλακισμένους που θα συνέχιζαν μ' αυτή και όχι μόνο την αφορμή; Η απάντηση για εμάς είναι μία. Σε καμία περίπτωση βέβαια.

Δεν είναι δύσκολο, λοιπόν, να κατανοήσει κανείς τους πολλούς λόγους για τους οποίους εκφράσθηκε η βαθιά ικανοποίηση από την πλευρά του κράτους. Έτσι σύμφωνα με το Δελτίο Τύπου του υπουργείου Δικαιοσύνης (21-11-2008), η «*μεγαλύτερη σε έκταση κίνηση διαμαρτυρίας μέσα στις φυλακές, διήρκεσε 18 ημέρες, ενώ πραγματοποιήθηκε και έληξε μέσα σ' ένα κλίμα αυτοσυγκράτησης και κατανόησης από όλες τις πλευρές και ολοκληρώθηκε ειρηνικά, με επιτυχημένο διάλογο και σύνθεση απόψεων*».

Όσον αφορά την διαδικασία διαπραγμάτευσης είναι φανερό ότι δεν ξεκίνησε με την κινητοποίηση των κρατουμένων στις 3 Νοεμβρίου. Έχουν γραφεί ήδη διάφορα για τον ρόλο της Πρωτοβουλίας για τα Δικαιώματα των κρατουμένων, για την συνάντηση του υπουργού με μέλη της (Γιαννόπουλος, Κούρτοβικ, Λάμπρου, Χριστοδουλοπούλου), για το ρόλο του ΣΥΡΙΖΑ και την εμπλοκή κάποιων «αναρχικών».

Για να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα πράγματα.

Δεν υπήρξαν αναρχικοί που να συνεργάστηκαν με το ΣΥΡΙΖΑ στην πρωτοβουλία για τα δικαιώματα των κρατουμένων, γιατί πολύ απλά δεν θα μπορούσε κανείς να κάνει κάτι τέτοιο από αναρχικής σκοπιάς, αφού σε διαφορετική περίπτωση δεν πρόκειται βέβαια για πολιτική αστοχία, αλλά για πλήρη πολιτική κάλυψη της γνωστής συνέχειας. Και είναι βέβαια κατανοητός ο αντίκτυπος σε φυλακισμένους που τυχόν τους γνωστοποιήθηκε η συμμετοχή «αναρχικών» στην εν λόγω Πρωτοβουλία που μεσολάβησε για την υπόθεση

συνέχεια στη σελίδα 4

συνέχεια από τη σελίδα 3

της κινητοποίησης και συζήτησε ερήμην χιλιάδων κρατουμένων με το υπουργείο.

Για του λόγου το αληθές, είναι ενδεικτικό ότι κανείς σαν αναρχικός δεν έβγαλε το παραμικρό κείμενο, την παραμικρή ανακοίνωση που να παίρνει θέση για τα γεγονότα και τα πεπραγμένα των διαπραγματεύσεων της Πρωτοβουλίας για τα δικαιώματα των κρατουμένων, τη στιγμή που στην κυριολεξία η ροχάλα έπεφτε σύννεφο. Και όχι βέβαια μόνο από τους ανίδεους από... πολιτική αναρχικούς, αλλά και από τους ίδιους τους κρατούμενους. Και λίγα βέβαια έχουν ειπωθεί έως τώρα. Ας φανταστεί κανείς τι θα γινόταν αν 5.000 εργαζόμενοι είχαν καταλάβει ένα εργοστάσιο, είχαν περικυκλωθεί από τα ΜΑΤ, και ενώ αυτοί βρίσκονταν αποκλεισμένοι και ζητούσαν μια επιτροπή από το Υπουργείο Εργασίας να έρθει επί τόπου για συνομιλίες μαζί τους, εμφανιζόταν μια Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Εργαζόμενων που μέλη της ήταν μεταξύ άλλων ένας εκπρόσωπος του Δικτύου για τα Εργατικά Δικαιώματα, μια προβεβλημένη δικηγόρος για τα εργατικά θέματα, ένας απολυμένος εργάτης και κάποιος αριστερός βουλευτής να μιλήσουν για λογαριασμό τους...

Την ίδια στιγμή οι μεταγωγές κρατουμένων συνεχίζονταν, οι τηλεφωνικές επικοινωνίες «κόβονταν» τις κατάλληλες ώρες για να αποφεύγονται κατά το δυνατόν να βγαίνουν «ζωντανές» συνομιλίες φυλακισμένων στα δελτία ειδήσεων.

Και ενώ η Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των κρατουμένων ασχολιόταν με το να καταγγέλλει ότι οι διευθύνσεις των φυλακών δεν παρείχαν στους απεργούς πείνας υπεύθυνες δηλώσεις ώστε με την συμπλήρωσή τους να «απολαμβάνουν» επίσημα τα δικαιώματα (!!!) του απεργού πείνας, το κράτος προχωρούσε την επικοινωνιακή του πολιτική, αναγγέλλοντας ήδη τουλάχιστον από τις 11 Νοεμβρίου σταδιακά μέρα με την μέρα τις «ευεργετικές» νομοθετικές ρυθμίσεις.

Για να δούμε λοιπόν το κλίμα στις φυλακές όπως το περιγράφει η Ελευθεροτυπία στις 16 Νοεμβρίου, λίγες ημέρες πριν από την κατάθεση του νομοσχεδίου στη βουλή: «Βασικό πλέον αίτημά τους είναι να συναντηθεί ο υπουργός Δικαιοσύνης με αντιπροσωπεία τους στο Κορυδαλλό. Θέτουν μάλιστα προθεσμία έως την Τρίτη. Διαφορετικά προειδοποιούν, «η συσσωρευμένη οργή των κρατουμένων ίσως γίνει ανεξέλεγκτη». Κρατούμενοι έλεγαν στην Κ.Ε. ότι «αν ο υπουργός μας γυρίσει την πλάτη, κανείς δεν μπορεί ν' αποκλείσει ότι κάποιοι θα βγουν στις ταράτσες των φυλακών ή θα συλλάβουν και πάλι ομήρους! **Μέχρι τώρα, πάντως, η πανελλαδική επιτροπή των κρατουμένων φαίνεται να ελέγχει την κατάσταση».**

Η νεοαφιχθείσα «Πανελλαδική επιτροπή κρατουμένων» και μάλιστα εκλεγμένη (με τι τρόπο άραγε;) εμφανίζεται να ελέγχει την κατάσταση. Από πού και ως που κανείς δεν γνωρίζει. Προβοκάτσια της εφημερίδας; Κανείς δεν δυσανασχέτησε.

Οσονούπω συγκροτείται και **η Κοινή Δράση Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Φυλακισμένων**, η «ύστερη αντιπολίτευση» στο ΣΥΡΙΖΑ και στην Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των κρατουμένων, στη

ση της. Η επικοινωνιακή πολιτική του υπουργείου ενισχύθηκε την κατάλληλη στιγμή με το επιχείρημα ότι με τα νέα μέτρα θα «ευεργετηθούν» 5000 κρατούμενοι σε «βάθος χρόνου» και άμεσα 1500.

Αυτή την ελπίδα μπόρεσαν να πουλήσουν πιο φθηνά οι εξουσιαστές αυτή τη φορά. Αυτή την ελπίδα τους βοήθησαν να πουλήσουν με το αζημίωτο οι συνήθεις μεσολαβητές. Και όμως αυτή η μεγαλύτερη απ' όλες τις ελπίδες και «ευεργετήματα» που ήρθαν να θαμπώσουν τους κινητοποιούμενους ήταν και θα αποδειχθεί η πιο ψεύτικη απ' όλες.

Ας δούμε τι έγραψε περί αυτού ο πολύς και μέγας Ιωάννης Βαρβιτσιώτης, ευρωβουλευτής, τέως πολλάκις υπουργός της ΝΔ για το ζήτημα: *«Η άμεση λήψη μέτρων είναι επιβεβλημένη. Όμως με φόβισε η δήλωση του αρμοδίου υπουργού ότι μέχρι τέλος του 2008 θα υπάρξει σημαντική μείωση του αριθμού των φυλακισμένων. Γιατί φοβήθηκα; Γιατί υποπτεύομαι ότι η σκέψη του υπουργού κινείται προς την εύκολη λύση: να αυξηθεί το όριο που οι ποινές φυλάκισης μετατρέπονται σε χρηματικές»*.

Φυσικά δεν έχει κανένα λόγο να φοβάται.

Γιατί πολύ καλά γνωρίζει ότι δεν υπάρχει καμία μα καμία περίπτωση να συμβεί κάτι τέτοιο. Το διασφαλίζουν, είτε διφορούμενες ρυθμίσεις που ερμηνεύονται κατά το δοκούν, είτε το γεγονός ότι αφορούν μόνον όσους κατά την έναρξη του ισχύοντος νόμου θα βρίσκονται στις φυλακές. Σύμφωνα με τον νομικό Ν. Παρασκευόπουλο «καμία από τις σχετικές με τα ναρκωτικά ρυθμίσεις δεν στοχεύει στη μείωση του υπερβολικού αριθμού κρατουμένων για σχετικές με τα ναρκωτικά πράξεις. Ίσα-ίσα, θεσπίζονται νέα εγκλήματα και επιβαρύνσεις, ανοίγοντας προοπτικές όχι μείωσης αλλά μελλοντικής αύξησης του πληθυσμού αυτού [...] Όσο για τις γενικότερες ρυθμίσεις του νομοσχεδίου, που στοχεύουν στην μείωση του έγκλειστου πληθυσμού, πέρα από το γεγονός ότι δεν προβλέπεται να έχουν την αποτελεσματικότητα αποσυμφόρησης, που ρητορικά τις συνοδεύει (εύχομαι να διαψευστώ) είναι χαρακτηριστικό ότι εισάγουν μέτρα εφ' άπαξ εφαρμογής» (Ελευθεροτυπία 26/11/2008).

«Χάντρες και καθρεφτάκια για τους ιθαγενείς!» λοιπόν οι εκτιμήσεις «ειδικών» και «μη» για την «εξάντληση των περιθωρίων για ευεργετικές ρυθμίσεις» για τους 12.192 κρατούμενους, ανάμεσα τους 5.500 αλλοδαποί, 3500 υπόδικοι, και 4912 κρατούμενοι για ναρκωτικά.

Το εμπόριο της ελπίδας όμως αυτή τη φορά ήταν ιδιαίτερα ελκυστικό. Η ανακούφιση, έστω πρόσκαιρη, κάτι παραπάνω από επιτακτική για τόσες χιλιάδες βασανισμένους από τον εγκλεισμό ανθρώπους.

Ας μην χαίρονται όμως οι δήμιοι. Η καταστολή, όπως και αν αυτή επιτεύχθηκε, θα έχει και αυτή τη φορά πρόσκαιρα αποτελέσματα. Γιατί ο εγκλεισμός δεν έχει αποχρώσεις. Δεν υπάρχει βασανισμός —και δεν θα υπάρξει— που να συνδιαλέγεται με την ανθρωπινότητα και την αξιοπρέπεια. Η «ανθρωπιά» της εξουσίας, της κάθε εξουσίας είναι ένα φρικαλέο χαμόγελο που ήρθε να καλοπιάσει τους κολασμένους των φυλακών, που ήρθε να σβήσει τις φλόγες

ΠΙΣΩ

Κατασκευασμένες και ψεύτικες κατηγορίες του 2003 ξεπρόβαλαν από τα τάρταρα, εξ αιτίας της στάσης μου ενάντια στην κατασκευή του μουσείου Ακρόπολης σε χώρο δημόσιο, ελεύθερο και αρχαιολογικό. Αυτό που εξαφανίσθηκε εκεί, εκτός άλλων, ήταν οι φιλοσοφικές σχολές των Αθηνών (Ακαδημία) όπως και οι μνήμες των Δεκεμβριανών στο Μακρυγιάννη.

Αλλά και από άλλες περιπτώσεις ενάντια στην ανάπλαση κοινωνικών χώρων, αντιμετώπισα την μήνι διαφόρων κύκλων συμφερόντων που δυσκολεύονταν στους σκοπούς τους και που κρύβονται σε διάφορα κλιμάκια, καραδοκώντας και στήνοντας παγίδες, χρησιμοποιώντας ανθρώπους και μέσα.

Έτσι, στο τέλος του Οκτώβρη του 2008, θεωρήθηκα ύποπτος από περιπολικό, ενώ περπατούσα με το σκύλο μου (!) έξω από το σπίτι μου και προσήχθηκα στο ΑΤ Γλυφάδας αν και επιδείχτηκε ταυτότητα, όπου, όπως ισχυρίστηκαν εκεί, εκκρεμούσε σε βάρος μου μια παράβαση του ΚΟΚ.

Η ασφάλεια Γλυφάδας, αν και κρατούμενος από την Πέμπτη τα μεσάνυχτα, μου απέκρυψε ότι υπήρχαν καταδικαστικές αποφάσεις για συνολική ποινή φυλάκισης 23 μηνών που αφορούσαν αποφάσεις πρωτόδικων δικαστηρίων στα οποία είχα καταδικαστεί ερήμην με τις κατηγορίες αντίστασης κατά της αρχής και απόπειρας σωματικής βλάβης, αφού οι κλήσεις είχαν σταλεί σε οικόπεδο σε γιαπί του μουσείου Ακρόπολης... και ο ασφαλίτης συνοδείας εμφάνισε από μακριά τα συγκεκριμένα διωκτικά στις 14.25μ.μ την επόμενη μέρα Παρασκευή, ώστε να μου στερήσει τη δυνατότητα να ασκήσω ένδικα μέσα για την ανακοπή των αποφάσεων, αφού η εισαγγελία έκλεινε στις 14.30μμ. Γιατί γνωρίζοντας αυτό που μου είχαν πει, παραπλανώντας με, ότι δηλαδή το διωκτικό, αφορά εξαγοράσιμη ποινή φυλάκισης ένα μήνα για παράβαση ΚΟΚ (μη επίδειξη του διπλώματος οδήγησης) δεν χρειαζόταν βέβαια να ειδοποιήσω δικηγόρο.

Με αυτό το τρόπο η ασφάλεια με παραπλά-

τους στο Κορυδαλλό. Θέτουν μάλιστα προθεσμία έως την Τρίτη. Διαφορετικά προειδοποιούν, «η συσσωρευμένη οργή των κρατουμένων ίσως γίνει ανεξέλεγκτη». Κρατούμενοι έλεγαν στην Κ.Ε. ότι «αν ο υπουργός μας γυρίσει την πλάτη, κανείς δεν μπορεί ν' αποκλείσει ότι κάποιοι θα βγουν στις ταράτσες των φυλακών ή θα συλλάβουν και πάλι ομήρους! **Μέχρι τώρα, πάντως, η πανελλαδική επιτροπή των κρατουμένων φαίνεται να ελέγχει την κατάσταση».**

Η νεοαφιχθείσα «Πανελλαδική επιτροπή κρατουμένων» και μάλιστα εκλεγμένη (με τι τρόπο άραγε;) εμφανίζεται να ελέγχει την κατάσταση. Από πού και ως πού κανείς δεν γνωρίζει. Προβοκάτσια της εφημερίδας; Κανείς δεν δυσανασχέτησε.

Οσονούπω συγκροτείται και η **Κοινή Δράση Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Φυλακισμένων**, η «ύστερη αντιπολίτευση» στο ΣΥΡΙΖΑ και στην Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των κρατουμένων, **στη βάση της υπεράσπισης της «Πανελλαδικής επιτροπής κρατουμένων»**...

Και φθάνουμε στις δηλώσεις Αλαβάνου στις 19 Νοεμβρίου —την ίδια μέρα που ο Χατζηγάκης δηλώνει «ότι δώσαμε, δώσαμε...»— άκρως χαρακτηριστικές της συναίνεσης, της συνολικής διαδικασίας της διαπραγμάτευσης που προηγήθηκε, αλλά και των μελλοντικών κινήσεων. Ο κυρ Αλαβάνος λοιπόν βρήκε τις προτάσεις του υπουργού να κινούνται στη σωστή κατεύθυνση, αλλά παρ' όλα αυτά τις χαρακτήρισε ανεπαρκείς και περιορισμένες. Και η αντιπολιτευτική «πίττα» ολάκερη και ο κυβερνητικός «σκύλος» χορτάτος!!! Και αφού λοιπόν βρίσκονται σε σωστή κατεύθυνση, οι κρατούμενοι δεν θα πρέπει παρά να έχουν εμπιστοσύνη στο υπουργείο για την συνέχεια, να διακόψουν την κινητοποίηση τους, είτε μέσω της απεργίας πείνας, είτε στρεφόντουσαν σε δυναμικές μορφές. Με άλλα λόγια να προχωρούσαν σε στάσεις ή εξεγέρσεις ζητώντας εδώ και τώρα έστω περισσότερα αιτήματα.

Είναι απλά αστείοι όσοι προσπαθούν να ξεπετάξουν το θέμα υποστηρίζοντας ότι η παρέμβαση του Αλαβάνου και εκπροσώπων του ΣΥΡΙΖΑ που συμμετείχαν ανοιχτά στις διαπραγματεύσεις ήταν απλά θεσμική τους υποχρέωση.

Και εξηγούμαστε. Οι συγκεκριμένες δηλώσεις είναι ένα ξεκάθαρο σινιάλο ότι η πολιτική κάλυψη του ΣΥΝ στα νέα μέτρα είναι δεδομένη, αφού σύμφωνα και με την ομολογία του Χατζηγάκη, ήταν από τους κύριους συνδιαμορφωτές τους.

Και έμεινε ο υπουργός περιχαρής να καμαρώνει τάχα που θα δοθεί «μια δεύτερη ευκαιρία σ' όσους βρέθηκαν στις φυλακές με μικρές ποινές».

«Όλες οι αλεπούδες στο τομαράδικο», συνηθίζουν να λένε κάποιοι φυλακισμένοι όταν βλέπουν κάποιον γνωστό τους να ξαναμπαίνει στη φυλακή. Γιατί από δεύτερες και τρίτες ευκαιρίες είναι μπουχτισμένοι τόσοι και τόσοι φτωχοδιάβολοι, που μπανοβγαίνουν στα κρατικά μπουντρούμια.

Ελπίδα λοιπόν ήρθαν να πουλήσουν και πάλι οι ύαινες.

Γιατί η χρησιμοποίηση της ελπίδας, της υπόσχεσης για άμεση αποφυλάκιση έπαιξε καταλυτικό ρόλο τόσο στην επιλογή της μορφής της κινητοποίησης όσο και στον τερματισμό και την μη όξυν-

ευεργετικές ρυθμίσεις» για τους 12.192 κρατουμένους, ανάμεσα τους 5.500 αλλοδαποί, 3500 υπόδικοι, και 4912 κρατούμενοι για ναρκωτικά.

Το εμπόριο της ελπίδας όμως αυτή τη φορά ήταν ιδιαίτερα ελκυστικό. Η ανακούφιση, έστω πρόσκαιρη, κάτι παραπάνω από επιτακτική για τόσες χιλιάδες βασανισμένους από τον εγκλεισμό ανθρώπους.

Ας μην χαίρονται όμως οι δήμιοι. Η καταστολή, όπως και αν αυτή επιτεύχθηκε, θα έχει και αυτή τη φορά πρόσκαιρα αποτελέσματα. Γιατί ο εγκλεισμός δεν έχει αποχρώσεις. Δεν υπάρχει βασανισμός —και δεν θα υπάρξει— που να συνδιαλέγεται με την ανθρωπινότητα και την αξιοπρέπεια. Η «ανθρωπιά» της εξουσίας, της κάθε εξουσίας είναι ένα φρικαλέο χαμόγελο που ήρθε να καλοπιάσει τους κολασμένους των φυλακών, που ήρθε να σβήσει τις φλόγες του ξεσηκωμού τους προτού εκείνες φουντώσουν, όπως τόσες και τόσες φορές στο παρελθόν.

Η διευθέτηση, λοιπόν, της κοινωνικής σύγκρουσης και της εξεγερτικής διάθεσης θα έχει πρόσκαιρα αποτελέσματα. Η απλή καθυστέρηση ή η «ανατροπή» των «επιτευγμάτων» του νέου νομοσχεδίου για τις φυλακές θ' αποκαλύψει σύντομα δυσάρεστες εκπλήξεις για τους εξουσιαστές.

Όσο για τις καρικατούρες περί «αποσυμφόρησης» των φυλακών, που φόρεσαν μάλιστα και «αντιεξουσιαστικό» μανδύα, γνωρίζουν όλοι ότι ήδη εδώ και πολλά χρόνια στο εξωτερικό περιλαμβάνουν την εφαρμογή προβλέψεων όπως η «κοινωνική εργασία» ή το ονομαζόμενο ηλεκτρονικό βραχιόλι. Πρόκειται για έναν κρίκο ο οποίος τοποθετείται είτε στο χέρι είτε στο πόδι του κρινόμενου ως προφυλακιστέου, που δεν οδηγείται όμως στη φυλακή αλλά είναι υποχρεωμένος να παραμείνει στο σπίτι του ή το πολύ να κινείται σε μια περιορισμένη ακτίνα γύρω απ' αυτό. Οι κινήσεις του παρακολουθούνται ηλεκτρονικά από το αστυνομικό τμήμα της γειτονιάς του και οποιαδήποτε μετακίνηση του ελέγχεται ανά πάσα στιγμή.

Επίσης κανείς δεν μπορεί να αγνοεί ότι η καθυστερημένη εναρμόνιση με οδηγίες της Ε.Ε. είναι δεδομένη. Ως χαρακτηριστική Κοινοτική Οδηγία μπορεί να αναφερθεί εκείνη που καταργεί το αξιόποινο της κατοχής και αγοραπωλησίας ναρκωτικών όταν γίνεται από χρήστη.

Και κάτι σαν ιστορική υπόμνηση. Πριν από την εξέγερση του 1971 στη φυλακή Άττικα της αμερικάνικης πολιτείας της Ν. Υόρκης, οι φυλακισμένοι είχαν καταλήξει να πιστεύουν, βασισμένοι σε υποσχέσεις του επιτρόπου της πολιτείας για τα σωφρονιστικά ιδρύματα, ότι σύντομα θα πραγματοποιούνταν σημαντικές βελτιώσεις των συνθηκών κράτησης. Η μη πραγματοποίηση των υποσχέσεων αυτών αποτέλεσε την αφορμή για το ξέσπασμα της γνωστής ιδιαίτερα βίαιης εξέγερσης κατά την διάρκεια της οποίας σκοτώθηκαν σαράντα φυλακισμένοι και δεσμοφύλακες.

Ας μην κοιμούνται ήσυχοι.

Τα πρόσκαιρα και κακοφτιαγμένα φράγματα φουσκώνουν κάποτε - κάποτε το ποτάμι τόσο πολύ που η καταστροφική του ορμή πολλαπλασιάζεται. Και τότε τα φράγματα, τα οποία φράγματα αποδεικνύονται μηδαμινά...

Συσπείρωση Αναρχικών

σεις είχαν σταλεί σε οικόπεδο στο γιαπί του μουσείου Ακρόπολης... και ο ασφαλίτης συνοδείας εμφάνισε από μακριά τα συγκεκριμένα διωκτικά στις 14.25μ.μ την επόμενη μέρα Παρασκευή, ώστε να μου στερήσει τη δυνατότητα να ασκήσω ένδικα μέσα για την ανακοπή των αποφάσεων, αφού η εισαγγελία έκλεινε στις 14.30μμ. Γιατί γνωρίζοντας αυτό που μου είχαν πει, παραπλανώντας με, ότι δηλαδή το διωκτικό, αφορά εξαγοράσιμη ποινή φυλάκισης ένα μήνα για παράβαση ΚΟΚ (μη επίδειξη του διπλώματος οδήγησης) δεν χρειαζόταν βέβαια να ειδοποιήσω δικηγόρο.

Με αυτό το τρόπο η ασφάλεια με παραπλάνησε με δόλο και μου στέρησε το δικαίωμα να ασκήσω ένδικα μέσα και να ενημερώσω το δικηγόρο από το πρωί της Παρασκευής ώστε να προλάβει τις διαδικασίες. Έτσι η εισαγγελέας υπηρεσίας διέταξε, ύστερα από σχετική υπόδειξη του νεαρού ασφαλίτη συνοδείας που εκτελούσε με θέρμη και χρέη βοηθού εισαγγελέα, την άμεση φυλάκιση μου στις φυλακές Άμφισσας. Μάλιστα και ενώ είχε αποκρύψει τα διωκτικά, όταν τελικά μου τα έδειξε, ζήτησε να υπογράψω άμεσα ότι συναινώ στη φυλάκιση μου λέγοντας επί λέξει: «ή πληρώνεις τώρα, ή πας φυλακή, υπόγραψε εδώ!», πράγμα που δεν έκανα.

Ψάχνοντας απεγνωσμένα τρόπο να αποφύγω αυτή την εξέλιξη και αγνοώντας ότι έχω δικαίωμα άσκησης ένδικων μέσων, αφού ο ασφαλίτης με δούλευε, σκέφτηκα να τηλεφωνήσω τους φίλους μου, μήπως και συγκεντρωθεί το τεράστιο ποσό εξαγοράς, αφού δεν φαινόταν να υπάρχει άλλη λύση.

Τότε, στους διαδρόμους της Ευελπίδων, ο νεαρός ασφαλίτης έδωσε μια γεμάτη νόημα διάσταση, πολιτικοποιώντας το θέμα, λέγοντας «τώρα που έχεις ανάγκη, είναι καλά που οι φίλοι σου έχουν λεφτά έτσι;...!!!» δείχνοντας ότι γνωρίζει την ιδεολογική μου τοποθέτηση και τους φίλους μου...!!!! και αυτόκλητος δικαστής με όλα αυτά τα αδιάσειστα στοιχεία, να ορίζει με τερτίπια και δόλο την τύχη μου, ακριβώς, όπως, προφανώς και αυτοί που τον 'βαλαν να κρύβει τα διωκτικά και τις δικαστικές αποφάσεις, για να με στείλει άρον άρον στην Άμφισσα.

Έτσι, για τις πρώτες τέσσερις μέρες κρατήθηκα στο χώρο κράτησης 1,5μ.x4μ. του Α.Τ. Γλυφάδας για τις εξακριβώσεις με δυνατά φώ-

ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ

τα φθορισμού που δεν έσβηναν ποτέ, έτσι άρχισαν οι δυνατοί πονοκέφαλοι, οι αρχές παραισθήσεων, η ακινησία που μπλοκάρει τα βιολογικά συστήματα και με μόνο τρόπο αντιμετώπισης τα γυαλιά ηλίου νυχθημερόν.

Παρ' όλα αυτά και επειδή μεσολαβούσε σαββατοκύριακο ακόμα μπορούσα να ασκήσω ένδικα μέσα την Δευτέρα, ακόμα όμως και μέσα στο Σαββατοκύριακο το ΑΤ Γλυφάδας, παραπλανώντας και εμένα και όσους ενδιαφέρθηκαν, δήλωνε ακόμα και σε θεσμικούς φορείς ότι θα παρέμενα εκεί ως την Τετάρτη, αφού είναι γνωστό ότι, σε περιπτώσεις όπως η δική μου και προκειμένου ο κρατικός μηχανισμός να αποφεύγει άσκοπες μεταγωγές, οι κρατούμενοι κρατούνται στα τοπικά τμήματα ώστε να ολοκληρωθούν οι διαδικασίες και να ασκήσουν τα ένδικα μέσα ή να εξαγοράσουν τις ποινές. Αντί για τα παραπάνω, η μεταγωγή μου έγινε και κάτω από άκρα μυστικότητα τα χαράματα της Δευτέρας για Άμφισσα. Ήμουν φυλακισμένος.

ΜΕΤΑΓΩΓΗ

Στο Βοτανικό στο πλέον μολυσμένο σημείο του Λεκανοπέδιου στοιβάζονται στα μεταγωγικά οι άνθρωποι, της γης οι κολασμένοι, σε απάνθρωπες και εξευτελιστικές συνθήκες.

Μικρά κλουβιά από λαμαρίνα μέσα στα μεταγωγικά, με μικρές τρύπες διαστάσεων 1μ.x1μ. στοιβάζουν τέσσερις ανθρώπους καθιστούς που μπλέκουν τα πόδια τους για να χωρέσουν. Με θερμοκρασία περιβάλλοντος πάνω από 25 βαθμούς κελσίου την ημέρα με τον ήλιο να κτυπάει, μετατρέπονται τα μεταγωγικά σε φούρνους μικροκυμάτων, ενώ στο κρύο γίνεται το απόλυτο ψύχος. Με αυτό τον τρόπο μεταφέρουν ανθρώπους με αναπνευστικά προβλήματα, καρδιοπάθειες και άλλες ασθένειες που θα απαιτούνταν κανονικά ασθενοφόρο με ιατρική υποστήριξη. Ευτυχώς ένας Βορειοηπειρώτης κρατούμενος μεγάλος σε ηλικία, για 8 χρόνια στα κάτεργα του

Αν και δεν με ήξεραν, οι άνθρωποι που έχουν χαρακτηριστεί ήδη σαν επικίνδυνοι για την κοινωνία και έχουν εγκλεισθεί, από το υστέρημά τους προσέφεραν ότι είχαν και δεν είχαν, σε ένα άγνωστο.

Όταν επιτέλους μπόρεσα να έχω τσιγάρα και χρήματα (μάρκες για αγορές στοιχειωδών καφέ, τσιγάρων), προσπαθώντας να επανορθώσω και να καλύψω τις ανάγκες του θαλάμου έγινε το εξής. Προσφέροντας τσιγάρο σε έναν Αλβανό, εύκολα γινόταν αντιληπτή μια εκδήλωση συμπάθειας από τις παρέες των Αλβανών, προσφέροντας ένα καφέ σε έναν Ρομά γινόταν το ίδιο σαν εκδήλωση αναγνώρισης μιας κίνησης αλληλεγγύης. Γρήγορα έγινε κατανοητό ότι αυτή η αλληλεγγύη τους διατηρούσε στη ζωή.

Πολλοί από τους κρατούμενους ήδη αποτελούν βάρος για τις οικογένειές τους, αφού και οι οικογένειες τους αντιμετωπίζουν πρόβλημα επιβίωσης και είναι τελείως ξεχασμένοι από ψυχολογική και υλική πλευρά.

Τα προσωπικά τηλεφωνικά εμβάσματα είναι ο μόνος τρόπος οικονομικής ενίσχυσης για κάλυψη κάποιων στοιχειωδών αναγκών σε τσιγάρα, καφέ, τρόφιμα και αυτό γίνεται μόνο μια φορά την βδομάδα ή δυο (Δευτέρα και Παρασκευή).

Ο θάλαμος ήταν 60 τμ. Με τους βοηθητικούς χώρους ίσως συνολικά 80 τμ. Στοιβάζονταν εκεί 32 άνθρωποι περίπου, αφού κάθε μέρα κάποιοι έφευγαν και κάποιοι έρχονταν. Τουλάχιστον 5 κοιμόνταν στο πάτωμα με στρώματα. Οι πόρτες έκλειναν στις 17.30 και άνοιγαν στις 8.00 το πρωί. Ύστερα έκλειναν πάλι στις 12.30 έως τις 15.00. Όσοι δεν είχαν κρεβάτι ήταν υποχρεωμένοι να στέκονται όρθιοι μέχρι τις δώδεκα το βράδυ. Υπήρχαν δυο τουαλέτες, ένα ντους, ένας χώρος για πλύσιμο ρούχων σε λεκάνες και ένας χώρος λάντζας, ένα ψυγείο, ένα τραπέζι και μια τηλεόραση.

Οι κρατούμενοι ήταν περίπου 270, αλλά οι

κών κράτησης, παρά το ότι ο εγκλεισμός είναι βασανισμός, δεν υπήρξε εξέγερση σε καμία φυλακή.

Ακολουθούν μετά οι φυλακίσεις για χρέη, παράνομη είσοδο και διάφορες άλλες άτυχες καταστάσεις που εξωθούν τελικά στην αποκαλούμενη παραβατικότητα. Ακόμα και οι λίγοι θεωρούμενοι ως επικίνδυνοι, συνήθως ήταν αποτέλεσμα κακιάς ώρας ή προσωπικών επαγγελματικών διαφορών που δεν μπορεί κάποιος να κρίνει με ελαφριά την καρδιά. Κρατούμενοι για εγκλήματα ειδεχθή, δεν υπήρχαν στις φυλακές της Άμφισσας, από ότι έπεσε στην αντίληψή μου.

Ο αλληλοσεβασμός ήταν έκδηλος, αφού, για παράδειγμα, είδα έναν σωματώδη, τύπου Σβαρτζενέγκερ, απορροφημένο να περπατάει και να σκουντάει κατά λάθος ένα μικροκαμωμένο κρατούμενο και αμέσως ο σωματώδης τινάχτηκε πίσω ζητώντας συγγνώμη, με μια ευγένεια που αποκλείεται να συναντήσει κανείς ούτε στους πιο κοσμικούς δρόμους της Αθήνας. Παραδείγματα παρόμοια υπήρχαν ατέλειωτα και καθημερινά.

Λόγω της αποχής συσσιτίου μόνο οι ασθενείς έπαιρναν φαγητό. Αλλά και αυτοί το λιγοστό φαγητό τους το στερούνταν, αφού από μόνοι τους το μοιράζονταν με 3-4 και παραπάνω, ίσως, άλλους συγκρατούμενους, για να μπορέσουν έτσι να αντέξουν όλοι, αφού η στέρηση της τροφής ήταν το τελευταίο μέσο αγώνα που διέθεταν.

Οι φυλακισμένοι έτσι και αλλιώς έλεγαν ότι «οι μόνοι που κάτι κάνουν για μας, είναι αυτά τα παιδιά στα Εξάρχεια» έπαιρναν κουράγιο να συνεχίσουν την αποχή συσσιτίου, επιδίωκαν να μαθαίνουν για τις σχετικές δράσεις στην Αθήνα, ιδιαίτερα στην αρχή της αποχής, όταν τα ΜΜΕ δεν κάλυπταν το θέμα.

Ανάμεσα σε αυτούς, ένας φίλος με ανοιχτή εγχείρηση καρδιάς, και με εφτά παιδιά, καταδικασμένος γιατί η εκκλησία είχε παραχωρήσει χωράφια σε τρεις κοινότητες στη Βοιωτία, για να επιβιώσουν μιας και τα χωριά τους καταστράφηκαν από τους ναζί στη κατοχή. Όμως, κάποιες τοπικές κόντρες είχαν αποτέλεσμα το δασαρχείο να επιβάλλει μόνο σε αυτόν τέτοια χρηματικά πρόστιμα, ώστε 63 χρονών ασθενής άνθρωπος να οδηγηθεί στη φυλακή.

Αφήνοντάς τον πίσω, φεύγοντας με το αποφυλακιστήριο στο χέρι, έκλαιγε από την χαρά του για μένα που ελευθερωνόμουν, σαν μικρό παιδί.

Τα παρόμοια παραδείγματα ατέλειωτα. Οι αναφορές σε μια κοινωνία αντιανθρώπινη που βυσσοδομεί απέναντι στα μέλη της, ήταν όσες και οι φυλακισμένοι στην Άμφισσα.

Ιστορίες ατυχίας, κοινωνικής αδιαφορίας και σκληρότητας, μιας κοινωνίας έτσι δομημένης από τους εξουσιαστές της ώστε μεθοδευμένα με τους μηχανισμούς της να εξοντώνει τα μέλη της.

Φεύγοντας από τις φυλακές, με τη συμπαράσταση και βοήθεια αμέτρητων φίλων, ύστερα από τις νομικές ενέργειες που ολοκληρώθηκαν ώστε να γίνει η δίκη τον Μάη του 2009, ένοιωσα ότι εγκατέλειψα εκεί 270 άτυχους φίλους που μου στάθηκαν υλικά και ηθικά με αλληλεγγύη, σε μια πάρα πολύ δύσκολη στιγμή. Τώρα ελεύθερος δεν μπορώ να ξεχάσω σε κάποια βουνά τους κλειδωμένους και στοιβαγμένους ανθρώπους που στερούνται τα πάντα και απλά ανασαίνουν, όπως κάνει ένα φυτό ή ένα φυλακισμένο ζώο.

Μετά από όλα αυτά όσο αφορά τις φυλακές, είναι άραγε το ζητούμενο απλά να υπάρχουν καλύτερες συνθήκες κράτησης; Πέντε νέες σύγχρονες φυλακές για αρχή και μετά πενήντα για να χωρέσουν όλοι; Ο εγκλεισμός τελικά είναι σωφρονισμός ή απάνθρωπο βασανιστήριο;

Σ.

Από τις 3 Νοέμβρη έχουν ξεκινήσει κινητοποιήσεις σε 21 φυλακές με αποχή συσσιτίου και αιτήματα για καλύτερες συνθήκες

Ο ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΤΟΥ ΜΟΡΦΗ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΟ

ταγωγικά, με μικρές τρύπες διαστάσεων 1μ.χ1μ. στοιβάζουν τέσσερις ανθρώπους καθιστούς που μπλέκουν τα πόδια τους για να χωρέσουν. Με θερμοκρασία περιβάλλοντος πάνω από 25 βαθμούς κελσίου την ημέρα με τον ήλιο να κτυπάει, μετατρέπονται τα μεταγωγικά σε φούρνους μικροκυμάτων, ενώ στο κρύο γίνεται το απόλυτο ψύχος. Με αυτό τον τρόπο μεταφέρουν ανθρώπους με αναπνευστικά προβλήματα, καρδιοπάθειες και άλλες ασθένειες που θα απαιτούνταν κανονικά ασθενοφόρο με ιατρική υποστήριξη. Ευτυχώς ένας Βορειοηπειρώτης κρατούμενος μεγάλος σε ηλικία, για 8 χρόνια στα κάτεργα του Χότζα, με παρηγορούσε συνέχεια ώστε να αντέξω, περιγράφοντας μου τα όνειρα του όταν κάποτε θα έπαιρνε την αποζημίωση από την Αλβανία και θα άνοιγε εστιατόριο στην Ομόνοια, για να έχει φθηνό φαγητό για όλο τον κόσμο. Φαίνεται, με αυτό τον τρόπο, φτιάχνοντας όνειρα, κατάφερνε να παραμείνει ζωντανός. Συγκρατούμενοι στη συνέχεια στην Άμφισσα, μόλις με έβλεπε πεσμένο, άρχιζε πάλι να μου λέει για τα σχέδιά του, προσπαθώντας να μου φτιάξει το ηθικό, πάντα κερνώντας απλόχερα από το μηδαμινό του υστέρημα.

ΦΥΛΑΚΕΣ ΑΜΦΙΣΣΑΣ

Το μαρτύριο της μεταγωγής τέλειωσε στην Λαμία, όπου ένα μικρό μεταγωγικό δέκα ατόμων μας μετέφερε στις φυλακές Άμφισσας. Ένα παλαιό νοσοκομείο του 1850 για κρατούμενους λεπρούς χρησιμοποιείται για φυλακή σήμερα.

Επειδή το Α.Τ. Γλυφάδας δεν με είχε ενημερώσει για την μεταγωγή βρέθηκα χωρίς χρήματα, τσιγάρα, τηλεκάρτες και άλλα στοιχειώδη προσωπικά είδη.

Μη μπορώντας να ενημερώσω κάποιον για το που βρίσκομαι, ένας κρατούμενος μου έδωσε την τελευταία του τηλεκάρτα με 0,50 ευρώ και μπόρεσα να έχω επικοινωνία. Αργότερα, κάποιος άλλος που είχε τρία τσιγάρα να περάσει την βδομάδα, μου πρόσφερε τσιγάρο και άλλος με κέρασε καφέ προσπαθώντας όλοι από το υστέρημά τους να απαλύνουν το δικό μου μαρτύριο και ξεχνώντας το δικό τους. Αυτή η αλληλεγγύη από τους συγκρατούμενους συνεχίσθηκε αμείωτη όσο καιρό ήμουν στην Άμφισσα.

κούς χώρους ίσως συνολικά 80 τμ. Στοιβάζονταν εκεί 32 άνθρωποι περίπου, αφού κάθε μέρα κάποιοι φεύγαν και κάποιοι έρχονταν. Τουλάχιστον 5 κοιμόνταν στο πάτωμα με στρώματα. Οι πόρτες έκλειναν στις 17.30 και άνοιγαν στις 8.00 το πρωί. Ύστερα έκλειναν πάλι στις 12.30 έως τις 15.00. Όσοι δεν είχαν κρεβάτι ήταν υποχρεωμένοι να στέκονται όρθιοι μέχρι τις δώδεκα το βράδυ. Υπήρχαν δυο τουαλέτες, ένα ντους, ένας χώρος για πλύσιμο ρούχων σε λεκάνες και ένας χώρος λάντζας, ένα ψυγείο, ένα τραπέζι και μια τηλεόραση.

Οι κρατούμενοι ήταν περίπου 270, αλλά οι εγκαταστάσεις προορίζονταν για 120.

Με δεδομένο τον ιδιαίτερο χαρακτήρα του παλιού νοσοκομείου, δεν υπήρχαν κελιά αλλά θάλαμοι, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται σχέσεις αλληλεγγύης, και να είναι δύσκολο να εκδηλωθούν φαινόμενα βίας από κρατούμενους ή σωφρονιστικούς υπαλλήλους.

Οι νέου τύπου φυλακές με τις όποιες «καλύτερες συνθήκες κράτησης», ταυτόχρονα, εκτός των άλλων, αποξενώνουν.

Μου έλεγε ένας συγκρατούμενος φίλος πρώην χρήστης με ένα παιδί, ότι παρακαλούσε τον δήμαρχο του να τον βάλει φύλακα σε νεκροταφείο και αυτός αρνήθηκε γιατί ήταν πρώην κατάδικος, κάνοντάς μου έτσι ο φίλος την ρητορική ερώτηση «πως θα πειράξω εγώ τους νεκρούς σαν πρώην κατάδικος;»

Το μεγαλύτερο ποσοστό κρατουμένων είναι αυτό των χρηστών. Μικροπαραβατικότητα και μικροκλοπές για την αγορά των ουσιών, οδηγεί ανθρώπους για το μεγαλύτερο διάστημα της ζωής τους στη φυλακή, αρχίζοντας ακόμα και από την παιδική ηλικία. Οι ευκαιρίες απεξάρτησης μηδαμινές. Ο πόνος που δημιουργεί η στέρηση, όπως όλοι λένε, είναι και ο μοναδικός λόγος χρήσης.

Ήδη, σε αυτούς τους ανθρώπους έχει στερηθεί η ελευθερία από την εξάρτηση και ο εγκλεισμός τους δεν λειτουργεί «σωφρονιστικά», αφού οι πράξεις για τις οποίες έχουν φυλακιστεί είναι αποτέλεσμα της ανάγκης τους για την εξασφάλιση της δόσης τους και αυτό όλοι το γνωρίζουν.

Με δεδομένο το μεγάλο ποσοστό των φυλακισμένων χρηστών, ανθρώπων εξαρτημένων, έτσι, παρά το απάνθρωπο των συνθη-

δίωκαν να μαθαίνουν για τις σχετικές δράσεις στην Αθήνα, ιδιαίτερα στην αρχή της αποχής, όταν τα ΜΜΕ δεν κάλυπταν το θέμα.

Ανάμεσα σε αυτούς, ένας φίλος με ανοιχτή εγχείρηση καρδιάς, και με εφτά παιδιά, καταδικασμένος γιατί η εκκλησία είχε παραχωρή-

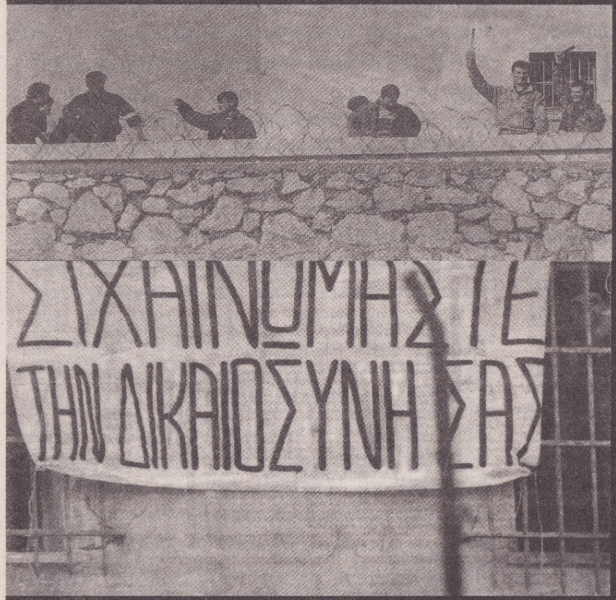
χουν καλύτερες συνθήκες κράτησης; Πέντε νέες σύγχρονες φυλακές για αρχή και μετά πενήντα για να χωρέσουν όλοι; Ο εγκλεισμός τελικά είναι σωφρονισμός ή απάνθρωπο βασανιστήριο;

Σ.

Από τις 3 Νοέμβρη έχουν ξεκινήσει κινητοποιήσεις σε 21 φυλακές με αποχή συσσιτίου και αιτήματα για καλύτερες συνθήκες

Ο ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΤΟΥ ΜΟΡΦΗ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΟ

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΒΑΣΙΚΗ ΓΕΝΕΣΙΟΥΡΓΟΣ ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Όταν η θεσμισμένη καταστολή γίνεται ανυπόφορη, τότε, οι αριστεροί θεράποντες της εξουσίας διαπραγματεύονται την εκτόνωση της «κρίσης» με αντάλλαγμα εκλογικά οφέλη

ΉΜΕ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ
ΠΟΥ ΠΥΡΠΟΛΟΥΝ ΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΜΠΟΥΝΤΡΟΥΜΙΑ
Ή ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥΣ
ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ
... *ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ ΜΑΖΙ ΔΕΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ*!

ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Ή ΑΛΛΙΩΣ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΜΠΡΑΟΥΝ, ΦΙΣΕΡ ΚΑΙ ΚΡΑΦΤ

Η κρίση του συστήματος είναι μόνο μια απόλυτα εικονική ή τεχνητή κρίση. Οι εξουσιαστές με θεσμισμένους μηχανισμούς (ΟΟΣΑ, ΕΕ, ΟΗΕ κλπ. παλαιότερα σχέδιο Μάρσαλ, Κοινωνία των Εθνών) αναδεικνύουν τις «κρίσεις» ώστε να καταφέρουν τη μεγαλύτερη εξαθλίωση για τους καταπιεσμένους και την διατήρηση του εξουσιαστικού ολοκληρωτισμού.

Δεν είναι τυχαία π.χ. η έκθεση του ΟΟΣΑ, για τη πορεία της ελληνικής οικονομίας για το 2009, σε σχέση με την παγκόσμια οικονομική ύφεση, που περιλαμβάνει προτάσεις για την «έξοδο» από τη κρίση, όπως την ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, τη συρρίκνωση και κατάργηση του δημόσιου συστήματος υγείας, παιδείας, ασφάλισης κ.λπ. Οι συμπληρωματικές προτάσεις και τα κονδύλια που τις συνοδεύουν από την ΕΕ για αύξηση του επιδόματος ανεργίας, παράταση του χρόνου επιδότησης κ.ά., είναι το κερασάκι για να αποφευχθούν επερχόμενες κοινωνικές αναταραχές.

Το κεφάλαιο αναδιαρθρώνεται προκειμένου να επιβιώσει. Καταργούνται εργαλεία και θεσμοθετημένες κοινωνικές παροχές που είχαν παραχωρηθεί για να ανταπεξέλθει σε άλλες συνθήκες (οικονομίες κρατικού παρεμβατισμού κλπ), για να επιτύχουν μέγιστη ανάπτυξη, να αποφευχθούν κοινωνικές συγκρούσεις και να διαμορφωθεί κλίμα κοινωνικής συναίνεσης, στο όνομα της οικονομικής ανάπτυξης.

Όταν χρειαζόταν ο οβολός του πολίτη από το υστέρημά του έφτιαχναν με αυτόν λιμάνια, αεροδρόμια, ΟΤΕ, ΔΕΗ, Ολυμπιακή και ό,τι άλλο τοπικό τραστ ή μονοπώλιο με τη ταμπέλα εθνική υποδομή. Τώρα που τα έ-

οι άνθρωποι συνδιαμορφώνουν και συμμετέχουν στο μέλλον τους με διάφορους τύπους εκπροσώπησης.

Για την εξουσία, τα παγκόσμια τραστ, είναι το σημαντικότερο από τα μέσα επιβολής της σε τέτοιο βαθμό αλληλοδιαπλοκής που δεν μπορεί σίγουρα κανείς να απαντήσει, ποιος έκανε το αυγό και ποιος την κότα. Ορίζουν στην πολιτική εξουσία ό,τι θεωρούν απαραίτητο για την εύρυθμη λειτουργία τους και το απολαμβάνουν άμεσα. Τραστ ή αλλιώς γενικοί κουμανταδόροι είναι αυτά των τραπεζών, των πόρων ενέργειας, των οπλικών συστημάτων και ακολουθούν σαν μακρινοί συγγενείς αυτά των βιομηχανιών και του εμπορίου.

Βέβαια σημαντικά και εξ ίσου κερδοφόρα είναι τα «παράνομα» τραστ ναρκωτικών, σωματεμπορίας, διακίνησης ανθρώπων (δουλεμπόριο), που η μεγαλύτερη αστάθεια τοπικών οικονομικών συστημάτων, που δημιουργείται από τα νόμιμα τραστ κρατικών ή ιδιωτικών μονοπωλίων, επιτρέπει την συσσώρευση θησαυρών, που ξεπλένονται με ευκολία από το νομιμοφανές σύστημα.

Το σύστημα οικονομίας που βασίζεται στα τραστ δημιουργεί υπερκέρδη μέχρι τον κορεσμό του, οπότε πλέον το τρίτο τραστ αναλαμβάνει και εξουδετερώνει πάλι με υπερκέρδος τον κορεσμό μέσα από την εξόντωση των πόρων των κοινωνιών και των ανθρώπων, ώστε έτσι και πάλι τα βασικά δυο τραστ να αναλάβουν την αναγέννηση του συστήματος από την τέφρα του.

Πιθανά κάποιος που εργάζεται σε αυτά τα νόμιμα τραστ να μην ενεργεί συνειδητά αντιανθρώπινα και αντικοινωνικά. Το σίγου-

προς κάποιο διεθνές ή ευρωπαϊκό ταμείο ή κάποιο ινστιτούτο μιας ίσως άγνωστης χώρας και αυτή την άποψη την προωθούν επικοινωνιακά όσοι εξυπηρετούνται από αυτήν.

Με δεδομένο ότι η παροχή δανείων ήταν ανεξέλεγκτη, δεν ανταποκρίνονταν αυτές οι παροχές ούτε στις κοινωνικές ανάγκες, ούτε καν στην οικονομική επιστήμη, αλλά αποκλειστικά στις ανάγκες δημιουργίας υπερκερδών κάποιων τραστ χωρίς αντίκρισμα σε πραγματικό πλούτο, αλλά μόνο λογιστικό και με χρήση πλασματικών μεγεθών (φούσκες) σε διάφορους τομείς.

Η υπερθέρμανση της οικονομίας θα έπρεπε σίγουρα να ανησυχεί αντί να δημιουργεί ευφορία. Η στυγνή εκμετάλλευση των εργαζομένων, αλλά και των πόρων του περιβάλλοντος έγινε σλόγκαν και προτροπή ανάπτυξης τα τελευταία χρόνια από τους εξουσιαστές. Μεσαιωνικές καταστάσεις άρχισαν να επικρατούν σε πολλούς τομείς. Α-

ποτέλεσμα η κατάρρευση, αφού τα υπερκέρδη είναι τα πιράνχας της οικονομίας, όπως ακριβώς συμβαίνει με τα καρτέλ και τα μονοπώλια.

Έτσι στις εξουσιαζόμενες κοινωνίες οι μηχανισμοί ελέγχου δεν εμπόδισαν αυτή την εξέλιξη και τζάμπα τους πλήρωναν. Πιέσεις, εκβιασμοί, κίνητρα και πολιτικές έκαναν ανενεργούς τους θεσμούς που υποτίθεται πως

συνθήκες που αναδύθηκαν ιδιαίτερα κατά την βιομηχανική επανάσταση.

Να εξοβελιστούν με απελευθερωτικούς κοινωνικούς όρους οι κοσμοθεωρίες υποταγής στην εξουσιαστική εκμεταλλευτική βαρβαρότητα και τη καταστροφική διαδικασία που έχει επικρατήσει παγκόσμια στο όνομα του ιδεολογήματος της ανάπτυξης.

Δεν είναι καμία ελευθερία το να στερείς από κάποιον τα στοιχειώδη για την ζωή του. Αντίθετα είναι η χειρότερη μορφή καταστολής και βασανισμού. Δεν μπορεί να στερείς από ένα πλανήτη το περιβάλλον που είναι απαραίτητο για τη διατήρηση της ζωής.

Η κοινωνία οφείλει να εξασφαλίσει τις στοιχειώδεις συνθήκες διαβίωσης των ανθρώπων και την αποκατάσταση της λειτουργικής σχέσης του ανθρώπου με το περιβάλλον, δημιουργώντας συνεχώς τρόπους για να επανέλθει η ομαλότητα, στη φύση και τους ανθρώπους.

Οι εξουσιαστές αυτή την αναγκαιότητα και κοινή λογική κατανοούν όπως και το αδιέξοδο που έχουν δημιουργήσει και με πλαϊνά πηδηματάκια, λόγια και θεωρητικές προτάσεις, προσπαθούν να κερδίσουν χρόνο μπροστά στις ανεξέλεγκτες κοινωνικές αντιδράσεις που πιθανά ξεσπάσουν, κάνοντας κάποιες πασιφανείς κοινωνικά αποδεκτές αλλά ταυτόχρονα ημιτελείς και ομιχλώδεις προτάσεις, ώστε να αποφύγουν αναταραχές και πλήρη κοινωνική και οικονομική κατάρρευση και να εξακολουθήσουν να έχουν τον απόλυτο έλεγχο.

Έτσι ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι διαπιστώσεις και οι προτάσεις που προτείνονται (κατόπιν εορτής) από τον Ακαδημαϊκό-Οικονομολόγο James. K. Galbraith της Οικονομικής επιτροπής του Κογκρέσου («Οι δημόσιες δαπάνες θα βάλουν μπροστά την οικονομία» Ελευθεροτυπία 23/11/08).

«...είμαστε σε καλό δρόμο για την σταθεροποίηση του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Σταθεροποιήθηκε το τραπεζικό σύστημα τόσο με την κρατική διασφάλιση των καταθέσεων όσο και με τη διοχέτευση κεφαλαίων προς τις τράπεζες **αν και αυτό έγινε λίγο άτσαλα** ...Ρυθμίσεις και έλεγχος των χρηματοπιστωτικών αγορών θα αποτελούν το νέο καθεστώς λειτουργίας». (!!!)

Είναι χαρακτηριστικό ότι ο J.Galbraith

και θεσμοθετημένες κοινωνικές παροχές που είχαν παραχωρηθεί για να ανταπεξέλθει σε άλλες συνθήκες (οικονομίες κρατικού παρεμβατισμού κλπ), για να επιτύχουν μέγιστη ανάπτυξη, να αποφευχθούν κοινωνικές συγκρούσεις και να διαμορφωθεί κλίμα κοινωνικής συναίνεσης, στο όνομα της οικονομικής ανάπτυξης.

Όταν χρειαζόταν ο οβολός του πολίτη από το υστέρημά του έφτιαχναν με αυτόν λιμάνια, αεροδρόμια, ΟΤΕ, ΔΕΗ, Ολυμπιακή και ό,τι άλλο τοπικό τραστ ή μονοπώλιο με τη ταμπέλα εθνική υποδομή. Τώρα που τα έφτιαξαν και είναι οργανωμένα και έτοιμα τα αρπάζουν τα διεθνή τραστ έναντι πινακίου φακής.

Ο αέναος κύκλος εξουσίας, πλούτου και καταστροφής άρχισε με το που οργανώθηκε η πρώτη μορφή εξουσιαζόμενης κοινωνίας.

Η Πρώτη Παγκόσμια Ανθρωποσφαγή σκοπό είχε την προσπάθεια εκμετάλλευσης των πόρων ενέργειας, από τις μεταλλαγμένες εθνικές αυτοκρατορίες σε αυτό που επικράτησε να αναφέρεται ως μεγάλες δυνάμεις.

Η Δεύτερη Παγκόσμια Ανθρωποσφαγή σκοπό είχε την οργάνωση του συστήματος που προέκυψε, ώστε να μην ανακοπούν καθόλου οι ρυθμοί ανάπτυξης αλλά να ενταθούν ακόμα περισσότερο.

Με το τέλος της Πρώτης Παγκόσμιας Ανθρωποσφαγής, ακολούθησε η ανοικοδόμηση της Ευρώπης, αυξήθηκαν οι ρυθμοί ανάπτυξης για να μειωθούν. Στη συνέχεια το κραχ του 1929 προετοίμασε το έδαφος για ένα από τα πρόσωπα της εξουσίας που είναι ο ναζισμός, στη καταχρεωμένη Γερμανία.

Δηλαδή η οικονομική κρίση, η ανέχεια, η εξαθλίωση οδήγησε πρώτα μαζικά τον κόσμο στον ολοκληρωτισμό των φασιστικών καθεστώτων τα οποία προέκυψαν, μάλιστα, από εκλογές και στη συνέχεια βέβαια αυτά με άνεση κινήσεων, τον οδήγησαν στην εξόντωσή του, αδιάκριτα.

Η οπτική γωνία από την οποία οι εξουσιαστές βλέπουν τους ανθρώπους είναι προφανής καθώς και οι σκοποί τους για τους καταπιεσμένους. Εξαιρούνται κάπως ορισμένες περίοδοι (όπως π.χ. προεκλογικά) όπου δίνονται υποσχέσεις από μέρους τους καθώς καλλιεργείται και η ψευδαίσθηση ότι ευκολία από το νομιμοφανές σύστημα.

Το σύστημα οικονομίας που βασίζεται στα τραστ δημιουργεί υπερκέρδη μέχρι τον κορεσμό του, οπότε πλέον το τρίτο τραστ αναλαμβάνει και εξουδετερώνει πάλι με υπερκέρδος τον κορεσμό μέσα από την εξόντωση των πόρων των κοινωνιών και των ανθρώπων, ώστε έτσι και πάλι τα βασικά δυο τραστ να αναλάβουν την αναγέννηση του συστήματος από την τέφρα του.

Πιθανά κάποιος που εργάζεται σε αυτά τα νόμιμα τραστ να μην ενεργεί συνειδητά αντιανθρώπινα και αντικοινωνικά. Το σίγουρο, όμως, είναι ότι έχει εμπλακεί από τις κατασκευασμένες ανάγκες του και επιδιώξεις και να μην κατανοεί τι ακριβώς συμβαίνει ή ακόμη να μην θέλει, πλέον, να το κατανοήσει, μπροστά σε δελεαστικά πριμ και άλλα κίνητρα που παρέχονται απλόχερα, ώστε να ενταφιασθεί εύκολα η οποιαδήποτε συνείδηση.

Ο ορθολογισμός που έχει επικρατήσει και προβάλλεται σαν τρόπος σκέψης, δημιουργεί μια πλαστή και πρόσκαιρη εντύπωση σε θέματα ευημερίας αφού μετρά επιλεκτικά ορισμένα μόνο δεδομένα από όλα όσα επηρεάζουν συνολικά τους ανθρώπους και το περιβάλλον και τα οποία φροντίζει να αγνοεί.

Η εμμονή στους υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης από τα κράτη δεν είναι παρά μια πλάνη χρήσιμη για ευόδωση business plan (επιχειρηματικών σχεδίων) και υπερκερδών σε κλάδους που στελεχώνονται από οργανωμένα συμφέροντα που λυμαίνονται τον πλανήτη. Σαν παράδειγμα, μια κοινωνία κανίβαλων είναι καταδικασμένη σε εξόντωση δεδομένου ότι αν κάποιος κανίβαλος κατορθώσει να φάει όλους τους άλλους κανίβαλους, τότε θα πεθάνει με τη σειρά του από την ασιτία. Αυτό είναι περίπου ό,τι συμβαίνει με την νεοφιλελεύθερη οικονομία και ό,τι παρακολουθούμε τα τέλη του 2008.

Μετρήσεις όπως οι δείκτες ανάπτυξης, το δημοσιονομικό έλλειμμα , το ακαθάριστο εθνικό εισόδημα, δεν αφορούν την πραγματικότητα αλλά πλασματικές εικόνες.

Πριν μερικές δεκαετίες τα κράτη - έθνη δεν είχαν δημόσια ελλείμματα, γιατί μπορούσαν να αυτοτροφοδοτούνται, κόβοντας π.χ. χρήμα. Στην παγκοσμιοποιημένη, όμως, εποχή ένα κράτος είναι ελλειμματικό ως

αποτέλεσμα η κατάρρευση, αφού τα υπερκέρδη είναι τα πιράνχας της οικονομίας, όπως ακριβώς συμβαίνει με τα καρτέλ και τα μονοπώλια.

Έτσι στις εξουσιαζόμενες κοινωνίες οι μηχανισμοί ελέγχου δεν εμπόδισαν αυτή την εξέλιξη και τζάμπα τους πλήρωναν. Πιέσεις, εκβιασμοί, κίνητρα και πολιτικές έκαναν ανενεργούς τους θεσμούς που υποτίθεται πως φτιάχτηκαν για να προβλέψουν και να αντιμετωπίσουν την κατάσταση απλά και μόνο μέσω των διαδικασιών και των δικαιοδοσιών που τους παρέχονται.

Έτσι, κραταιές εταιρίες, βουλιάζουν τώρα παρασύροντας κοινωνικά στρώματα στην πλήρη καταστροφή. Ενώ, αντίθετα, την στήριξη βλέπουμε να την έχουν -και μάλιστα απλόχερα- οι δημιουργοί αυτού του προβλήματος, οι τράπεζες.

Όσο για τις τράπεζες που προκάλεσαν το πρόβλημα, δεν ήταν μια απλά ατυχής επιχειρηματική δραστηριότητα, αλλά μια συνειδητή απατεωνιά, δηλαδή το να προσφέρουν τοκογλυφικά περισσότερα από αυτά που διαθέτουν.

Οι μικροί πτωχεύουν, άλλοι εξαγοράζονται πάμφθηνα και κάποια ισχυρά κέντρα θα γίνουν ακόμα ισχυρότερα αφού θα πάψει να υπάρχει το «αντίπαλον δέος» και ολόκληρες κοινωνικές ραχοκοκαλιές θα γίνουν σπάλες στα χασάπικα των κερδοσκόπων. Αν το δει κανείς κυνικά πρόκειται για ένα στυγνό και ακήρυχτο οικονομικό πόλεμο ενάντια στην κοινωνία των ανθρώπων.

Η εμπειρία της ανθρωπότητας θα της δώσει άραγε την ωριμότητα να ορθοποδήσει χωρίς σοβαρές απώλειες ή θα επαναληφθεί και πάλι η ιστορία ίσως και χειρότερη;

Για να μην επαναληφθεί η ιστορία χρειάζεται να γίνει αντιληπτό ότι οι σειρήνες του καπιταλισμού - κρατισμού και οποιουδήποτε άλλου -ισμού απλά παίζουν το ίδιο εξουσιαστικό, εκμεταλλευτικό παιχνίδι στο οποίο χρήσιμο ρόλο είχε ο ναζισμός.

Χρειάζεται να υψωθούν αναχώματα στον κανιβαλισμό αλλά και τον συνεργάτη του τον ωχαδερφισμό και να παραμερισθούν οι κής επιτροπής του Κογκρέσου («Οι δημόσιες δαπάνες θα βάλουν μπροστά την οικονομία» Ελευθεροτυπία 23/11/08) .

«...είμαστε σε καλό δρόμο για την σταθεροποίηση του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Σταθεροποιήθηκε το τραπεζικό σύστημα τόσο με την κρατική διασφάλιση των καταθέσεων όσο και με τη διοχέτευση κεφαλαίων προς τις τράπεζες **αν και αυτό έγινε λίγο άτσαλα** ...Ρυθμίσεις και έλεγχος των χρηματοπιστωτικών αγορών θα αποτελούν το νέο καθεστώς λειτουργίας». (!!!)

Είναι χαρακτηριστικό ότι ο J.Galbraith προτείνει για απεγκλωβισμό από την κρίση:

1. αναδόμηση της αγοράς στεγαστικών,
2. την αύξηση των συντάξεων 20-30% από δημόσιους πόρους αφού τα ιδιωτικά προγράμματα κατέρρευσαν,
3. επέκταση του εισοδήματος ανεργίας (για διατήρηση της κοινωνικής τάξης, για ηθικούς και οικονομικούς λόγους),
4. μείωση της περίθαλψης από την ηλικία των 65 σε αυτή των 55 ετών.

Ακόμα τονίζει ότι:

«**Το κράτος δεν έχει πρόβλημα με χρήματα, ούτε τα ελλείμματα αποτελούν πρόβλημα**. Η κρατική διαχείριση των ΗΠΑ λειτουργεί εδώ και πάνω από δύο αιώνες και τα δημόσια ελλείμματα είναι ο κανόνας και όχι η εξαίρεση».

«Φαίνεται πως αρέσει στους Ευρωπαίους να αυταπατώνται. Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι οικονομικά πιο νεοφιλελεύθερη ακόμα και από τις ΗΠΑ. Η συνθήκη του Μάαστριχ με τους περιορισμούς των ελλειμμάτων κάτω του 3% του ΑΕΠ (που σύντομα μάλλον δεν εφαρμόζεται από κανένα κράτος-μέλος), είναι θεμελιωμένη γύρω από τις πιο ακραίες αντιλήψεις της νεοφιλελεύθερης δημοσιονομικής πολιτικής... Η όλη ιδέα της ΕΕ είναι αρχιτεκτονικά δομημένη γύρω από τις **νεοκλασικές οικονομικές ανοησίες**».

Από τις πιο πάνω ημιτελείς προτάσεις και διαπιστώσεις που καταθέτει ο J.Galbraith, γίνεται αντιληπτό ότι η κρίση είναι και απόλυτα τεχνική και αναστρέψιμη στο βαθμό που το εξουσιαστικό σύστημα επιθυμεί να την αντιμετωπίσει ή στο βαθμό που θέλει να την μεγιστοποιήσει.

Το αν θα κάνει κρατικό παρεμβατισμό τώρα ή σκόπιμα θα αφεθεί στη κατάρρευση

Εκλογή Ομπάμα:
Η κυριαρχία αναδιπλώνεται...

Και το «θαύμα» έγινε.

Η παγκόσμια αγανάκτηση για τον Μπους άφησε την θέση της σε μια υστερία υπέρ του νέου μεσσία για την κυριαρχία και μάλιστα σκουρόχρωμου. Και το όνομα αυτού Μπαράκ Χουσεΐν Ομπάμα. Η «προσωποποίηση» του κακού (Μπους) ξορκίστηκε από μια προβαλλόμενη ως οικουμενική απαίτηση για «αλλαγή». Ένας «άσημος, αλλά εργατικός», μαύρος γερουσιαστής με καταγωγή από την Κένυα, επιβλήθηκε στην εκλογική αναμέτρηση απέναντι σε έναν πασίγνωστο πρώην «λευκό ήρωα» του πολέμου στο Βιετνάμ...

Ο λυτρωτής ήρθε, είδε και νίκησε το σκοτάδι... Χρειάστηκε βέβαια και την αμέριστη στήριξη των πλέον στιβαρών κύκλων της αμερικάνικης πολιτικής (ακόμα και του «αντίπαλου» κόμματος) και οικονομικής ελίτ.

Την απίστευτη στήριξη των ΜΜΕ ανά τον κόσμο, που πλειοδοτούσαν ξεκάθαρα υπέρ της «λύσης» Ομπάμα προσπαθώντας να ξυπνήσουν το κοινωνικό ενδιαφέρον για την πολιτική γενικότερα. Η ομιλία του Ομπάμα στο Βερολίνο μπροστά σε 150 χιλιάδες ανθρώπους δεν απέδειξε μόνο το ενδιαφέρον του για την στήριξη του σε ευρωπαϊκό έδαφος και μάλιστα στο γερμανικό πυλώνα της ΕΕ, αλλά αποτέλεσε και την πολιτική του παρουσία σε μια πόλη με ιδιαίτερο βάρος για τις ενοποιητικές διαδικασίες της κυριαρχίας όπως αυτές εκφράστηκαν το 1989.

Την ίδια, όμως, στήριξη παρείχαν διανοούμενοι, ηθοποιοί, τραγουδιστές, συγγραφείς, σκηνοθέτες, που παραμιλώντας σχεδόν υπέρ του Ομπάμα έφθαναν να ισχυρίζονται ότι με την εκλογή του περιμένουν άνθηση των τεχνών, του χορού, της μουσικής και του θεάτρου (!!!).

Είναι οι ίδιοι, εκτός σπανίων εξαιρέσεων, που σιώπησαν χρόνια και χρόνια στα τόσα και τόσα εγκλήματα για τα οποία καμάρωναν οι εμπνευστές του πολέμου ενάντια στην «τρομοκρατία», οι ίδιοι που χαμήλωναν το βλέμμα ή έκαναν τα στραβά μάτια στην επιβολή κατάστασης «έκτακτης ανάγκης», τόσο στο εσωτερικό των ΗΠΑ, όσο και σ' ολόκληρο τον πλανήτη.

Είναι οι ίδιοι που παραληρούσαν για την εκλογή ενός Ομπάμα, που υποσχέθηκε να ξεκαθαρίσει τα πράγματα στο Αφγανιστάν εντείνοντας την παρουσία των σταυροφόρων, την ίδια στιγμή που 23 παιδιά και 10 γυναίκες σκοτώνονταν σ' ένα ακόμα «ανθρωπιστικό» λουτρό αίματος ύστερα από βομβαρδισμό σε ανυπότακτα αφγανικά εδάφη.

Η «λύση Ομπάμα», λοιπόν, ήρθε με επιτακτικό τρόπο να στρατολογήσει οπαδούς στ' όνομα ενός «νέου πατριωτισμού που στηριχθεί στην αξία της θυσίας της προσφοράς και του κοινού αγαθού», να καλύψει το τεράστιο κενό κοινωνικής συναίνεσης στην συνέχιση του πολέμου ενάντια στην «τρομοκρατία», να υπογράψει την ευρύτερη αναδίπλωση μπροστά στην δεδομένη απομόνωση και απουσία

σμούς, όπως αυτές των αφρικανικών περιοχών.

Ένας πρόεδρος, λοιπόν, μιγάς για την εκλογή του οποίου θα πρέπει να πανηγυρίσουν από κοινού καταπιεστές και καταπιεσμένοι, λες και το χρώμα του Ομπάμα θα διαγράψει με μιας χρόνια και χρόνια σκλαβιάς και καταπίεσης εκατομμυρίων μαύρων και όχι μόνο. Λες και το χρώμα του νέου μεσσία θα σβήσει από την μνήμη όλων τις τόσες και τόσες ταπεινώσεις που υπέστησαν αυτά τα «σκουρόχρωμα ζώα» όπως θεωρούνταν από τους αφέντες που τους πουλούσαν και τους αγόραζαν, τα κτήνη εκείνα που πυρπολούσαν τα σπίτια τους, που βίαζαν και κρέμαγαν στ' όνομα κάποιας «ανωτερότητας και καθαρότητας» που μόνο στα άρρωστα μυαλά τους θα μπορούσε να βρίσκεται.

Δυόμισι αιώνες ρατσισμού, λοιπόν, έσβησαν επειδή ο νέος «πλανητάρχης» είναι σκουρόχρωμος, όπως άλλωστε τόσοι και τόσοι ανώτεροι δικαστές, υπουργοί εξωτερικών και άμυνας, επιχειρηματίες, κά.

Ισχυρίζονται πολλοί, που παρουσιάζονται ως «ανακουφισμένοι», ότι ο Ομπάμα είναι θιασώτης της «παραδοσιακής» διπλωματίας.

Και βέβαια είναι, αφού φυσικά ουδέποτε αποκήρυξε τον Πόλεμο ενάντια στην «τρομοκρατία». Απλά η κριτική του είναι συγκεκριμένη: «κάναμε λάθος να ρίξουμε όλο το βάρος στο Ιράκ, μας ξέφυγε η κατάσταση στο Πακιστάν, και στο Αφγανιστάν».

Είναι, όμως, λάθος να εστιάσει κανείς σ' ένα πρόσωπο, ακόμα και κάτω από τέτοιες συνθήκες και να νομίσει ότι αυτό το πρόσωπο και μόνο είναι ο φορέας μιας διαφορετικής προσέγγισης, στρατηγικής ή ιδεολογίας.

Είναι ενδεικτικά όσα αναφέρονται στην εφημερίδα Γκάρντιαν αμέσως μετά από την εκλογή Ομπάμα: «Στην περίπτωση του Αφγανιστάν, λοιπόν, αυτό συνεπάγεται τον δια-

και συνεχίζουν να βρίσκονται σε μια χρονική αλληλουχία και αλληλεξάρτηση. Στη συγκεκριμένη ευρύτερη περίοδο που διανύουμε οι αναδιατάξεις σε κυριαρχικό επίπεδο που εξελίσσονται τόσο στην Λατινική Αμερική, όσο και στην Ασία και την Αφρική, αλλά και η αναμενόμενη επανάκαμψη των δεδομένων δυνατοτήτων της κυριαρχικής επιρροής της Ρωσίας δεν επιτρέπουν πλέον εκ μέρους των ΗΠΑ την με κατ' εξοχήν στρατιωτικούς όρους καταπολέμηση μιας αντάρτικης πραγματικότητας σε Αφγανιστάν και Ιράκ. Μια αντάρτικη πραγματικότητα που ενισχύει τα ερείσματα της στους πληθυσμούς της Ασίας, της Μ. Ανατολής, αλλά και της Αφρικής, προκαλεί σταθερά πλήγματα στους σταυροφόρους και στα δικτατορικά καθεστώτα μαριονέτες που τους συνδράμουν.

Έγραφε ο Ιμάνουελ Βαλερστάιν, λίγες μόνο ημέρες μετά τις επιθέσεις της 11ης Σεπτέμβρη: «Οι ΗΠΑ ενδέχεται να μετανιώσουν την ημέρα που ο Άσαντ, ο Καντάφι, ο Αραφάτ ή ακόμα και ο Σαντάμ Χουσεΐν δεν θα βρίσκονται πλέον στην εξουσία. Υπάρχει κίνδυνος οι διάδοχοί τους, να είναι πιο βίαια αντι-αμερικανοί γιατί, αντίθετα με τους σημερινούς ηγέτες, θα πάψουν να μοιράζονται με τις ΗΠΑ κάποιες σύγχρονες αξίες. Ας σκεφτούμε μήπως θα μπορούσε να ήταν αυτό το σχέδιο του Μπιν Λάντεν. Ίσως η δική του αποστολή αυτοκτονίας ήταν να οδηγήσει της ΗΠΑ σε αυτή τη παγίδα [...] Από τότε που ο Μπιν Λάντεν προκάλεσε ανοικτά τον στρατό τους, οι ΗΠΑ είναι σταθερά αποφασισμένες να επαναβεβαιώσουν την ισχύ τους. Δεν πρόκειται μόνο για την προστασία των πολιτών και των κατοίκων των ΗΠΑ από μια επίθεση, αλλά και για την αποκατάσταση της παγκόσμιας πεποίθησης ότι οι ΗΠΑ είναι μια ανίκητη υπερδύναμη. Μπορούν να το κάνουν αυτό οι ΗΠΑ;».

Η απάντηση στο ερώτημα δεν είναι δύσκολη επτά μόλις χρόνια αργότερα. Αλλά η ουσία δεν βρίσκεται εκεί. Είναι προφανές ότι οι δεξαμενές σκέψης των κυρίαρχων, είτε έχουν συντηρητικό, είτε προοδευτικό μανδύα, έχουν την δυνατότητα να προβλέψουν σε βάθος χρόνου τις ανάγκες επαναπροσδιορισμού των σχεδιασμών που επιλέγονται, αλλά και την «σωστή» σειρά για την κυριαρχία των απαιτούμενων «σκληρών» ή «μαλακών» εκδοχών επιβολής της. Αν κανείς λοιπόν ανατρέξει, είτε στην αρθρογραφία της μετά την 11η Σεπτέμβρη περιόδου, είτε στο πλήθος βιβλίων που εκδόθηκαν για να αναλύσουν τις εξελίξεις, δεν θα κουραστεί και πολύ για να συμπεράνει για το πόσοι και σοβαροί φόβοι επαληθεύθηκαν στην διάρκεια αυτού του πρώτου επτάχρονου κύκλου του ονομαζόμενου πολέμου ενάντια στην «τρομοκρατία». Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ήδη από τότε αμφισβητήθηκε σφοδρά ακόμα και ο προσδιορισμός αυτής της εκστρατείας, ότι δηλαδή στρέφεται ενάντια στην «τρομοκρατία» και θα δικαιωθεί με την εξάλειψή της.

τον πλανήτη.

Είναι οι ίδιοι που παραληρούσαν για την εκλογή ενός Ομπάμα, που υποσχέθηκε να ξεκαθαρίσει τα πράγματα στο Αφγανιστάν εντείνοντας την παρουσία των σταυροφόρων, την ίδια στιγμή που 23 παιδιά και 10 γυναίκες σκοτώνονταν σ' ένα ακόμα «ανθρωπιστικό» λουτρό αίματος ύστερα από βομβαρδισμό σε ανυπότακτα αφγανικά εδάφη.

Η «λύση Ομπάμα», λοιπόν, ήρθε με επιτακτικό τρόπο να στρατολογήσει οπαδούς στ' όνομα ενός «νέου πατριωτισμού που στηριχθεί στην αξία της θυσίας της προσφοράς και του κοινού αγαθού», να καλύψει το τεράστιο κενό κοινωνικής συναίνεσης στην συνέχιση του πολέμου ενάντια στην «τρομοκρατία», να υπογράψει την ευρύτερη αναδίπλωση μπροστά στην δεδομένη απομόνωση και απουσία στηριγμάτων ιδεολογικών, υλικών, αλλά και απτών συμμαχιών.

Στο λεγόμενο εσωτερικό μέτωπο οι ρητορείες Ομπάμα αφορούν μια «νέα ειρηνική επανάσταση», αλλά και την αφήγηση εκ νέου του αμερικάνικου «ονείρου», που ήρθε να προβληθεί σε μια πλανητική «οθόνη» ως η αναίρεση του αμερικάνικου εφιάλτη που, μόλις λίγο πριν, κανείς δεν θα μπορούσε να αμφισβητήσει.

«Θαύμα», λοιπόν, η εκλογή Ομπάμα, αφού όπως και ο ίδιος διαβεβαίωσε η ιστορία του δεν θα ήταν εφικτή σε καμία άλλη χώρα του κόσμου. Ο προερχόμενος από την καρδιά της εκπαιδευτικής ελίτ -πρώην αριστούχος της νομικής σχολής του Χάρβαντ-, πρώτος μιγάς πρόεδρος των ΗΠΑ με σύνθημα του την «αλλαγή» έρχεται να αντιμετωπίσει εκτός των άλλων την απομόνωση του αμερικανικού κράτους, όχι βέβαια γενικά και αόριστα από τους συμμάχους τους, αλλά εκείνη που οφείλεται στην άρνηση τους να επωμιστούν τα βάρη των απωλειών όλων των τελευταίων χρόνων.

Και δεν είναι διόλου αμελητέα.

Το προσωπείο του αμερικάνικου κράτους δεν έχει απλά τρωθεί, αλλά κυριολεκτικά είχε φθάσει στο ναδίρ κάθε δυνατότητας να εξασφαλίσει ικανούς υποστηρικτές των επιλογών του τόσο στο εσωτερικό όσο και μακριά απ' αυτό και δεν εννοούμε μόνο τις ευρωπαϊκές κοινωνίες, αλλά και πιο μακρινές, αλλά ζωτικές για τους μελλοντικούς σχεδιασμένοι», ότι ο Ομπάμα είναι θιασώτης της «παραδοσιακής» διπλωματίας.

Και βέβαια είναι, αφού φυσικά ουδέποτε αποκήρυξε τον Πόλεμο ενάντια στην «τρομοκρατία». Απλά η κριτική του είναι συγκεκριμένη: «κάναμε λάθος να ρίξουμε όλο το βάρος στο Ιράκ, μας ξέφυγε η κατάσταση στο Πακιστάν, και στο Αφγανιστάν».

Είναι, όμως, λάθος να εστιάσει κανείς σ' ένα πρόσωπο, ακόμα και κάτω από τέτοιες συνθήκες και να νομίσει ότι αυτό το πρόσωπο και μόνο είναι ο φορέας μιας διαφορετικής προσέγγισης, στρατηγικής ή ιδεολογίας.

Είναι ενδεικτικά όσα αναφέρονται στην εφημερίδα Γκάρντιαν αμέσως μετά από την εκλογή Ομπάμα: «Στην περίπτωση του Αφγανιστάν, λοιπόν, αυτό συνεπάγεται τον διαχωρισμό του ζητήματος των Ταλιμπάν, απ' αυτό της Αλ Κάιντα. Η πολιτική του διαλόγου με τους Ταλιμπάν πρέπει να συνεχιστεί. Όσον αφορά το Ιράκ, ο Ομπάμα οφείλει να αναθεωρήσει το σχέδιο για την παραμονή δύναμης 50.000 στρατιωτών στο έδαφος της χώρας. Ο στρατός συμβολίζει την κατοχή και η οργή των λαών της Μέσης Ανατολής θα καταλαγιάσει μόνο με την ολοκληρωτική αποχώρηση των αμερικανών. Ο Ομπάμα έχει την ευκαιρία να ηγηθεί μιας αξιοπρεπούς αποχώρησης των αμερικανών».

Η «αξιοπρεπής αποχώρηση» φυσικά θα βασίζεται στην «τριχοτόμηση» και στη συνεχή στήριξη και ενίσχυση των τοπικών εξουσιαστών, ιδιαίτερα του σιΐτικού στοιχείου.

Τι σημαίνει, λοιπόν, στην πραγματικότητα «αξιοπρεπής αποχώρηση»; Σημαίνει στρατηγική αναδιάταξη ενός εξαντλημένου στρατού στο Ιράκ, σημαίνει τον σχεδιαζόμενο διπλασιασμό των αμερικανικών στρατευμάτων για την πάταξη της εξέγερσης στο Αφγανιστάν (από 67.000 σε 134.000), που όμως δεν πρόκειται από μόνος του να εξασφαλίσει την επικράτηση των ΗΠΑ στην περιοχή αυτή, δεδομένου ότι ο ίδιος αριθμός στάθηκε ανεπαρκής στο παρελθόν στους Σοβιετικούς. Στο ίδιο σημείο έφαγε τα μούτρα ακόμα πιο παλιά και η πάλαι ποτέ βρετανική αυτοκρατορία.

Η πολυπολικότητα δεν είναι ανταγωνιστική στην αυτοκρατορική εκδοχή της κυριαρχίας, αλλά ιστορικά βρέθηκαν νατότητα να προβλέψουν σε βάθος χρόνου τις ανάγκες επαναπροσδιορισμού των σχεδιασμών που επιλέγονται, αλλά και την «σωστή» σειρά για την κυριαρχία των απαιτούμενων «σκληρών» ή «μαλακών» εκδοχών επιβολής της. Αν κανείς λοιπόν ανατρέξει, είτε στην αρθρογραφία της μετά την 11η Σεπτέμβρη περιόδου, είτε στο πλήθος βιβλίων που εκδόθηκαν για να αναλύσουν τις εξελίξεις, δεν θα κουραστεί και πολύ για να συμπεράνει για το πόσοι και σοβαροί φόβοι επαληθεύθηκαν στην διάρκεια αυτού του πρώτου επτάχρονου κύκλου του ονομαζόμενου πολέμου ενάντια στην «τρομοκρατία». Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ήδη από τότε αμφισβητήθηκε σφοδρά ακόμα και ο προσδιορισμός αυτής της εκστρατείας, ότι δηλαδή στρέφεται ενάντια στην «τρομοκρατία» και θα δικαιωθεί με την εξάλειψή της.

Το «χαρτί», λοιπόν, αλλάζει με την εκλογή Ομπάμα.

Μήπως όμως δεν είναι οι ίδιες κυριαρχικές ελίτ, που στηρίζουν την επιλογή Ομπάμα και δεν διαφέρουν διόλου από εκείνες που έδωσαν την αμέριστη συγκατάθεσή τους στον Μπους μετά τις επιθέσεις της 11ης Σεπτέμβρη να αντιδράσει «δυναμικά»; Μήπως δεν είναι οι ίδιες δημοκρατικές δυνάμεις που χειροκροτούν ως επιβεβλημένες τις υποσχέσεις Ομπάμα για «κλείσιμο» του Γκουαντανάμο, και «απαγόρευση» των βασανιστηρίων που έβλεπαν κάτι παραπάνω από αναγκαία και χρήσιμη την κήρυξη κατάστασης «έκτακτης ανάγκης»;

Μήπως, λοιπόν, είναι, έστω και στο ελάχιστο, υπερβολική η εκτίμηση ότι η εκλογή Ομπάμα αποτελεί ένα πολύ χρήσιμο προπέτασμα καπνού για τον νέο όλεθρο που θα προσφέρουν τα «περιστέρια» της ειρήνης που ήρθαν να αντικαταστήσουν τα «γεράκια» του πολέμου;

Ή μήπως η «λύση» Ομπάμα δεν δείχνει το σημείο που βρέθηκε μια ακόμη αποκαθηλωμένη αυτοκρατορία, και την αναγκαστική αναδίπλωση της σε πολιτικό, στρατιωτικό, οικονομικό και ιδεολογικό επίπεδο.

Η ουσία, όμως, από απελευθερωτικής πλευράς δεν βρίσκεται στην πρόσκαιρη ή μη αποκαθήλωση της αυτοκρατορικής εκδοχής της κυριαρχίας, αλλά στην καταστροφή κάθε εκδοχής της, που όσο κοινωνικά δίκαιη είναι άλλο τόσο εφικτή παραμένει.

Συσπείρωση Αναρχικών

του εξαρτάται από τις προσομοιώσεις των υπολογιστών των think tanks και το υπερκέρδος που μετράνε για το άμεσο μέλλον στη μια ή την άλλη εναλλακτική δυνατότητα. Το αν ο κρατικός παρεμβατισμός θα λειτουργήσει σαν τον εθνικοσοσιαλισμό του Χίτλερ, τον κομμουνισμό των Μπολσεβίκων ή κάπου ενδιάμεσα λίγο ενδιαφέρει. Αυτό που ενδιαφέρει είναι ότι σκοπός είναι η στυγνή εκμετάλλευση των ανθρώπων και ότι τα ίδια κέντρα ξεδιάντροπα και με ευκολία μέσα σε μια πενταετία πηδάνε από τον νεοφιλελευθερισμό στο κρατικό παρεμβατισμό, για να επιβιώσουν και να κοροϊδέψουν άλλη μια φορά μηχανορραφώντας και προετοιμάζοντας νέα κτυπήματα ενάντια στον άνθρωπο τις ελευθερίες και τα δικαιώματά του, ώστε να διασφαλίζουν την εξουσία τους, τα πλούτη και την υποταγή.

Έτσι νέες λογικές προς αυτή μεν την κατεύθυνση που προτείνονται πιο πάνω, αλλά πάρα πολύ μακρύτερα πρέπει να επικρατήσουν και να απαιτηθούν άμεσα ώστε ο θεσμοθετημένος και φτιασιδωμένος με logo και μοντέρνα clisset λουστραρισμένος κανιβαλισμός, συνειδητά να γίνει απεχθής από τον κάθε άνθρωπο και έτσι να πάψει να γίνεται όραμα και μαζί δρόμος χωρίς γυρισμό για κάθε κοινωνία.

Ιδιαίτερα η αδέσποτη κοινωνική δράση για τον κάθε άνθρωπο όπως πάντα, αλλά ακόμα περισσότερο σήμερα, είναι απαραίτητη για την διασφάλιση της πανανθρώπινης ελευθερίας ευτυχίας, που βρίσκεται διαρκώς στο στόχαστρο των χασάπηδων της ζωής.

Γιατί είναι γνωστό ότι μετά του ενός και του άλλου τη σειρά, έρχεται αναπόφευκτα πάντα, όλων μας η σειρά. Όλα τα παραπάνω ο Μάνος Λοΐζος τα διατύπωσε ολοκληρωμένα, παλιότερα, στο μικρό όμορφο τραγούδι που αξίζει να το τραγουδάμε όταν ενημερωνόμαστε από τα προπαγανδιστικά κρατικά και ιδιωτικά ΜΜΕ.

Σ.- Ε.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Η καταγραφή ειδήσεων και γεγονότων αποτελεί σημαντικό μέσο για την ανάπτυξη του κοινωνικού αντικρατικού αγώνα και μια ουσιαστική παρακαταθήκη εμπειριών και μνήμης για τους ανθρώπους.
Η σοβαρότητα αυτού του ζητήματος μας κάνει να είμαστε ιδιαίτερα επίμονοι και προσεκτικοί. Παρ' όλα αυτά, είναι ενδεχόμενο να μας διαφύγει, είτε λόγω πίεσης χρόνου είτε για άλλους λόγους, ανεξάρτητους των θελήσεών μας, κάποιο γεγονός. Γι' αυτό, η συμβολή σας στην «αποκατάσταση» τέτοιων παραλείψεων είναι επιθυμητή και λειτουργική.

Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο.
Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτο το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις - σχόλια - εκδηλώσεις από το

Σάββατο 25 Οκτωβρίου
ΙΣΠΑΝΙΑ
Επιθέσεις με μολότοφ γίνονται σε δύο σιδηροδρομικούς σταθμούς στη Βασκωνία (χώρα των Βάσκων).

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Ομάδα ατόμων επιτίθεται με μολότοφ στην τράπεζα Πειραιώς στην οδό Β. Ηρακλείου στο κέντρο της πόλης. Την ευθύνη αναλαμβάνει ο «Πυρήνας Ρηξιακής Δημιουργίας».

Κυριακή 26 Οκτωβρίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Επίθεση αυτοκτονίας γίνεται εναντίον φυλακίου ελέγχου στο Μοχμάντ. Σκοτώνονται 11 φύλακες. Σε περιοχή της κοιλάδας Σουάτ αντάρτες επιτίθενται σε συμβούλιο τοπικών φυλάρχων (Τζίργκα), που συνεργάζονται με τον πακιστανικό

τηθεί στο κεντρικό κτίριο, αφού έχει κοπεί μέρος του συρματοπλέγματος. Την ευθύνη αναλαμβάνει η «Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς-Πυρήνες Επαναστατικός Στρατός».

Τετάρτη 29 Οκτωβρίου
ΣΟΜΑΛΙΑ
Πέντε επιθέσεις αυτοκτονίας σημειώνονται σε κτίρια του ΟΗΕ, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 5 καμικάζι και άλλα 20 άτομα.

ΚΙΝΑ
Τουλάχιστον 23 εργάτες σκοτώνονται σε έκρηξη σε ορυχείο στην επαρχία Σααγκζί.

ΙΤΑΛΙΑ
Πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια γίνονται σε όλη την Ιταλία. Στη Ρώμη ακροδεξιοί επιτίθενται σε μαθητές

ΤΑ. Στο σημείο πετιούνται φειγ-βολάν αλληλεγγύης στον αγώνα κατοίκων στη Λευκίμμη στην Κέρκυρα, στο Καρβουνάκι και το Ελληνικό ενάντια στους ΧΥΤΑ.

Πέμπτη 30 Οκτωβρίου
ΙΝΔΙΑ
Τουλάχιστον έντεκα εκρήξεις βομβών συγκλονίζουν την πόλη Γκαουχάτι και τρεις ακόμη πόλεις του κρατιδίου Ασάμ της βορειοανατολικής Ινδίας σκοτώνοντας τουλάχιστον 61 ανθρώπους και τραυματίζοντας περισσότερους από 340. Στην περιοχή δρουν δεκάδες αυτονομιστικές ομάδες που στρέφονται εναντίον της ινδικής κυβέρνησης.

Παρασκευή 31 Οκτωβρίου
Εμπρησμοί γίνονται σε 3 τράπεζες, 3 αυτοκίνητα και 2 γραφεία Τοπικής Οργάνωσης της ΝΔ στην Αττική. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι «Δραπέτες της Νομιμότητας» σε ένδειξη αλληλεγγύης στον Β. Μποτζατζή και τους τρεις διωκόμενους για την ίδια υπόθεση.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Τουλάχιστον 20 άνθρωποι σκοτώνονται από την επίθεση με δύο πυραύλους από αμερικανικό αεροσκάφος στην πόλη Μιρ Αλί του Ουαζιριστάν.
- **Επίθεση αυτοκτονίας** γίνεται με στόχο αστυνομικό τμήμα στην πόλη Μαρντάν. Σκοτώνονται 4 μπάτσοι και άλλα 5 άτομα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους 3 καταζητούμενους της υπόθεσης Μποτζατζή γίνεται στην πλατεία Ναυαρίνου. Καλείται από την κατάληψη «Terra Incognita».
Ανάλογου περιεχομένου εκδήλωση γίνεται και στην **Αθήνα**.

νέργειες ή θανάτους από λήψη φαρμακευτικών σκευασμάτων, αν προηγουμένως τα σκευάσματα αυτά έχουν πάρει την έγκριση από τον FDA (Οργανισμό Τροφίμων και Φαρμάκων).

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πυρπολείται γαλλικό διπλωματικό αυτοκίνητο στην οδό Σκεπαστού στις 40 Εκκλησιές. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι «Πυρήνες επιθετικής αλληλεγγύης στους κρατούμενους».

ΑΘΗΝΑ
Το απόγευμα γίνεται εμπρησμός στα γραφεία του Ταμείου Απόστρατων Πυροβολικού στην οδό Χαλκοκονδύλη. Λίγο αργότερα γίνεται και νέος εμπρησμός στα γραφεία Απόστρατων Αξιωματικών Στρατού στην οδό Χ. Τρικούπη. Την ευθύνη αναλαμβάνει η "Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς Αθήνας-Θεσσαλονίκης".

Κρατούμενοι σε πολλές φυλακές του ελλαδικού χώρου ξεκινούν αποχή συσσιτίου.

Τρίτη 4 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνονται εμπρησμοί σε γραφεία λέσχης εφέδρων στον Εύοσμο, σε ΑΤΜ τράπεζας στην οδό Χιλής στην Καλαμαριά, και σε φροντιστήριο μέσης εκπαίδευσης στην οδό Δ. Μαργαρίτη. Την ευθύνη αναλαμβάνει η Συνομωσία των πυρήνων της Φωτιάς.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στις κινητοποιήσεις των κρατουμένων γίνεται στην Καμάρα, που καλείται στο διαδίκτυο από τους «Αλληλέγγυους αναρχικούς κι αντιεξουσιαστές». Στήνονται πανό και μικροφωνική απ' όπου παίζει μουσική, ε-

Πέμπτη 6 Νοεμβρίου
Εμπρησμός σε τοπική οργάνωση της ΝΔ στην περιοχή Ανάληψη στη Θεσσαλονίκη. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι «Πυρήνες Επιθετικής Αλληλεγγύης στους Κρατουμένους».

Πυρπολείται όχημα του προξενείου της Λιβύης από τους πυρήνες επιθετικής αλληλεγγύης στους Κρατουμένους

Β. ΟΣΕΤΙΑ
Έντεκα νεκροί και δεκάδες τραυματίες είναι ο απολογισμός επίθεσης αυτοκτονίας στο Βλαντικαβκάζ. Αντάρτισσα πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας πυροδοτώντας εκρηκτικό μηχανισμό τη στιγμή της άφιξης ενός μίνι μπας σε στάση κοντά στην είσοδο της πολυσύχναστης αγοράς. Το Βλαντικαβκάζ είναι η πρωτεύουσα της Βόρειας Οσετίας, επικράτειας η οποία ανήκει στη Ρωσία και συνορεύει με την αποσχισθείσα Γεωργιανή επαρχία της Νότιας Οσετίας.

ΛΑΡΙΣΑ
Εμπρησμός στο 4ο γυμνάσιο της πόλης γίνεται τα ξημερώματα.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Επίθεση αυτοκτονίας με παγιδευμένο όχημα σημειώνεται σε στρατιωτική βάση στην κοιλάδα Σουάτ. Τουλάχιστον τρεις στρατιώτες σκοτώνονται. Ακολουθεί μάχη με αντάρτες.
-Νέα επίθεση αυτοκτονίας στην περιοχή Μπαγιαούρ πραγματοποιείται εναντίον ενός Τζίργκα (συμβούλιο φυλής) της φυλής Σαλαρζάι. Τα συμβούλια αυτά πραγματοποιούν φύλαρχοι συνεργαζόμενοι με το στρατό, με σκοπό την εκδίωξη των Ταλιμπάν. Τουλάχιστον 19 άτομα σκοτώνονται.

δό Β. Ηρακλείου στο κέντρο της πόλης. Την ευθύνη αναλαμβάνει ο «Πυρήνας Ρηξιακής Δημιουργίας».

Κυριακή 26 Οκτωβρίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Επίθεση αυτοκτονίας γίνεται εναντίον φυλακίου ελέγχου στο Μοχμάντ. Σκοτώνονται 11 φύλακες. Σε περιοχή της κοιλάδας Σουάτ αντάρτες επιτίθενται σε συμβούλιο τοπικών φυλάρχων (Τζίργκα), που συνεργάζονται με τον πακιστανικό στρατό. Στη μάχη που ακολουθεί σκοτώνονται 7 απ' αυτούς και 3 απ' τους αντάρτες, οι οποίοι αιχμαλωτίζουν 60 άτομα και απειλούν να τους εκτελέσουν. «Είναι σαν νησί μέσα σε μια θάλασσα Ταλιμπάν» υποστηρίζουν αξιωματούχοι, εκφράζοντας ανησυχίες ότι αν αποσυρθεί ο στρατός από την κοιλάδα Σουάτ, οι Ταλιμπάν θα τους σκοτώσουν όλους.

Δευτέρα 27 Οκτωβρίου
Εμπρηστική επίθεση γίνεται στην είσοδο κτιρίου του υπουργείου Οικονομικών στο Χολαργό. Την ευθύνη αναλαμβάνει η «Συμμορία Μαύρος Πυρετός».

Τρίτη 28 Οκτωβρίου
ΣΡΙ ΛΑΝΚΑ
Αντάρτες Ταμίλ ανατινάζουν ηλεκτρικό σταθμό στο Κολόμπο.

ΑΘΗΝΑ
Η αριστερή εφευρετικότητα σε όλο της το μεγαλείο!! Το σύνθημα «Καμιά συμμετοχή στις φασιστικές παρελάσεις», γράφτηκε σε προαύλιο σχολείου, με αφορμή το διάλογο με το κράτος για κατάργηση των παρελάσεων. Εντάξει ρε «παίδες» μπορείτε να συμμετάσχετε ελεύθερα στις μη φασιστικές. Διαλέγετε και παίρνετε!!!

Εμπρησμός γίνεται στο στρατοδικείο του Ρουφ. Ο εμπρηστικός μηχανισμός με γκαζάκια έχει τοποθετείται σε κτίρια του ΟΗΕ, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 5 καμικάζι και άλλα 20 άτομα.

ΚΙΝΑ
Τουλάχιστον 23 εργάτες σκοτώνονται σε έκρηξη σε ορυχείο στην επαρχία Σαανγκζί.

ΙΤΑΛΙΑ
Πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια γίνονται σε όλη την Ιταλία. Στη Ρώμη ακροδεξιοί επιτίθενται σε μαθητές και κομμάτι της πορείας αντεπιτίθεται. Συλλαμβάνονται δεκάδες άτομα.

ΔΑΝΙΑ
Συγκρούσεις με τους μπάτσους γίνονται έξω από την «Κριστιάνια» μετά την κατεδάφιση ενός χώρου που χρησιμοποιούνταν από τους καταληψίες. Πυρπολούνται αυτοκίνητα και γίνονται συλλήψεις.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Επίθεση αυτοκτονίας γίνεται εναντίον φυλακίου ελέγχου στο Μπανού και σκοτώνονται δύο φύλακες.

Πέμπτη 30 Οκτωβρίου
ΙΣΠΑΝΙΑ
Γίνεται έκρηξη παγιδευμένου αυτοκινήτου σε καθολικό πανεπιστήμιο της Ναβάρα στην Παμπλόνα. Τραυματίζονται 17 άτομα, ενώ οι αρχές θεωρούν υπεύθυνη την ΕΤΑ, που έχει ξαναχτυπήσει στο ίδιο πανεπιστήμιο. Δύο μέρες πριν είχαν συλληφθεί άτομα με την κατηγορία της συμμετοχής στην ΕΤΑ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πραγματοποιείται βιντεοπροβολή για την υπόθεση Μποτζατζή στην κατάληψη «Libertatia».

ΑΘΗΝΑ
Ομάδα ατόμων επιτίθεται με μπογιές στα γραφεία της εταιρείας «Μεσόγειος ΑΕ» στα Εξάρχεια. Η εταιρεία σχετίζεται με έργα σε ΧΥ-

- Επίθεση αυτοκτονίας γίνεται με στόχο αστυνομικό τμήμα στην πόλη Μαρντάν. Σκοτώνονται 4 μπάτσοι και άλλα 5 άτομα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους 3 καταζητούμενους της υπόθεσης Μποτζατζή γίνεται στην πλατεία Ναυαρίνου. Καλείται από την κατάληψη «Terra Incognita».
Ανάλογου περιεχομένου εκδήλωση γίνεται και στην **Αθήνα**.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ
Σάββατο 1 Νοεμβρίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Επίθεση αυτοκτονίας γίνεται σε φυλάκιο ελέγχου κοντά στην πόλη Wana του Ουαζιριστάν. Σκοτώνονται 8 στρατιωτικοί, όταν μαχητής εισέρχεται στο φυλάκιο προσποιούμενος ότι παραδίδει τρόφιμα στους στρατιώτες.

Κυριακή 2 Νοεμβρίου
ΦΙΛΙΠΠΙΝΕΣ
Βαριές απώλειες υφίσταται ο κυβερνητικός στρατός τις τελευταίες μέρες, κατά τις οποίες έχουν σκοτωθεί τουλάχιστον 27 στρατιώτες, σε μάχες με αντάρτες του Ισλαμικού Απελευθερωτικού Μετώπου Μορό (MILF).

Δευτέρα 3 Νοεμβρίου
ΑΘΗΝΑ
Τα ξημερώματα γίνεται εμπρησμός έξω από τα γραφεία των Αποστράτων του Πολεμικού Ναυτικού στην πλατεία Κλαυθμώνος. Καταστρέφονται δύο αυτοκίνητα που είναι σταθμευμένα απ' έξω.

ΗΠΑ
Το Ανώτατο Δικαστήριο, σύμφωνα δημοσιεύματα, είναι πολύ πιθανόν να προχωρήσει σε δικαστική «ασυλοποίηση» των φαρμακευτικών εταιρειών σε περιπτώσεις διώξεων εναντίον τους. Έτσι, οι φαρμακευτικές δεν θα έχουν ευθύνη για παρε-

ΤΜ τράπεζας στην οδό Χιλής στην Καλαμαριά, και σε φροντιστήριο μέσης εκπαίδευσης στην οδό Δ. Μαργαρίτη. Την ευθύνη αναλαμβάνει η Συνωμοσία των πυρήνων της Φωτιάς.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στις κινητοποιήσεις των κρατουμένων γίνεται στην Καμάρα, που καλείται στο διαδίκτυο από τους «Αλληλέγγυους αναρχικούς κι αντιεξουσιαστές». Στήνονται πανό και μικροφωνική απ' όπου παίζει μουσική, ενώ παρεμβαίνουν και αριστεριστές με πανό και μοίρασμα κειμένων. Για λίγο κλείνεται η Εγνατία και γράφονται συνθήματα σε λεωφορεία.

ΑΘΗΝΑ
Εμπρησμός γίνεται στο γραφείο του υπουργού άμυνας Β. Μεϊμαράκη στα Εξάρχεια. Την ευθύνη αναλαμβάνει η «Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς Αθήνας-Θεσσαλονίκης».

ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΟΣ
Συγκρούσεις μεταξύ τσιγγάνων και μπάτσων γίνονται σε καταυλισμό, με αφορμή τη διακοπή της ηλεκτροδότησης στις σκηνές τους. Οι μπάτσοι χρησιμοποιούν δακρυγόνα και σφαίρες για να διαλύσουν τους οργισμένους κατοίκους, που τους πετούν ξύλα και πέτρες, τραυματίζοντας 2 ειδικούς φρουρούς. Συλλαμβάνονται δύο τσιγγάνοι.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Νέα επίθεση αυτοκτονίας σημειώνεται σε φυλάκιο στο Ντοάμπο της περιφέρειας Χανγκού, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 3 μπάτσοι και άλλα 4 άτομα.

Τετάρτη 5 Νοεμβρίου
ΒΑΣΚΩΝΙΑ
Η ΕΤΑ αναλαμβάνει την ευθύνη για δέκα επιθέσεις και δηλώνουν ότι θα συνεχίσουν την αντίσταση όσο δεν θα γίνονται σεβαστά τα δικαιώματα των Βάσκων.

στρατιωτική βάση στην κοιλάδα Σουάτ. Τουλάχιστον τρεις στρατιώτες σκοτώνονται. Ακολουθεί μάχη με αντάρτες.
-Νέα επίθεση αυτοκτονίας στην περιοχή Μπαγιαούρ πραγματοποιείται εναντίον ενός Τζίργκα (συμβούλιο φυλής) της φυλής Σαλαρζάι. Τα συμβούλια αυτά πραγματοποιούν φύλαρχοι συνεργαζόμενοι με το στρατό, με σκοπό την εκδίωξη των Ταλιμπάν. Τουλάχιστον 19 άτομα σκοτώνονται.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται μηχανοκίνητη πορεία από την Καμάρα προς τις φυλακές Διαβατών, την οποία καλούν αριστερές και αριστερίστικες οργανώσεις, καθώς και οι «Αλληλέγγυοι Αναρχικοί Αντιεξουσιαστές».

ΑΛΓΕΡΙΑ
Αντάρτες απαγάγουν και εκτελούν τον δήμαρχο της πόλης Τιμεζρίτ.

Παρασκευή 7 Νοεμβρίου
Μπογιές ρίχνονται στην είσοδο του ΣτΕ, στην οδό Πανεπιστημίου, ενώ πετιούνται και φέιγ βολάν συμπαράστασης στην απεργία πείνας των κρατουμένων στις φυλακές.

Ομάδα ατόμων αφαιρεί διάφορα είδη πρώτης ανάγκης από σούπερ-μάρκετ και τα διανέμει σε λαϊκή αγορά στα Πετράλωνα.

ΝΙΓΗΡΙΑ
Ένοπλοι επιτίθενται με ταχύπλοο σκάφος σε εγκαταστάσεις της Chevron και σκοτώνουν ένα νιγηριανό αξιωματικό.

Σάββατο 8 Νοεμβρίου
ΒΟΛΟΣ
Πορεία αλληλεγγύης στους φυλακισμένους καλεί ο «Κύκλος Ανατρεπτικών Προθέσεων». Περίπου 50-60 άτομα κατευθύνονται με πανό έξω από τις φυλακές ανηλίκων.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΑΘΗΝΑ
Συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τη σύλληψη μεταναστών γίνεται από αναρχικούς και μετανάστες έξω από το Μεταγωγών στην Π. Ράλλη.

Κυριακή 9 Νοέμβρη
ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ
Συγκρούσεις ξεσπούν στην Ινδονησία, μεταξύ της αστυνομίας και εκατοντάδων ατόμων, λίγο πριν τις ταφές των τριών ανδρών που εκτελέστηκαν για τις επιθέσεις στο Μπαλί το 2002. Οι τρεις είχαν καταδικαστεί σε θάνατο το 2003 για συμμετοχή στις επιθέσεις σε μια καφετέρια και μια ντισκοτέκ της Κούτα στις 12 Οκτωβρίου 2002, όπου σκοτώθηκαν 202 άτομα: 88 Αυστραλοί, 38 Ινδονήσιοι, 23 Βρετανοί, 4 Γάλλοι, 3 Ελβετοί και 2 Καναδοί. Τα επεισόδια ξεκίνησαν όταν ένα πλήθος από περίπου 500 άτομα προσπάθησε να πλησιάσει στα ασθενοφόρα που μετέφεραν στο Τενγκούλουν, στα ανατολικά της Ιάβας, τις σορούς των αδελφών Αλί Γκούφρον, 48 ετών και Αμρόζι, 47 ετών, οι οποίοι οδηγήθηκαν στο εκτελεστικό απόσπασμα λίγο μετά τα μεσάνυχτα. Ισλαμιστές και συγγενείς των εκτελεσθέντων φώναζαν συνθήματα όπως «Τζιχάντ» και «Ο Αλλάχ είναι μεγάλος», ενώ ζητούσαν από τους αστυνομικούς να φύγουν από την περιοχή. Αναταραχή επικρατεί και στο Σεράνγκ, στη δυτική Ιάβα, το χωριό του τρίτου από τους εκτελεσθέντες, του 38χρονου Ιμάμ Σαμούντρα.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ
Σε πεδίο μάχης μετατρέπεται για άλλη μία φορά μέσα τα τελευταία τριάντα χρόνια η περιοχή γύρω από το Γκόρλεμπεν της βόρειας Γερμανίας, όπου βρίσκεται ο μεγαλύτερος σταθμός ενδιάμεσης αποθήκευσης πυρηνικών αποβλήτων στην Ευρώπη. Χιλιάδες διαδηλωτές προσπαθούν εδώ και δύο ημέρες να εμποδίσουν τρένο το οποίο μεταφέρει φορτίο πυρηνικών αποβλήτων προς το Γκόρλεμπεν. Πρόκειται για ένα τρένο με έντεκα ειδικά κοντέινερ, που περιέχουν τόνους πυρηνικών αποβλήτων από εργοστάσια της Γαλλίας και της Μεγάλης Βρετανίας. Υπάρχουν πολλοί τραυματίες και από τις δύο

ΑΙΓΥΠΤΟΣ
Ένοπλοι βεδουίνοι απαγάγουν 25 μπάτσους μέσα από το όχημά τους στο Σινά, μετά τη δολοφονία βεδουίνου απ' αυτούς.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Ομάδα ατόμων πετάει **μπογιές** στο κτίριο και προξενεί φθορές σε οχήματα εταιρείας σεκιούριτι στην Ευκαρπία.

Αριστερές και αριστερίστικες οργανώσεις καλούν πορεία αλληλεγγύηςστους φυλακισμένους, στην Καμάρα. Καλούν, επίσης, το «Κατειλημμένο Στέκι Ναδίρ» και οι καταλήψεις «Terra Incognita» και «Υφανέτ».

ΜΥΤΙΛΗΝΗ
Παρέμβαση αλληλεγγύης στους φυλακισμένους γίνεται στην κεντρική πλατεία της πόλης.

Γίνεται επίθεση με μολότοφ και γκαζάκια σε ασφαλιστική εταιρεία στη Ν. Ιωνία και σε όχημα εταιρείας σεκιούριτι στον Κολωνό. Η «Εμπρηστική Αλληλεγγύη» αναλαμβάνει την ευθύνη.

Τετάρτη 12 Νοεμβρίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Ένοπλοι σκοτώνουν αμερικανό εργαζόμενο σε ανθρωπιστική οργάνωση στην πόλη Πεσαβάρ. Στην πόλη Σαμπκαντάρ, επίθεση αυτοκτονίας με παγιδευμένο όχημα σε στρατόπεδο, έχει ως αποτέλεσμα το θάνατο τουλάχιστον 2 καθεστωτικών στρατιωτών.

Ο πρωθυπουργός - μαριονέτα του Ιράκ Νουρί Αλ-Μαλίκι έχει προταθεί για το Νόμπελ Ειρήνης 2009!!!

Πυρπολείται το αυτοκίνητο του πρώην υφυπουργού Δημ. Τάξης Σήφη Βαλυράκη στο Χολαργό, όχημα του Τεχνικού Επιμελητηρίου στους Αμπελόκηπους, φορτηγό του σούπερ-μάρκετ Σκλαβενίτης στην Κυψέλη. Εμπρησμός γίνεται σε υποκατάστημα της τράπεζας Κύπρου στη Ν. Σμύρνη.

ΣΟΜΑΛΙΑ

ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Απαγάγεται ο ιρανός εμπορικός ακόλουθος και σκοτώνεται ο οδηγός του.

Πορεία για τις φυλακές καλεί στην Αθήνα η «Πρωτοβουλία Αναρχικών ενάντια στις φυλακές». Μετά την πορεία πυρπολείται ένα όχημα της ΕΡΤ.

ΒΕΡΟΙΑ
Παρέμβαση αλληλεγγύης στους φυλακισμένους διοργανώνει η ομάδα «Σχοινοβάτης».

ΚΑΒΑΛΑ
Γίνεται προβολή για την υπόθεση Β. Μποτζατζή.

Παρασκευή 14 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Οι 3 διωκόμενοι για την υπόθεση που κατηγορείται και ο Β. Μποτζατζής εμφανίζονται στο αστυνομικό τμήμα του Λευκού Πύργου, όπου μαζεύεται αλληλέγγυος κόσμος.

Πορεία αλληλεγγύης στο Β. Μποτζατζή και τους 3 διωκόμενους καλείται στην Καμάρα, από τις καταλήψεις Terra Incognita, Υφανέτ, Ορφανοτροφείου, Libertatia, το Κατειλημμένο Στέκι Ναδίρ και τα Αυτοδιαχειριζόμενα Στέκια στη Φιλοσοφική και το Πολυτεχνείο. Κατά τη διάρκεια της πορείας σπάζονται κάμερες σε δρόμους της πόλης.

Δημοσίευμα των New York Times αναφέρει ότι οι **αντάρτες Ταλιμπάν** έχουν διεισδύσει σε μεγάλο βαθμό στο Πακιστάν και μάλιστα βρίσκονται διάσπαρτοι σε τούνελ που έχουν μήκος έως μισό μίλι και διαθέτουν συστήματα εξαερισμού, ώστε οι αντάρτες να μπορούν να παραμείνουν εκεί για μεγάλο διάστημα.

Σάββατο 15 Νοεμβρίου
Οι 3 διωκόμενοι της υπόθεσης Μποτζατζή αφήνονται **ελεύθεροι** με περιοριστικούς όρους, ενώ συμπλοκές σημειώνονται μεταξύ αλληλέγγυων και μπάτσων έξω από τα δικαστήρια Θεσσαλονίκης.

δα της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ για την «ανάπτυξη» στα πανεπιστήμια και... στολίζει το χώρο και τους παρευρισκόμενους με **γιαούρτια και μπογιές**. Πετιούνται, επίσης, τρικάκια και γράφονται συνθήματα.

Κυριακή 23 Νοεμβρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Σκοτώνονται 3 μπάτσοι από **έκρηξη βόμβας** κοντά στο Τζοκάρ.

ΣΕΡΒΙΑ
Συλλαμβάνονται τρεις γερμανοί πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών και κατηγορούνται για την τοποθέτηση βόμβας σε γραφεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην Πρίστινα του Κοσόβου στις 14/11.

Τρίτη 25 Νοεμβρίου
ΑΘΗΝΑ
Ομάδα ατόμων προξενεί φθορές σε κρατικά οχήματα που βρίσκονται σταθμευμένα έξω από τη ΔΕΗ στην οδό Χαλκοκονδύλη.

Τετάρτη 26 Νοεμβρίου
ΤΑΪΛΑΝΔΗ
Αντι-κυβερνητικές **διαδηλώσεις** συγκλονίζουν την πρωτεύουσα. Το διεθνές αεροδρόμιο κλείνει, ενώ άγνωστοι εκτοξεύουν χειροβομβίδα εναντίον διαδηλωτών έξω απ' αυτό, τραυματίζοντας 3 άτομα.

ΚΙΝΑ
Εκτελείται από το καθεστώς ο 28χρονο Γιανγκ Τζια, ο οποίος είχε σκοτώσει 6 μπάτσους με μαχαίρι μέσα σε αστυνομικό τμήμα της Σαγκάης την 1η Ιουλίου. Ο Τζία φέρεται ότι ήθελε να εκδικηθεί την κακομεταχείριση που υπέστη από μπάτσους το 2007, όταν τον ανέκριναν ως ύποπτο κλοπής ποδηλάτου.

Σύντροφοι/σσες
και φίλοι/ες,

θα τα ξαναπούμε στο επόμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Να είστε όλοι και όλες καλά

Σε πεδίο μάχης μετατρέπεται για άλλη μία φορά μέσα τα τελευταία τριάντα χρόνια η περιοχή γύρω από το Γκόρλεμπεν της βόρειας Γερμανίας, όπου βρίσκεται ο μεγαλύτερος σταθμός ενδιάμεσης αποθήκευσης πυρηνικών αποβλήτων στην Ευρώπη. Χιλιάδες διαδηλωτές προσπαθούν εδώ και δύο ημέρες να εμποδίσουν τρένο το οποίο μεταφέρει φορτίο πυρηνικών αποβλήτων προς το Γκόρλεμπεν. Πρόκειται για ένα τρένο με έντεκα ειδικά κοντέινερ, που περιέχουν τόνους πυρηνικών αποβλήτων από εργοστάσια της Γαλλίας και της Μεγάλης Βρετανίας. Υπάρχουν πολλοί τραυματίες και από τις δύο πλευρές, αλλά και 200 συλληφθέντες.

Δευτέρα 10 Νοεμβρίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Δεκάδες Ταλιμπάν αποκόπτουν κομβόι με προμήθειες που προορίζεται για το Αφγανιστάν στην περιοχή Κιμπέρ. Αιχμαλωτίζουν όσους βρίσκουν και απαλλοτριώνουν όλα τα οχήματα, μεταξύ των οποίων κι ένα θωρακισμένο άρμα Χάμβι, το οποίο περιφέρουν σε διάφορους δρόμους.

ΑΘΗΝΑ
Πυρπολούνται γραφεία της ΝΔ και όχημα σεκιούριτι στην Αττική.
- **Πυρπολείται** η Κ' ΔΟΥ στα Πατήσια.

Γίνεται εμπρηστική επίθεση σε Υποκατάστημα της Εμπορικής Τράπεζας στο Ελληνικό. Την ευθύνη αναλαμβάνει η "Εμπρηστική Επιτροπή Αλληλεγγύης στους Κρατουμένους".

Τρίτη 11 Νοεμβρίου
ΓΑΛΛΙΑ
Συλλαμβάνονται 8 άτομα, κατηγορούμενα για σαμποτάζ στους γαλλικούς σιδηρόδρομους.

ΑΘΗΝΑ
Προξενούνται φθορές σε τράπεζες και αυτοκίνητα στο κέντρο της Αθήνας γύρω από τα νέα γραφεία του ΠΑΣΟΚ και τα γραφεία του Γ. Βουλγαράκη.

Επίθεση με μολότοφ γίνεται στη γενική γραμματεία τύπου, απέναντι από το Πάντειο πανεπιστήμιο.

Ο πρωθυπουργός - μαριονέτα του Ιράκ Νουρί Αλ-Μαλίκι έχει προταθεί για το Νόμπελ Ειρήνης 2009!!!

Πυρπολείται το αυτοκίνητο του πρώην υφυπουργού Δημ. Τάξης Σήφη Βαλυράκη στο Χολαργό, όχημα του Τεχνικού Επιμελητηρίου στους Αμπελόκηπους, φορτηγό του σούπερ-μάρκετ Σκλαβενίτης στην Κυψέλη. Εμπρησμός γίνεται σε υποκατάστημα της τράπεζας Κύπρου στη Ν. Σμύρνη.

ΣΟΜΑΛΙΑ
Οι αντάρτες του Αλ-Σαχάαμπ (Νεολαία) καταλαμβάνουν το στρατηγικής θέσης λιμάνι Μέρκα. Δεν αντιμετωπίζουν καμία αντίσταση αφού οι αρχές έχουν εγκαταλείψει την πόλη το προηγούμενο βράδυ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Ομάδα 30-40 ατόμων αφαιρεί είδη πρώτη ανάγκης από σούπερ-μάρκετ στην Τούμπα και τα μοιράζει σε λαϊκή αγορά.

ΣΕΡΡΕΣ
Γίνεται προβολή για την υπόθεση Β. Μποτζατζή και των τριών διωκόμενων για την ίδια υπόθεση.

Πέμπτη 13 Νοεμβρίου
Γίνεται εμπρησμός σε εμπορική τράπεζα στην Καισαριανή.

ΛΟΝΔΙΝΟ
Ομάδα ατόμων παρεμβαίνει σε αίθουσα ιδιωτικού κολεγίου που μιλάει ο υπουργός οικονομίας Γ. Αλογοσκούφης και τον στολίζει με αυγά.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνονται εμπρησμοί σε τράπεζα στην οδό Αιγαίου 84 στην Καλαμαριά, σε σούπερ-μάρκετ στην οδό Φιλίππου 70, σε όχημα της εταιρείας Bosch στην οδό Ολύμπου, σε αγροτική τράπεζα στη Νεάπολη και σε γενική τράπεζα στην οδό Καραολή-Δημητρίου.

Η «εμπρηστική επιτροπή αλληλεγγύης στους κρατουμένους» αναλαμβάνει την ευθύνη για τις ακόλουθες επιθέσεις που πραγματοποίησε από τις 6 έως και τις 11/11.

σε μεγάλο βαθμό στο Πακιστάν και μάλιστα βρίσκονται διάσπαρτοι σε τούνελ που έχουν μήκος έως μισό μίλι και διαθέτουν συστήματα εξαερισμού, ώστε οι αντάρτες να μπορούν να παραμείνουν εκεί για μεγάλο διάστημα.

Σάββατο 15 Νοεμβρίου
Οι 3 διωκόμενοι της υπόθεσης Μποτζατζή αφήνονται **ελεύθεροι** με περιοριστικούς όρους, ενώ συμπλοκές σημειώνονται μεταξύ αλληλέγγυων και μπάτσων έξω από τα δικαστήρια Θεσσαλονίκης.

Δευτέρα 17 Νοεμβρίου
Όσο πιο άδειος είναι ένας τενεκές τόσο μεγαλύτερο θόρυβο κάνει!

Τρίτη 18 Νοεμβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πετιούνται **μπογιές** στα δικαστήρια μετά από συγκέντρωση αλληλεγγύης στους φυλακισμένους.

Τετάρτη 19 Νοεμβρίου
Πυρπολείται τράπεζα στο Χαλάνδρι.

ΥΕΜΕΝΗ: Σκοτώνονται δύο κυβερνητικοί στρατιώτες και 1 περαστικός σε μάχες με αντάρτες σε νότια περιοχή της χώρας.

ΣΟΜΑΛΙΑ
Βομβιστικές επιθέσεις σημειώνονται σε κυβερνητικούς στόχους σε περιοχές κοντά στα σύνορα με την Κένυα. Σκοτώνονται 2 φρουροί και τραυματίζονται άλλα 9 άτομα.

Πέμπτη 20 Νοεμβρίου
ΚΕΡΚΥΡΑ: Νέες συγκρούσεις με τους μπάτσους ξεσπούν στη Λευκίμμη όταν κάτοικοι αποκλείουν ένα δρόμο. Πυρπολείται κι ένα περιπολικό.

Παρασκευή 21 Νοεμβρίου
ΝΙΓΗΡΙΑ
Γίνεται ένοπλη επίθεση σε εγκαταστάσεις της Shell στο κρατίδιο Μπαγιέλσα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Ομάδα ατόμων παρεμβαίνει σε ημερί-

Σαγκάης την 1η Ιουλίου. Ο Τζία φέρεται ότι ήθελε να εκδικηθεί την κακομεταχείριση που υπέστη από μπάτσους το 2007, όταν τον ανέκριναν ως ύποπτο κλοπής ποδηλάτου.

Σύντροφοι/σσες
και φίλοι/ες,

θα τα ξαναπούμε στο επόμενο φύλλο
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Να είστε όλοι
και όλες καλά

Κύκλος Σύνταξης

Σύντροφοι/σσες και Φίλοι/ες,
εάν πρόκειται να στείλετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα,
θα πρέπει να απευθύνονται στο όνομα: Παναγιώτης Λιόλιος,
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι:
diadromi@revolution.gr,
και το τηλέφωνο επικοινωνίας 69 73 79 92 07

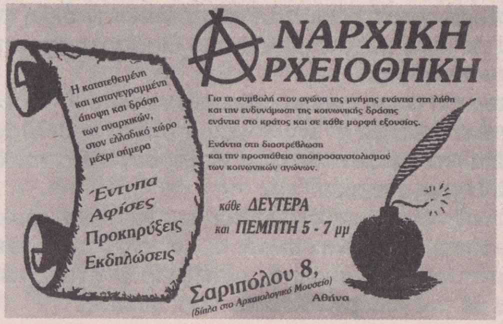
***

η Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσ/νίκης
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος
της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
είναι ανοικτά Τετάρτη 5.30 - 8 το απόγευμα
και Σάββατο από 10.30πμ - 2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας 6992231286

***

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο
της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας
(Σαριπόλου 8, δίπλα στο Μουσείο)

Οι ύαινες της εξουσίας και η κοινωνική βία…

«Το πρόβλημα είναι ότι η κοινωνία μας έχει διαπαιδαγωγηθεί να θεωρεί την Αστυνομία ως εχθρό και να ανέχεται -αν δεν συμπαρίσταται- εκείνους που σπάνε και καίνε ή ακόμη και σκοτώνουν. Οι τρομοκράτες δολοφόνοι είχαν ευρεία κοινωνική στήριξη ή ανοχή που ενθουσιωδώς καταδίκασε σε ηθική και επαγγελματική εξόντωση τον αστυνομικό ο οποίος, προσπαθώντας να αποφύγει την πυρπόληση του από τον νεαρό κουκουλοφόρο Καλτεζά, τον πυροβόλησε θανάσιμα. Δεκάδες είναι άλλωστε οι αστυνομικοί που δολοφονήθηκαν ή έμειναν ανάπηροι στη μάχη κατά των τρομοκρατών. Ενώ επί δεκαετίες προσέρχονται ως μάρτυρες υπεράσπισης τρομοκρατών γνωστοί δήθεν προοδευτικοί».

Γιάννης Μαρίνος, βουλευτής της ΝΔ,
έμμισθος κονδυλοφόρος του Βήματος
σε άρθρο του στις 23/11/2008 με τίτλο Εξουσία αντιεξουσιαστών.

Η συγκεκριμένη ύαινα που ακούει στο όνομα Γιάννης Μαρίνος δεν αγνοεί ότι ο «νεαρός κουκουλοφόρος Καλτεζάς» ήταν μόλις δεκαπέντε χρονών, δεν ξέχασε ότι ο μπάτσος που τον δολοφόνησε ήταν δεινός σκοπευτής. Θυμάται πολύ καλά ότι ο μπάτσος Μελίστας δεν κινδύνευε να πυρποληθεί, αλλά βρισκόταν έξω από την κλούβα, είχε την άνεση να γονατίσει και να σκοπεύσει επαγγελματικά πισώπλατα τον Καλτεζά, που έτρεχε ν' απομακρυνθεί.

Το ίδιο επαγγελματικά βρήκε το στόχο του.

Μια σφαίρα στο κεφάλι. Με φορά από κάτω προς τα επάνω. Αυτή ναι, ήταν επαγγελματική εξόντωση… Το θυμάται καλά ο κύριος βουλευτής. Στήριζε, στηρίζει και θα στηρίζει δολοφόνους σαν τον Μελίστα.

Και δεν το έκρυψε ποτέ.

Η συνέπειά του τόσα χρόνια είναι εξίσου επαγγελματική. Και εξόχως απαραίτητη όταν εκφράζεται το ωμό πρόσωπο της εξουσίας. Είτε στις διαδηλώσεις όταν οι κατασταλτικές δυνάμεις επιτηρούν και επιβάλλουν δια ροπάλου την τάξη και την ομαλότητα, είτε στα κρατητήρια που τα όργανα «περιποιούνται» καταλλήλως είτε φτωχοδιάβολους που συλλαμβάνουν είτε μετανάστες που δεν έχουν χαρτιά, είτε στα αστυνομικά μπλόκα με τις εξίσου επαγγελματικές εκπυρσοκροτήσεις των όπλων που κρατούν δολοφόνοι σαν τον Μελίστα.

Το συγκεκριμένο δημοσίευμα, βέβαια, δεν εκφράζει απλά την «σκληρή» γραμμή της εξουσίας Ούτε έρχεται μόνο να παρηγορήσει τα όργανα της τάξης για την εχθρότητα που εξακολουθούν να απολαμβάνουν από σημαντικό μέρος της κοινωνίας. Το δημοσίευμα θέλει να προετοιμάσει το κλίμα, προτρέπει ουσιαστικά για μια νέα δολοφονία ξεκαθαρίζοντας στους επίδοξους Μελίστες ότι θα υπάρχει η απαραίτητη πολιτική κάλυψη, αφού οι «ανησυχίες» ενός μέλους του ελληνικού κοινοβουλίου δεν μπορεί παρά να εντάσσονται στην δρομολόγηση ευρύτερων κατασταλτικών μεθοδεύσεων. Και εδώ είναι η διαφορά από ανάλογες περιπτώσεις που ο στόχος είναι ο παραδειγματισμός, η

Μαυριτανία:
Μετά το πραξικόπημα, δύσκολο να ξέρεις ποιος είναι με ποιον, και κυρίως γιατί

Η Μαυριτανία είναι μια χώρα στην ανατολική Αφρική, με μαύρο και αραβικό πληθυσμό, μεγάλο κομμάτι του οποίου είναι απόγονοι σκλάβων από περασμένους αιώνες, ή βρίσκονται υπό καθεστώς σκλαβιάς. Περίπου 500.000 άνθρωποι βρίσκονται σε καθεστώς σκλαβιάς, έχουν τον «αφέντη» τους και δεν έχουν δικαίωμα σε καμία άλλη δραστηριότητα. Στη Μαυριτανία σπάνια πέφτουν τα φώτα της δημοσιότητας, ίσως γιατί δεν εξυπηρετεί το κυρίαρχο κομμάτι καπιταλιστικό κομμάτι σε κάποιο συγκεκριμένο σχεδιασμό αυτή την περίοδο, όπως π.χ. το Νταρφούρ, για το οποίο οι δακρύβρεχτες καμπάνιες προσπαθούν να κρύψουν τον πραγματικό σκοπό των ΝΑΤΟικών, δηλαδή την εγκαθίδρυση στρατιωτικών βάσεων και επιχειρήσεων και περαιτέρω ενίσχυση των συμφερόντων τους στην ευρύτερη περιοχή (βλ. και Διαδρομή Ελευθερίας φύλλο 69). Έτσι ο λαός βρίσκεται έρμαιο ανάμεσα στις χούντες, τη φτώχεια και την ανέχεια.

Η υποκριτική ευαισθησία των εξουσιαστικών σχηματισμών, όπως του ΟΗΕ, και των «ευαίσθητων» επιχειρηματιών εξαντλείται σε περιπτώσεις όπου προκύπτουν κάποια άμεσα οφέλη, όπως π.χ. κάποια πλουτοπαραγωγικά κοιτάσματα πετρελαίου, τα οποία προσπαθεί να εκμεταλλευτεί η Κρατική Εταιρεία Πετρελαίου της Κίνας. Από τη μεριά του ο ΟΗΕ επιζητά έναν πρόθυμο συνεργάτη στη μεριά της ανατολικής Αφρικής, που στα επόμενα χρόνια αναμένεται να παίξει σημαντικό ρόλο.

«Μετά το πραξικόπημα του Αυγούστου 2005 από τον συνταγματάρχη Ελί Ουλντ Μοχάμεντ Βαλ (Σ.τ.Μ.: που ανέτρεψε τη μακρόχρονη δικτατορία - από τη δεκαετία του '80- του Μαόγια Σίντι Αχμέντ Ουλντ Τάγια), η νέα χούντα δήλωσε ότι οι επερχόμενες εκλογές θα διευθετούσαν το ζήτημα των προσφύγων που ήταν στην εξορία. Έτσι μια ρεφορμιστική πλευρά του FLAM αποσχίστηκε από την οργάνωση και συμμετείχε στη «μετάβαση». Το κυρίως κομμάτι του FLAM (Αφρικανικές Δυνάμεις Απελευθέρωσης της Μαυριτανίας) δεν έχει επιστρέψει στη χώρα, περιμένοντας τη διευθέτηση κάποιων ζητημάτων που θα του επέτρεπαν να παίξει ενεργό ρόλο. Η κυβέρνηση του Σιντι Μοχάμεντ Ουλντ Σειχ Αμπνταλαχί, που εξελέγη το 2007, άρχισε τις προετοιμασίες,

σε η Αφρικανική Ένωση για την απελευθέρωση του Αμπνταλαχί και την αποκατάσταση της εξουσίας του. Ο Αμπνταλαχί βρίσκεται σε κατ' οίκον περιορισμό μετά το πραξικόπημα του Αυγούστου. Εκπρόσωπος των κομμάτων που στηρίζουν τη στρατιωτική κυβέρνηση δήλωσε ότι «δεν μας ενδιαφέρουν τα τελεσίγραφα της Αφρικανικής Ένωσης», στην οποία βέβαια υπάρχουν και κάποιοι συμπαθούντες του νέου καθεστώτος της χώρας (όπως η Γκάμπια), αν και η κυβέρνηση με την απελευθέρωσή του θα συνέχιζε να λαμβάνει επιχορηγήσεις.

Ο Αμπνταλαχί ανατράπηκε στις 6 Αυγούστου, λίγες ώρες αφ' ότου εξέδωσε διάταγμα με το οποίο απέλυε τους ανώτερους στρατιωτικούς, ανάμεσά τους και τον Ουλντ Αμπντέλ Αζίζ, το διοικητή της προεδρικής φρουράς. Οι στρατιωτικοί δήλωσαν ότι παρενέβησαν για να εμποδίσουν την διαφθορά(!) που κλόνιζε τα θεμέλια του κράτους(!).

Οι δυτικοί στηρίζουν τον ανατραπέντα πρόεδρο, αν και δεν είναι και τόσο ενθουσιασμένοι με την ιδέα νέων εκλογών, ενώ οι στρατιωτικοί υποστηρίζουν ότι χαίρουν της υποστήριξης του 90% των κομμάτων και πολλών πολιτικών οργανώσεων. Διαπραγματεύσεις όμως συνεχίζουν να γίνονται, ενώ οι υπάρχουσες οικονομικές συμφωνίες με την Αφρικανική Ένωση δεν έχουν ακυρωθεί.

Την ίδια στιγμή οι ένοπλες δυνάμεις προσπαθούν να εμποδίσουν την εξάπλωση της Αλ-Κάιντα, της οποίας ο βορειοαφρικανικός βραχίονας έχει εξαπολύσει κύμα επιθέσεων τον τελευταίο χρόνο. Οι επιθέσεις αυτές οδήγησαν και στην ακύρωση του περσινού ράλι Παρίσι-Ντακάρ, κάτι που έβλαψε σημαντικά το γόητρο αυτού του πανάκριβου και χλιδάτου θεάματος.

Στην πιο πρόσφατη επίθεση στα τέλη Σεπτεμβρίου, 11 στρατιώτες βρέθηκαν με τα κεφάλια τους κομμένα κοντά στο μεγαλύτερο ορυχείο της χώρας, στην απομακρυσμένη βορειοδυτική Σαχάρα.

Στη ρευστή αυτή περίοδο ανακατανομής των συμ-

που τα όργανα «περιποιούνται» καταλλήλως είτε φτωχοδιαβόλους που συλλαμβάνουν είτε μετανάστες που δεν έχουν χαρτιά, είτε στα αστυνομικά μπλόκα με τις εξίσου επαγγελματικές εκπυρσοκροτήσεις των όπλων που κρατούν δολοφόνοι σαν τον Μελίστα.

Το συγκεκριμένο δημοσίευμα, βέβαια, δεν εκφράζει απλά την «σκληρή» γραμμή της εξουσίας Ούτε έρχεται μόνο να παρηγορήσει τα όργανα της τάξης για την εχθρότητα που εξακολουθούν να απολαμβάνουν από σημαντικό μέρος της κοινωνίας. Το δημοσίευμα θέλει να προετοιμάσει το κλίμα, προτρέπει ουσιαστικά για μια νέα δολοφονία ξεκαθαρίζοντας στους επίδοξους Μελίστες ότι θα υπάρχει η απαραίτητη πολιτική κάλυψη, αφού οι «ανησυχίες» ενός μέλους του ελληνικού κοινοβουλίου δεν μπορεί παρά να εντάσσονται στην δρομολόγηση ευρύτερων κατασταλτικών μεθοδεύσεων. Και εδώ είναι η διαφορά από ανάλογες περιπτώσεις που ο στόχος είναι ο παραδειγματισμός, η τρομοκράτηση των νέων και η απομάκρυνση τους από κάθε κοινωνική δραστηριοποίηση. Τι λέει μ' άλλα λόγια ο βουλευτής Μαρίνος; «Μη το σκέφτεστε. Μπορείτε να το επαναλάβετε. Θα φροντίσουμε εμείς να σας καλύψουμε».

Η ύαινα που ονομάζεται Γιάννης Μαρίνος δεν μασάει τα λόγια τους γιατί θεωρεί τους νέους σαν τον Καλτεζά ιδιαίτερα επικίνδυνους, και την «πολιτεία παράλυτη». Για να το αποδείξει επανέρχεται με νέο δημοσίευμα μια εβδομάδα αργότερα και ζητά αυτή τη φορά η «κουκουλοφορία» να αντιμετωπισθεί με ριζικό και αποτελεσματικό τρόπο, δηλαδή «να ενταχθεί στον ποινικό νόμο ως ιδιώνυμο αδίκημα, όπως και η παράνομη οπλοφορία, και να τιμωρείται ως αποδεικνύουσα πρόθεση και προετοιμασία για διάπραξη εγκληματικών πράξεων, χωρίς να μπορεί ο δικαστής να τους απαλλάξει».

Μπορεί να υποστηρίξουν ορισμένοι ότι ο εν λόγω βουλευτής γνωστός και παλαιότερα από την «εκλεκτή» αρθρογραφία του στον Οικονομικό Ταχυδρόμο είναι απλώς γραφικός, ή τέλος πάντως δεν εκφράζει την κυρίαρχη άποψη όσον αφορά τις κρατικές επιλογές σε κατασταλτικό επίπεδο. Ορισμένοι πάλι μπορεί να θεωρήσουν ότι λόγω της προσωπικής εμπάθειας και μισαλλοδοξίας του θέλει απλά να προκαλέσει 23 χρόνια μετά την δολοφονία του Καλτεζά.

Εμείς, εν κατακλείδι, απλά θα επισημάνουμε ότι οι απόψεις που εκφράζει δεν είναι ούτε παράταιρες ούτε ανταγωνιστικές από εκείνες πολλών ΜΜΕ που στους «μεταμοντέρνους» καιρούς προβάλλουν τον πολιτικώς ορθό «αντιεξουσιαστή» που δεν έχει αγκυλώσεις, που έχει ξεπεράσει τα αγωνιστικά «στερεότυπα» του παρελθόντος, και διαφέρει βέβαια από «τους νεαρούς που τα σπάνε γιατί δεν έχουν μυαλό», ή τέλος πάντων το «μόνο που έχουν ανάγκη είναι να εκτονωθούν». Η μία εξουσιαστική άποψη συμπληρώνει την άλλη καλύπτοντας ουσιαστικά τις ίδιες ανάγκες, αλλά από διαφορετική οπτική.

Και κάτι ακόμα.

Μπορεί η μνήμη για την εξουσία να είναι (ή «οφείλει» να είναι) απλά φευγαλέες ματιές σ' ένα κομματιασμένο παρελθόν. Μπορεί οι ύαινες που διαθέτει κάθε καθεστώς να ξέρουν καλά την δουλειά τους. Φθάνει να μυριστούν αίμα.

Μήπως όμως διευκολύνονται από την κάθε «μικρή» ή «μεγάλη» παραχώρηση, από κάθε «μικρή» ή «μεγάλη» παράδοση όσων απαιτεί να ξεχαστούν ή καθωσπρέπει «αντιεξουσία» στα «αγωνιστικά» της νταλαβέρια με την κυβερνώσα αριστερά; Μήπως;

τον συνταγματάρχη Ελί Ουλντ Μοχάμεντ Βαλ (Σ.τ.Μ.: που ανέτρεψε τη μακρόχρονη δικτατορία - από τη δεκαετία του '80- του Μάογια Σίντι Αχμέντ Ουλντ Τάγια), η νέα χούντα δήλωσε ότι οι επερχόμενες εκλογές θα διευθετούσαν το ζήτημα των προσφύγων που ήταν στην εξορία. Έτσι μια ρεφορμιστική πλευρά του FLAM αποσχίστηκε από την οργάνωση και συμμετείχε στη «μετάβαση». Το κυρίως κομμάτι του FLAM (Αφρικανικές Δυνάμεις Απελευθέρωσης της Μαυριτανίας) δεν έχει επιστρέψει στη χώρα, περιμένοντας τη διευθέτηση κάποιων ζητημάτων που θα του επέτρεπαν να παίξει ενεργό ρόλο. Η κυβέρνηση του Σιντι Μοχάμεντ Ουλντ Σειχ Αμπνταλαχί, που εξελέγη το 2007, άρχισε τις προετοιμασίες, σε συνεργασία με την UNHCR, για την υποδοχή των προσφύγων από τη Σενεγάλη και το Μαλί, που ανέρχονται σε δεκάδες χιλιάδες».

Ας σημειώσουμε ότι στη βορειοανατολική Αφρική βρίσκεται η μεγαλύτερη έρημος στον κόσμο, η Σαχάρα, και οι φυλές που ζουν εκεί, όπως οι Τουαρέγκ, έχουν αναπόσπαστες τις παραδόσεις της αλληλεγγύης και της μη αναγνώρισης της ιδιοκτησίας. Εξ άλλου η νομαδικότητα είναι απ' τα κατ' εξοχήν χαρακτηριστικά τέτοιων φυλών.

Σ' αυτή την πρώην αποικία της Γαλλίας, που ανακηρύχθηκε αυτόνομο κράτος τη δεκαετία του '60, η φυλή Haratin, εξακολουθεί να υφίσταται το ρατσισμό και τη φυλετική καταπίεση από τους άραβες.

Το FLAM ιδρύθηκε το 1983 με βασικές του αρχές να καταπολεμήσει τις φυλετικές διακρίσεις και να στηρίξει τη δημοκρατία.

«Στη χώρα σας, όταν ξυπνάνε τα παιδιά, το πρώτο που κάνουν είναι να πάρουν πρωινό και να πάνε σχολείο. Στη χώρα μου, όταν ένας νέος Haratin ξυπνήσει, το πρώτο που κάνει είναι να κουβαλήσει νερό στον αφέντη του/της, για να δηλώσει την αφοσίωσή του/της» (από συνέντευξη του Abdarahmane Wone, εκπροσώπου του FLAM στη Βόρειο Αμερική).

«Οι δυνάμεις ασφαλείας της Μαυριτανίας ξυλοκόπησαν και έριξαν δακρυγόνα στους αντίπαλους της στρατιωτικής χούντας την Κυριακή, όταν αψήφησαν την απαγόρευση για διαδηλώσεις. «Ζήτω ο Πρόεδρος Σιντι Μοχάμεντ Ουλντ Σειχ Αμπνταλαχί» φώναζαν οι διαδηλωτές πριν (οι παραστρατιωτικοί) *αρχίσουν να ρίχνουν δακρυγόνα και να ξυλοκοπάνε με τα κλομπ»* (από ρεπορτάζ της 5/10).

Η διαδήλωση αυτή, της 5/10/2008, καλέστηκε από το Ενωμένο Μέτωπο για την Υπεράσπιση της Δημοκρατίας (FUDD), ένα συνασπισμό κομμάτων που αντιτίθεται στο πραξικόπημα. Παρόμοια γεγονότα διαδραματίστηκαν και στην επόμενη διαδήλωση που έγινε 2 μέρες μετά.

Η διαδήλωση ήρθε μια μέρα πριν τη διορία που εδωνομικές συμφωνίες με την Αφρικανική Ένωση δεν έχουν ακυρωθεί.

Την ίδια στιγμή οι ένοπλες δυνάμεις προσπαθούν να εμποδίσουν την εξάπλωση της Αλ-Κάιντα, της οποίας ο βορειοαφρικανικός βραχίονας έχει εξαπολύσει κύμα επιθέσεων τον τελευταίο χρόνο. Οι επιθέσεις αυτές οδήγησαν και στην ακύρωση του περσινού ράλι Παρίσι-Ντακάρ, κάτι που έβλαψε σημαντικά το γόητρο αυτού του πανάκριβου και χλιδάτου θεάματος.

Στην πιο πρόσφατη επίθεση στα τέλη Σεπτεμβρίου, 11 στρατιώτες βρέθηκαν με τα κεφάλια τους κομμένα κοντά στο μεγαλύτερο ορυχείο της χώρας, στην απομακρυσμένη βορειοδυτική Σαχάρα.

Στη ρευστή αυτή περίοδο ανακατανομής των συμφερόντων στην περιοχή, σε εξέλιξη είναι και ο «πόλεμος κατά της τρομοκρατίας», στα πλαίσια της «Αντιτρομοκρατικής Διασαχαρικής Πρωτοβουλίας» που προβλέπει εκπαίδευση και εξοπλισμό των δυνάμεων ασφαλείας σε μια σειρά από αφρικανικά κράτη, με κύριο σύμμαχο των ΗΠΑ, την Ουγκάντα. Η πρωτοβουλία αυτή συντονίζει την αμερικανική στρατιωτική δραστηριότητα μαζί με τις κυβερνήσεις σε Αλγερία, Τσαντ, Μαλί, Μαυριτανία, Μαρόκο, Νίγηρα, Σενεγάλη, Νιγηρία και Τυνησία. Έτσι, η AFRICOM (Αφρικανική Διοίκηση) επισπεύδει τη δημιουργία αμερικανών βάσεων σε κράτη-δορυφόρους, παράλληλα με τον επεκτατισμό των πετρελαϊκών και άλλων εταιριών που θέλουν να εγκαθιδρυθούν στην περιοχή.

«Φυσικά γίνεται για το πετρέλαιο, δεν μπορούμε να το αρνηθούμε»![1]

Στην ουσία, τέτοιες «επιχειρήσεις» διεξάγονται σήμερα σε όλη την Αφρική εκτός από την Αίγυπτο!

«Οι Ευρωπαίοι με τη συνθήκη του Βερολίνου το 1884[2] μοίρασαν την Αφρική, τώρα οι ΗΠΑ θέλουν να την καταπιούν όλη».

Όπως και σε άλλες περιοχές της καταπονημένης αυτής ηπείρου, είναι δύσκολο να ξέρεις ποιος είναι με ποιον, αλλά είναι εύκολο να καταλάβεις ότι τα εξουσιαστικά παιχνίδια και οι τυχοδιωκτισμοί των απανταχού «απελευθερωτών» συνεχίζουν να εγκλωβίζουν τους ανθρώπους... Έως ότου αυτοί εξεγερθούν...

Μετάφραση - Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

---

1. Στρατηγός John Abizaid, πρώην διοικητής της CENTCOM (Κεντρική Διοίκηση) των ΗΠΑ

2. Καλέστηκε από τον τότε καγκελάριο Μπίσμαρκ για να προωθήσει τα εμπορικά-στρατιωτικά συμφέροντα των μεγάλων χωρών στην Αφρική. Στην ουσία με αυτή τη συνθήκη δρομολογήθηκε η συγκρότηση πολλών από τα σημερινά κράτη στην Αφρική.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟΑΠΟ ΙΡΑΚ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

30/10: Ρουκέτα εκτοξεύεται εναντίον του Ισραήλ από τη Λωρίδα της Γάζας, παρά την εκεχειρία που έχει κηρύξει η Χαμάς. Την ευθύνη αναλαμβάνει η «Παλαιστινιακή Χεσμπολάχ».

31/10: Σκοτώνεται ένα άτομο και τραυματίζεται άγνωστος αριθμός μετά από έκρηξη σε γραφείο έκδοσης διαβατηρίων στη Λωρίδα της Γάζας. Εκτοξεύονται δύο αντιαρματικές ρουκέτες εναντίον κατοχικών στη Λωρίδα της Γάζας.

1/11: Δεκάδες συμμορίτες της Φατάχ εισβάλλουν στο χωριό Al Burj και συλλαμβάνουν 25 παλαιστινίους που φέρονται να «εμπλέκονται σε αντι-ισραηλινές δραστηριότητες».

3/11: Τραυματίζονται πέντε παλαιστίνιοι σε επιδρομή κατοχικών σε καταυλισμό στη Ναμπλούς.

4/11: Εισβολή των κατοχικών σε περιοχές της Λωρίδας Γάζας με το πρόσχημα της διάνοιξης τούνελ από τους παλαιστινίους. Ξεσπούν μάχες με αντάρτες και τραυματίζονται μερικοί ισραηλινοί στρατιώτες.

5/11: Εκτοξεύονται 50 ρουκέτες και όλμοι εναντίον οικισμών των ισραηλινών, ως απάντηση σε νυχτερινές επιχειρήσεις από εδάφους και αέρος των κατοχικών δυνάμεων, κατά τις οποίες σκοτώθηκαν 6 μέλη των Ταξιαρχιών Qassam. Το βράδυ σκοτώνεται ένας ακόμη παλαιστίνιος σε αεροπορική επιδρομή στη Γάζα. Οι Ταξιαρχίες Quds σε ανακοίνωσή τους αναφέρουν ότι η εκεχειρία έληξε από τη στιγμή που το Ισραήλ έκανε νέα εισβολή στη Λωρίδα της Γάζας.

8/11: Φασιστοειδή από οικισμό του Ισραήλ ξυλοκοπούν 6χρονο παλαιστίνιο στο Αλ-Καλίλ. Συμπλοκές ξεσπούν με κατοχικούς στην πόλη Κουζάα. Οι Ταξιαρχίες Qassam αναλαμβάνουν την ευθύνη για τον πυροβολισμό ενός κατοχικού από ελεύθερο σκοπευτή της οργάνωσης. Οι Ταξιαρχίες Quds ανακοινώνουν ότι εκτόξευσαν 6 ρουκέτες εναντίον του Sderot και 4 εναντίον του Ashkelon.

10/11: Μπάτσοι της ΠΑ (Παλαιστινιακής Αρχής) πυροβολούν 5 παλαιστινίους στη Δ. Όχθη. Το υπουργείο εσωτερικών στη Γάζα ανακοινώνει ότι έχουν συλληφθεί τρεις ομάδες της Φατάχ, που είχαν σκοπό να προβούν σε δολοφονίες παλαιστινίων μαχητών.

12/11: Ξαναρχίζει η μερική τροφοδοσία με καύσιμα του ηλεκτρικού σταθμού στη Γάζα, όπου για δύο μέρες είχε κοπεί το ρεύμα. Σκοτώνονται πέντε μαχητές των Ταξιαρχών Qassam σε συγκρούσεις με τους κατοχικούς. Οι συγκρούσεις ξεκίνησαν όταν οι κατοχικές δυνάμεις προσπάθησαν να εμποδίσουν μαχητές να τοποθετήσουν εκρηκτικούς μηχανισμούς.

14/11: Η Jaish Al-Ummah (Στρατός της Διεθνούς Ισλαμικής Κοινότητας), που πιστεύεται ότι συνδέεται με την Αλ-Κάιντα, αναλαμβάνει την ευθύνη για την εκτόξευση ρουκετών στο Ashkelon και σε άλλους ισραηλινούς στόχους.

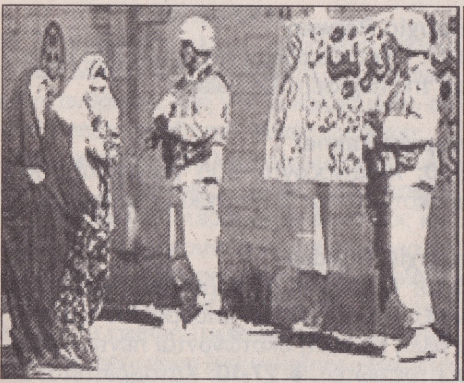
18/11: Η Φατάχ δημοσιεύει καταχωρήσεις σε ισραηλινές εφημερίδες, καλώντας στην αναγνώριση του αράβικού «ειρηνευτικού» σχεδίου και σε εκεχειρία.

19/11: Δεκάδες ρουκέτες έχουν εκτοξευθεί τις τελευταίες μέρες εναντίον κατοχικών στόχων. Στη Λωρίδα της Γάζας σκοτώνεται ένας μαχητής της Χαμάς από έκρηξη, κατά τη διάρκεια επιχειρήσεων των ανταρτών.

20/11: Οι Ταξιαρχίες Abu Ali Mustafa εκτοξεύουν ρουκέτα Sumoud εναντίον του Sderot.

21/11: Νέα επιδρομή των κατοχικών σε περιοχές της Γάζας, στο Ντεϊρ Αλ-Μπαλάχ και το Βαντί Αλ-Σαλάχα, όπου προελαύνουν ρίχνοντας βολές σε σπίτια παλαιστινίων. Οι Ταξιαρχίες Nasser Salahuddin απαντούν με ρουκέτες στο Kissufim και οι Ταξιαρχίες Nosoor Falastine ρίχνουν άλλες τρεις ρουκέτες στο ίδιο σημείο.

ΙΡΑΚ

27-10 - Δυτική Μοσούλη. Αντάρτης καμικάζι οδηγεί το φορτωμένο με εκρηκτικά αυτοκίνητό του σε σημείο ελέγχου ιρακινών μπάτσων και παίρνει μαζί του έναν από αυτούς και ένα ακόμη άτομο.

- **Τουζ Κουρμάτο**. Ένας ιρακινός στρα-

πυρ εναντίον ιρακινών συνεργατών των κατοχικών δυνάμεων (Sahwa) στο χωριό Σγκάα, περίπου 5χλμ. νότια της Μπακούμπα, σκοτώνοντας τρεις από αυτούς.

- **Επαρχία Σαλαχουντίν**. Περίπολος ιρακινών μπάτσων πέφτει σε βόμβα στο χωριό Αμπού Αντζέλ, 5χλμ. ανατολικά της πόλης Τικρίτ. Τραυματίζεται ένας μπάτσος.

1-11 - Μοσούλη. Τρεις αντάρτες πλησιάζουν, με ένα πράσινο αυτοκίνητο, σημείο ελέγχου στη συνοικία αλ-Σουκάρ και ανοίγουν πυρ, σκοτώνοντας δύο ιρακινούς στρατιώτες. Επίσης, στην κεντρική συνοικία αλ-Καραμά δύο ιρακινοί μπάτσοι τραυματίζονται, όταν η περίπολός τους πέφτει σε βόμβα. Ανάλογο περιστατικό συμβαίνει και στην οδό Βαγδάτης στα νότια της πόλης.

- **Επαρχία Ανμπάρ. Γκάρμα.** Αυτοσχέδιος

- **Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη.** Αντάρτης οδηγεί το φορτωμένο με εκρηκτικά όχημά του εναντίον περιπόλου ιρακινών μπάτσων στη νότια συνοικία αλ-Μανσούρ, τραυματίζοντας τέσσερεις από αυτούς, από τους οποίους οι τρεις είναι σοβαρά.

5-11 - Βαγδάτη. Ο αναπληρωτής αρχηγός της αστυνομίας, συνταγματάρχης Σακέντ Αμντούλ Αζιέμ, επιζεί απόπειρας εναντίον της αυτοκινητοπομπής του. Σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζονται άλλοι τέσσερεις.

- **Αμάρα**. Σε έκρηξη βόμβας στο κέντρο της πόλης σκοτώνεται ένας μπάτσος, ενώ τραυματίζονται άλλοι τρεις.

7-11 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Μικρό λεωφορείο που μεταφέρει συνεργάτες των κατοχικών δυνάμεων (Sahwa) πέφτει σε βόμβα. Σκοτώνονται δύο Σάχουα και

12-11 - Βαγδάτη. Μικτή περίπολος των κατοχικών και των εγχώριων δυνάμεων δέχεται πυρά αντάρτη που είναι ντυμένος ιρακινός στρατιώτης και είναι κρυμμένος σε κτίριο. Σκοτώνονται δύο ιρακινοί στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι έξι, ενώ σκοτώνεται και ο αντάρτης.

13-11 - Βαγδάτη. Βόμβα τραυματίζει έξι άτομα, μεταξύ των οποίων και τέσσερεις μπάτσους. Σε άλλο σημείο της πρωτεύουσας αντάρτες πυροβολούν και σκοτώνουν μπάτσο αξιωματικό. Εξ άλλου, βόρεια της πρωτεύουσας, αντάρτης ελεύθερος σκοπευτής πυροβολεί και σκοτώνει επί τόπου ιρακινό μπάτσο που φρουρεί σημείο ελέγχου.

15-11 - Βαγδάτη. Δύο αμερικανοί στρατιώτες σκοτώνονται όταν το ελικόπτερο στο οποίο επιβαίνουν υποτίθεται ότι προσ-

ΑΚ

27-10 - Δυτική Μοσούλη. Αντάρτης καμικάζι οδηγεί το φορτωμένο με εκρηκτικά αυτοκίνητό του σε σημείο ελέγχου ιρακινών μπάτσων και παίρνει μαζί του έναν από αυτούς και ένα ακόμη άτομο.
- **Τουζ Κουρμάτο.** Ένας ιρακινός στρατιώτης σκοτώνεται από βόμβα με την οποία αντάρτες έχουν παγιδεύσει το προσωπικό του αυτοκίνητο.

28-10 - Μοσούλη. Αντάρτες στήνουν ενέδρα στη δυτική συνοικία αλ-Αμίλ και γαζώνουν δύο οχήματα στα οποία επιβαίνουν οκτώ ιρακινοί μπάτσοι εκτός υπηρεσίας, σκοτώνοντας τέσσερεις από αυτούς.
- **Ραμάντι.** Αντάρτης ζωσμένος με εκρηκτικά πλησιάζει σημείο ελέγχου του αστυνομικού τμήματος της Χαμπανίγια και ανατινάζεται, παίρνοντας μαζί του δύο μπάτσους.

29-10 - Νότια Μοσούλη. Παγιδευμένο αυτοκίνητο εκρήγνυται τη στιγμή που περνά περίπολος ιρακινών μπάτσων. Σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζονται άλλοι έξι. Εξ άλλου, στη δυτική πόλη τρεις ιρακινοί στρατιώτες, μέλη πεζής περιπόλου, τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας. Επίσης στη δυτική πόλη, αντάρτης ελεύθερος σκοπευτής σκοτώνει επιτόπου ιρακινό στρατιώτη.
- **Βαγδάτη.** Βόμβα τοποθετημένη στην άκρη δρόμου τραυματίζει τέσσερεις υπαλλήλους του υπουργείου παιδείας που επιβαίνουν σε μικρό λεωφορείο.
- **Κιρκούκ.** Αντάρτες παγιδεύουν στο κέντρο της πόλης, με μαγνητική βόμβα, περιπολικό της ιρακινής αστυνομίας και τραυματίζουν δύο μπάτσους.

30-10 - Βαγδάτη. Τουλάχιστον δύο μπάτσοι τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας τη στιγμή που περνά η περίπολός τους από την ανατολική συνοικία Φουντιλίγια.
- **Επαρχία Ντιγιάλα.** Αντάρτες ανοίγουν

Αμπού Αντζέλ, 5χλμ. ανατολικά της πόλης Τικρίτ. Τραυματίζεται ένας μπάτσος.

1-11 - Μοσούλη. Τρεις αντάρτες πλησιάζουν, με ένα πράσινο αυτοκίνητο, σημείο ελέγχου στη συνοικία αλ-Σουκάρ και ανοίγουν πυρ, σκοτώνοντας δύο ιρακινούς στρατιώτες. Επίσης, στην κεντρική συνοικία αλ-Καραμά δύο ιρακινοί μπάτσοι τραυματίζονται, όταν η περίπολός τους πέφτει σε βόμβα. Ανάλογο περιστατικό συμβαίνει και στην οδό Βαγδάτης στα νότια της πόλης.
- **Επαρχία Ανμπάρ. Γκάρμα.** Αυτοσχέδιος εκρηκτικός μηχανισμός καταστρέφει παρατηρητήριο σε σημείο ελέγχου που βρίσκεται κοντά στο στρατόπεδο Ταρίκ, που τώρα χρησιμοποιείται από τις αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις. Σκοτώνονται οι δύο ιρακινοί στρατιώτες που το επανδρώνουν.

2-11 - Ανατολική Βαγδάτη. Βόμβα σκάει στο πέρασμα περιπόλου ιρακινών μπάτσων στην περιοχή Καμαλίγια, σκοτώνοντας έναν από αυτούς και τραυματίζοντας άλλους τρεις.
- Δύο πύραυλοι κατιούσα εκτοξεύονται εναντίον βάσης-αρχηγείου του ιρακινού στρατού.

3-11 - Βαγδάτη. Ένας αναπληρωτής υπουργός πετρελαίου, ο Σαχίμπ Σαλμάν Κουτούμπ, τραυματίζεται από έκρηξη βόμβας κοντά στο σπίτι του στη συνοικία Ουταϊφίγια, κεντροδυτικά της πρωτεύουσας. Τραυματίζεται σοβαρά και ένας μπράβοςσωματοφύλακάς του.
- **Γουαζίτ.** Η αμερικανική στρατιωτική βάση «Δέλτα» στο δυτικό Κουτ βάλλεται από 4 πυραύλους κατιούσα.

4-11 - Βαγδάτη. Κομβόι οχημάτων που μεταφέρει τον Αχμέτ αλ-Μπαράκ, ένα από τα 25 μέλη του μεταβατικού κυβερνητικού συμβουλίου μετά την εισβολή το 2003, πέφτει σε βόμβα στην περιοχή Καραντά. Ο ίδιος δυστυχώς γλυτώνει, σκοτώνεται όμως ένα άτομο και τραυματίζονται άλλα τέσσερα. Σε άλλο σημείο της πρωτεύουσας, ανατολικά, αντάρτες πυροβολούν και σκοτώνουν ένα μπάτσο και τραυματίζουν άλλους τρεις.

5-11 - Βαγδάτη. Ο αναπληρωτής αρχηγός της αστυνομίας, συνταγματάρχης Σακέντ Αμντούλ Αζιέμ, επιζεί απόπειρας εναντίον της αυτοκινητοπομπής του. Σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζονται άλλοι τέσσερεις.
- **Αμάρα.** Σε έκρηξη βόμβας στο κέντρο της πόλης σκοτώνεται ένας μπάτσος, ενώ τραυματίζονται άλλοι τρεις.

7-11 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Μικρό λεωφορείο που μεταφέρει συνεργάτες των κατοχικών δυνάμεων (Sahwa) πέφτει σε βόμβα. Σκοτώνονται δύο Σάχουα και τραυματίζονται άλλοι πέντε.

8-11 - Βαγδάτη. Οι βόμβες τελικά απελευθερώνουν!! Ένας ακόμη πολυεθνικός στρατιώτης τραυματίζεται θανάσιμα και δύο άλλοι τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας μες το καταμεσήμερο.
- **Μοσούλη.** Αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον ιρακινού μπάτσου, νότια της πόλης, σκοτώνοντας τον επιτόπου. Σε άλλο σημείο της πόλης, στη βόρεια συνοικία αλ-Σιντίκ, εκρηκτικός μηχανισμός σκοτώνει έναν ιρακινό στρατιώτη και τραυματίζει άλλους δύο από αυτούς, όλοι μέλη περιπόλου.

9-11 - Μοσούλη. Περίπολος του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα στα ανατολικά της πόλης. Σκοτώνονται τρεις στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι τέσσερεις. Εξ άλλου, στη δυτική πόλη, αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον σημείου ελέγχου της ιρακινής αστυνομίας, τραυματίζοντας τουλάχιστον δύο από αυτούς.
- **Βαγδάτη.** Βόμβα τοποθετημένη στην άκρη δρόμου σκοτώνει έναν αμερικανό κατοχικό στρατιώτη και τραυματίζει άλλους δύο στη βόρεια πρωτεύουσα.

10-11 - Σαμάρρα. Δύο μπάτσοι κομμάντος και άλλοι τέσσερεις τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας.
- **Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη.** Αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον περιπόλου ιρακινών μπάτσων νοτιοδυτικά της πόλης, τραυματίζοντας έναν από αυτούς.

11-11 - Επαρχία Μισσάν. Ιρακινός μπάτσος πέφτει νεκρός από πυρά ανταρτών στο κέντρο της πόλης αλ-Αμάρα.

σκοτώνεται και ο αντάρτης.

13-11 - Βαγδάτη. Βόμβα τραυματίζει έξι άτομα, μεταξύ των οποίων και τέσσερεις μπάτσους. Σε άλλο σημείο της πρωτεύουσας αντάρτες πυροβολούν και σκοτώνουν μπάτσο αξιωματικό. Εξ άλλου, βόρεια της πρωτεύουσας, αντάρτης ελεύθερος σκοπευτής πυροβολεί και σκοτώνει επί τόπου ιρακινό μπάτσο που φρουρεί σημείο ελέγχου.

15-11 - Βαγδάτη. Δύο αμερικανοί στρατιώτες σκοτώνονται όταν το ελικόπτερο στο οποίο επιβαίνουν υποτίθεται ότι προσγειώθηκε πάνω σε καλώδια και συνετρίβη.

16-11 - Επαρχία Νίνγια. Ένας μπάτσος σκοτώνεται και άλλοι τρεις τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας που έχει στόχο την περίπολο στην οποία συμμετέχει, νότια της Μοσούλης.

19-11 - Μοσούλη. Αντάρτης καμικάζι ανατινάζει το φορτωμένο με εκρηκτικά όχημά του τη στιγμή που περνά περίπολος του ιρακινού στρατού στη συνοικία Κοκ Τζαλί. Τραυματίζονται δύο στρατιώτες.

20-11 - Επαρχία Ντιγιάλα. Ένας ιρακινός αξιωματικός σκοτώνεται και ένας στρατιώτης τραυματίζεται κατά τη διάρκεια αποσύνδεσης βόμβας στην περιοχή αλ-Σαντίγια.

23-11 - Τικρίτ. Αντάρτες, που επιβαίνουν σε όχημα, πυροβολούν στο πέρασμά τους εναντίον σημείου ελέγχου νότια της πόλης και τραυματίζουν δύο ιρακινούς μπάτσους.

24-11 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτες στήνουν ενέδρα σε περίπολο του ιρακινού στρατού τραυματίζοντας έναν από την περίπολο.

25-11 - Κατά τη διάρκεια μοιράσματος (απ)ανθρωπιστικής βοήθειας, δύο αμερικανοί πέφτουν νεκροί και άλλοι δύο τραυματίζονται από πυρά αντάρτη που είναι ντυμένος ιρακινός στρατιώτης και απομακρύνεται ανενόχλητος μετά το περιστατικό.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ · ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ · ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Ενώ η πανωλεθρία συνεχίζεται για τους ΝΑΤΟικούς και τον αφγανικό στρατό, ο πρόεδρος-μαριονέτα Καρζάι προσφέρει αμνηστία στον Μουλά Ομάρ, την οποία αρνείται και ανταπαντά: «Είμαστε ασφαλείς στο Αφγανιστάν και δε χρειαζόμαστε την προσφορά του Χαμίντ Καρζάι για ασφάλεια... Θα συνεχίσουμε τον ιερό πόλεμο ενάντια στους ξένους στρατιώτες και τους Αφγανούς σκλάβους τους».

Επαρχία Badghis
1-11: Σκοτώνονται 11 ΝΑΤΟικοί σε έκρηξη. Από τις **3-11 έως τις 6-11** σκοτώνονται 3 αμερικανοί και άλλοι 15 ΝΑΤΟικοί, σε τρεις επιχειρήσεις των ανταρτών.

Επαρχία Badkhshan
5-11: Ανατινάζεται το όχημα του κυβερνήτη της επαρχίας.

Επαρχία Baghlan
27-10: Ο μαχητής Abdullahad ανατινάζεται στο αρχηγείο των μπάτσων της πόλης Polikhomri και παίρνει μαζί του 7 αμερικανούς και 12 στρατιώτες.

Επαρχία Herat
27-10: Γίνεται επίθεση στο αρχηγείο της περιφέρειας Shendand. Παρόμοια επίθεση γίνεται σε φυλάκιο των μπάτσων. Σε 6 επιχειρήσεις των ανταρτών από τις **30-10 έως τις 22-11** σκοτώνονται 13 ανδρείκελα του στρατού, 3 μπάτσοι, ένας πράκτορας των μυστικών υπηρεσιών κι ένας εισαγγελέας, ενώ εκτοξεύονται όλμοι εναντίον του αεροδρομίου Shendand. **9-11:** Ο μαχητής Mulla Habidullah ανατινάζει το όχημα του δίπλα σε κομβόι ισπανών και εξουδετερώνει δύο άρματα μάχης. Οι επιβαίνοντες σκοτώνονται. **21-11:** Παραδίδονται 11 στρατιώτες στους αντάρτες, ενώ άλλοι 7 εξοντώνονται από τους αντάρτες.

Επαρχία Jaozjan
12-11: Μετά από ενέδρα ανταρτών σκοτώνεται ο διοικητής της επαρχίας και 5 συνοδοί του.

Επαρχία Kabul
29-10: Ο μαχητής Naqebullah και άλλοι δύο πυροβολούν ένα μπάτσο στην είσοδο του υπουργείου εξωτερικών στην Καμπούλ. Ο Naqebullah προχωρά και ανατινάζεται στον πρώτο όροφο όπου διεξάγεται συνάντηση αξιωματούχων. Σκοτώνονται 6 μπάτσοι και διάφοροι αξιωματούχοι. **5-11:** Εκτοξεύονται δύο όλμοι εναντίον ΝΑΤΟικής βάσης. **14-11:** Ανατινάζονται 2 στρατιωτικά οχήματα και όλοι οι επιβαίνοντες σκοτώνονται.

τανκ και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. Ο μαχητής Qari Muhammad Omer ανατινάζεται μέσα στο αρχηγείο της περιφέρειας Sabari και παίρνει μαζί του 15 αμερικανούς και 25 μπάτσους.

Επαρχία Kunar
Από τις **27-10 έως τις 23-11** σκοτώνονται 6 στρατιώτες και το πλήρωμα ενός ΝΑΤΟικού οχήματος, σε 4 επιθέσεις ανταρτών. **21-11:** Σκοτώνεται ο διοικητής της περιφέρειας Marora, που είχε αιχμαλωτιστεί πριν μερικές μέρες.

Επαρχία Laghman
Στις 25 και 29-10 γίνονται επιθέσεις σε αμερικανική βάση στην περιφέρεια Alishang.

Επαρχία Logar
29-10: Εκτοξεύονται 12 όλμοι σε αμερικανική βάση. Σε πέντε επιχειρήσεις των ανταρτών από τις **30-10 έως τις 9-11** σκοτώνονται 7 μπάτσοι, 7 ΝΑΤΟικοί και το πλήρωμα δύο ΝΑΤΟικών τανκ.

Επαρχία Nangarhar
28-10: Γίνεται επίθεση εναντίον κατοχικών και ντόπιων συνεργατών τους. **6-11:** Γίνονται δύο επιθέσεις σε αμερικανική βάση και σε φυλάκιο μπάτσων. **11-11:** Σκοτώνονται 8 μπάτσοι. **13-11:** Ανατινάζονται δύο αμερικανικά τανκ και όλοι οι επιβαίνοντες σκοτώνονται. Αργότερα οι κατοχικοί βομβαρδίζουν την περιοχή και σκοτώνουν και τραυματίζουν πάνω από 70 άτομα. **16-11:** Γίνεται επίθεση εναντίον του αρχηγείου της περιφέρειας Khogiao όπου σκοτώνονται τρεις αντάρτες και άγνωστος αριθμός μπάτσων.

Επαρχία Nemroz
25-10: Γίνεται επίθεση σε φυλάκια των μπάτσων στην περιφέρεια Khashrod. Σε 4 επιθέσεις από τις **1-11 έως τις 23-11** σκο-

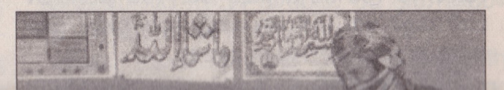
σεις των ανταρτών, σκοτώνονται 20 αμερικανοί και 17 ανδρείκελα του στρατού, καθώς επίσης και τα πληρώματα δύο στρατιωτικών οχημάτων και δύο αμερικανικών τανκ.

Επαρχία Paktika
Σε πέντε επιθέσεις από τις **9-11 έως τις 24-11** σκοτώνονται 15 ανδρείκελα του στρατού, 15 αμερικανοί, και οι επιβαίνοντες 4 αμερικανικών τανκ. Αιχμαλωτίζονται, επίσης, 5 μπάτσοι.

Επαρχία Parwan
18-11: Γίνεται επίθεση ανταρτών στο αρχηγείο της περιφέρειας Salang.

Επαρχία Takhar
31-10: Ανατινάζονται δύο γερμανικά τανκ και σκοτώνονται 12 κατοχικοί στρατιώτες.

Επαρχία Wardak
25-10: Εκτοξεύονται όλμοι εναντίον θέσεων αξιωματούχων του υπουργείου άμυνας. Σε άλλη επίθεση σκοτώνονται πέντε Αφγανοί στρατιώτες. **27-10:** Καταρρίπτεται αμερικανικό ελικόπτερο και όλοι οι επιβαίνοντες σκοτώνονται. **28-10:** Ο μαχητής

1-11: Σκοτώνονται 11 ΝΑΤΟικοί σε έκρηξη. Από τις **3-11 έως τις 6-11** σκοτώνονται 3 αμερικανοί και άλλοι 15 ΝΑΤΟικοί, σε τρεις επιχειρήσεις των ανταρτών.

Επαρχία Badkhshan
5-11: Ανατινάζεται το όχημα του κυβερνήτη της επαρχίας.

Επαρχία Baghlan
27-10: Ο μαχητής Abdullahad ανατινάζεται στο αρχηγείο των μπάτσων της πόλης Polikhomri και παίρνει μαζί του 7 αμερικανούς και 12 στρατιώτες.

Επαρχία Farah
25-10: Σκοτώνεται βοηθός διοικητή των μπάτσων. **12-11:** Οι κατοχικοί βομβαρδίζουν χωριό στην περιφέρεια Fararod. Σκοτώνουν 4 κατοίκους, ενώ συλλαμβάνουν 20. Σε δύο επιχειρήσεις των ανταρτών από τις **17-11 έως τις 22-11** σκοτώνονται 5 αμερικανοί και 11 μαριονέτες του καθεστώτος.

Επαρχία Ghazni
2 και 8-11: Σε δύο επιθέσεις σκοτώνονται 8 στρατιώτες του αφγανικού στρατού. Στις 12-11 ΝΑΤΟικά αεροπλάνα σπέρνουν το θάνατο σε τζαμί στο χωριό Nazarwal. Από τις **23-11 ως τις 24-11** σε δύο επιθέσεις ανταρτών σκοτώνονται 10 ΝΑΤΟικοί και Αφγανοί συνεργάτες τους και 4 μπάτσοι.

Επαρχία Ghor
Από τις **27-10 έως τις 29-10**, σε δύο επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 8 ανδρείκελα του στρατού. Επίσης, σκοτώνονται 3 αντάρτες.

Επαρχία Helmand
Από τις **23-10 έως τις 22-11**, σε 28 επιχειρήσεις των ανταρτών σκοτώνονται 76 βρετανοί, 6 αμερικανοί και άλλοι 9 ΝΑΤΟικοί, 57 ανδρείκελα του στρατού και 4 μπάτσοι. Στις 6-11 μετά από επίθεση ανταρτών οι αμερικανοί βομβαρδίζουν περιοχή στην περιφέρεια Nadali και σκοτώνουν 13 Αφγανούς στρατιώτες. **12-11:** Ο μαχητής Lutfullah ανατινάζεται δίπλα σε κομβόι αμερικανών και σκοτώνει 9 απ' αυτούς.

Επαρχία Kandahar
Σε 28 επιθέσεις των ανταρτών από τις **24-10 έως τις 23-11** πυρπολούνται 6 βυτιοφόρα, σκοτώνονται 13 καναδοί, ένας αμερικανός, 23 μπάτσοι και 110 ανδρείκελα του στρατού. Στις **5-11** η βαρβαρότητα των ΝΑΤΟικών εκδηλώνεται για μια ακόμα φορά, όταν επιτίθενται σε γαμήλια γιορτή σε χωριό 80 χλμ. έξω από την Κανταχάρ, και σκοτώνουν πάνω από 40 άτομα. **12-11:** Μαχητής οδηγεί παγιδευμένο βυτιοφόρο στο κυνο-βούλιο της Κανταχάρ και «αναπαύει» δια παντός το διοικητή των μυστικών υπηρεσιών, το γιο του, ένα βουλευτή και άλλους 33 πράκτορες. Ανάμεσα στους τραυματίες είναι και ο αδερφός του προέδρου Καρζάι, Αχμέντ Βαλί Καρζάι. **17-11:** Ο μαχητής Zalmai ανατινάζεται μέσα στο αρχηγείο της περιφέρειας Dand και σκοτώνει 7 μπάτσους.

Επαρχία Kapisa
Από τις **25-10 έως τις 17-11** σκοτώνονται 38 γάλλοι κατοχικοί και 2 μπάτσοι, σε 7 επιχειρήσεις των ανταρτών. Στις **10-11** εκτοξεύονται όλμοι εναντίον γαλλικής βάσης, με άγνωστες απώλειες.

Επαρχία Khost
14-11: Μαχητής ανατινάζεται με το παγιδευμένο όχημά του δίπλα σε αμερικανοαφγανικό κομβόι και παίρνει μαζί του πολλούς κατοχικούς και αφγανούς στρατιώτες. 19-11: Ανατινάζεται αμερικανικό όχημα και σκοτώνονται 8 μπάτσοι. **13-11:** Ανατινάζονται δύο αμερικανικά τανκ και όλοι οι επιβαίνοντες σκοτώνονται. Αργότερα οι κατοχικοί βομβαρδίζουν την περιοχή και σκοτώνουν και τραυματίζουν πάνω από 70 άτομα. **16-11:** Γίνεται επίθεση εναντίον του αρχηγείου της περιφέρειας Khogiao όπου σκοτώνονται τρεις αντάρτες και άγνωστος αριθμός μπάτσων.

Επαρχία Nemroz
25-10: Γίνεται επίθεση σε φυλάκια των μπάτσων στην περιφέρεια Khashrod. Σε 4 επιθέσεις από τις **1-11 έως τις 23-11** σκοτώνονται 15 στρατιώτες. **11-11:** Μαχητής ανατινάζεται έξω από το σπίτι του αναπληρωτή κυβερνήτη της επαρχίας και παίρνει μαζί του 4 ανδρείκελα του στρατού.

Επαρχία Noristan
24-10: Γίνεται πρωινή επίθεση σε αμερικανική βάση της περιφέρειας Kamdesh και σκοτώνονται 5 κατοχικοί. Σε 4 επιθέσεις των ανταρτών από τις **29-10 έως τις 22-11** σκοτώνονται τρεις βρετανοί, πάνω από 15 αμερικανοί και αιχμαλωτίζονται 10 μπάτσοι.

Επαρχία Paktia
28-10: Σφοδρή επίθεση δέχεται κομβόι αμερικανών και αφγανών και ανατινάζεται 1 τανκ και 1 άλλο όχημα και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. Παρόμοια επίθεση γίνεται και στις 2-11 εναντίον αμερικανικού τανκ. Από τις **5-11 έως τις 24-11**, σε 9 επιχειρή- **31-10:** Ανατινάζονται δύο γερμανικά τανκ και σκοτώνονται 12 κατοχικοί στρατιώτες.

Επαρχία Wardak
25-10: Εκτοξεύονται όλμοι εναντίον θέσεων αξιωματούχων του υπουργείου άμυνας. Σε άλλη επίθεση σκοτώνονται πέντε Αφγανοί στρατιώτες. **27-10:** Καταρρίπτεται αμερικανικό ελικόπτερο και όλοι οι επιβαίνοντες σκοτώνονται. **28-10:** Ο μαχητής

Dust Muhammad ανατινάζεται με το παγιδευμένο όχημα που οδηγεί δίπλα σε κομβόι αμερικανών σκοτώνοντας 13 απ' αυτούς. Από τις **1-11 έως τις 18-11** γίνονται 6 επιθέσεις σε διάφορους στόχους και σκοτώνονται συνολικά 3 γάλλοι κατοχικοί, 14 μαριονέτες του καθεστώτος, καθώς και το πλήρωμα ενός γαλλικού τανκ. **6-11:** Ο μαχητής Guz Zaman ανατινάζεται με το παγιδευμένο όχημά του σε αμερικανική βάση και παίρνει μαζί του 27 απ' αυτούς.

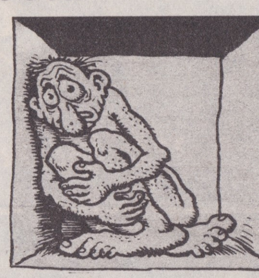
Επαρχία Zabul
Σε 9 επιχειρήσεις των ανταρτών από τις **26-10 έως τις 24-11** σκοτώνονται τουλάχιστον 15 αμερικανοί, άλλοι 17 κατοχικοί, 15 ανδρείκελα του στρατού και 23 μπάτσοι. **21-11:** Ο μαχητής Mateenullah ανατινάζεται μέσα σε στρατιωτική βάση και σκοτώνει 24 καθεστωτικούς στρατιώτες.

Με αφορμή κάποια συνέντευξη

Θεοδωράκειες συνεντεύξεις περί Αγίων και δαιμόνων

Ή πως η αριστερά μεταμφιεσμένη σε αντιεξουσία επιτίθεται σε σκιάχτρα κι ανεμόμυλους

Είναι δεδομένο, πως τα τελευταία χρόνια έχει αναπτυχθεί μια δυναμική, που ξεπηδώντας μέσα από τον κοινωνικό χώρο, προσεγγίζει ή τοποθετείται στις αναρχικές και αντιεξουσιαστικές απόψεις και πρακτικές. Αυτή η δυναμική έχει αναπτυχθεί σε ένα διάστημα που προσεγγίζει, πλέον, τις δύο δεκαετίες, με αρκετές, ωστόσο, διακυμάνσεις. Έγινε ιδιαίτερα φανερή κατά το 2003 στις κινητοποιήσεις πριν, κατά και μετά τις συγκρούσεις στη Θεσσαλονίκη.

Τέτοιες καταστάσεις προκαλούσαν ανέκαθεν το ενδιαφέρον των εξουσιαστών, κάθε είδους και κάθε μορφής. Η συντήρηση και ισχυροποίηση των εξουσιαστικών σχέσεων, θεσμών και μηχανισμών απαιτεί την αφομοίωση και ιδεολογικοποίηση απόψεων και πρακτικών. Βασική επιδίωξη είναι μέσα από μια σειρά διαδικασιών να επιτευχθεί και η αφομοίωση κοινωνικών κομματιών. Οι «ανανεωτικοί» ή νεωτεριστικοί μηχανισμοί θα πρέπει να είναι όσο γίνεται πιο φανταχτεροί. Μόνο έτσι θα μπορέσουν να προσελκύσουν εκείνα τα «υποκείμενα» που αποτελούν στόχο αυτής της διαδικασίας.

Άλλωστε, είναι γνωστό πως από τη δεκαετία του '90 είχαν μπει σε εφαρμογή οι σχεδιασμοί για την κατασκευή της λεγόμενης «αντιεξουσιαστικής αριστεράς» (η εκσυγχρονιστική εκδοχή της πάλαι ποτέ άκρας - πάντοτε όμως καθεστωτικής- αριστεράς). Μέσα από αυτή θα μπορούσε να αλωθεί ένα μεγάλο μέρος της νεολαίας, που «ψαχνόταν» για απόψεις και πρακτικές έξω από τις κρατικές και εξουσιαστικές νόρμες και σχήματα. **Το μεγάλο συγκρουσιακό κι εξεγερτικό κύμα της δεκαετίας του 1990 έχει εδραιώσει, πλέον, μια αναρχική κι αντιεξουσιαστική πραγματικότητα.**

Εννοείται πως πρώτη και καλύτερη η αρι-

Άλλωστε είναι παλιά η τέχνη της αλλαγής ενδυμασίας, που διευκολύνει την προσαρμοστικότητα για κάθε είδους εξαπάτηση. Το να φοριέται το σακάκι της επανάστασης, της αντιεξουσίας ή της αναρχίας, ανάλογα με τις περιστάσεις, είναι συνηθισμένη πρακτική, που δεν αφορά μόνο τον συνεντευξιαζόμενο (Συνέντευξη στην εφημερίδα του Δημοσιογραφικού Συγκροτήματος Λαμπράκη στις 15 Νοεμβρίου). Εννοείται, πως τέτοιες συνεντεύξεις γίνονται πάντα σε ιδιαίτερες συνθήκες και βρίσκονται στην τροχιά εξυπηρέτησης καταστάσεων, που ήδη έχουν δρομολογηθεί.

Κάθε γνώστης της εξουσιαστικής τεχνικής ξέρει πολύ καλά πως ο καλύτερος τρόπος για να προκληθεί το επιθυμητό κάθε φορά αποτέλεσμα, είναι τα κτυπήματα να δίνονται «**από τα μέσα**». Συνήθως αυτά τα «από τα μέσα» γίνονται από περαστικούς ή τυχοδιώκτες. Πρόκειται για όλους αυτούς που δεν έχουν κάποια σχέση ουσίας με την συνολική απελευθερωτική διεργασία. Που διαστρέφουν, κατασκευάζουν και προωθούν ψεύτικες εικόνες σαν μεγάλες αλήθειες. Κι όπως αποδεικνύεται τελικά, όλα αυτά αποτελούν, μια εναλλακτική πρόταση, που θα βοηθήσει ώστε να εμφανιστεί το σύστημα καταπίεσης κι εκμετάλλευσης ως «προοδευτικότερο». Γι' αυτό και τα φκιασιδώματα είναι πάντοτε απαραίτητα.

Από την άλλη, η ατομική και συλλογική προσπάθεια ανάδειξης μπορεί να μην διευκολύνει τις ανθρώπινες απελευθερωτικές προσπάθειες, παρ' όλα αυτά είναι συνήθως κατανοητή. Αλλά δεν είναι αναγκαστικά αποδεκτή.

Το ζήτημα είναι κατά πόσον κινείται και αβαντάρεται από το σύστημα ή όχι. Αυτό μετράει. Και δεν είναι αποδεκτό. Πολύ περισ-

«πλουραλισμού» των απόψεων, της «διαφορετικότητας» και της ατομικής ευθύνης θα βγουν αρκετοί να μιλήσουν για προσωπικές τοποθετήσεις που δεν αφορούν τους υπόλοιπους που συμμετέχουν στο περί ου ο λόγος «αντιεξουσιαστικό» σχήμα. Άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε. Ή ακόμα καλύτερα, λόγια φτηνά της καραβάνας.

Πάμε παρακάτω.

Εκείνο που διαφαίνεται ως ένας από τους «κορμούς» αυτής της συνέντευξης είναι το ζήτημα των ιδεολογιών.

Παρά τα φαινόμενα δεν υπάρχει κανενός είδους απόρριψή τους. Απλούστατα η «καινούργια» ιδεολογία «διαγράφει» τις προηγούμενες και εμφανίζεται ως άσπιλη και αμόλυντη παρθένα. Αυτή η «διαγραφή» έχει υπάρξει προ πολλού. Απλά, τώρα ήρθε η ώρα ή η ευκαιρία να αποκαλυφτεί και στις «αδαείς μάζες» του Θεοδωράκειου αναγνωστικού και φιλοθεάμονος κοινού. Ο καθένας ή διαλέγει το χρόνο, τον τρόπο και τον τόπο που θα γίνει, ή του τον ορίζουν άλλοι.

Οι ιδεολογίες πάντοτε κατασκευάζονται. Από εκείνους που τις «εμπνέονται», αλλά κι από όσους αποδίδουν ιδεολογικά χαρακτηριστικά εκεί όπου αυτά δεν θα μπορούσαν με κανένα τρόπο να υπάρξουν. Είναι χαρακτηριστικό πως η ιδεολογία της κυριαρχίας έχει πολλές παραμέτρους. Ανάμεσα σ' αυτές είναι ο Μαρξισμός, ο Φασισμός, ο φιλελευθερισμός και η μεταμοντέρνα ιδεοληψία. Πώς όμως θα μπορούσε να εντάξει κανείς σ' αυτές την αναρχία; Μόνο αν την καταστήσεις αφομοιώσιμη. Αφομοιώσιμη γίνεται όταν της αποστερήσεις τα δυναμικά χα-

μέχρι και το αβαντάρισμα από τα διάφορα μέσα ενημέρωσης ιδιωτικά ή και κρατικά.

Η πραγματικότητα όμως είναι τελείως διαφορετική. **Η αναρχία είναι άπιαστη όσο και απτή. Γι αυτό και δεν μπορεί να ιδεολογικοποιηθεί.** Αλλά ακόμη κι όταν κάποιοι το επιχειρήσουν, τότε απλά φωτογραφίζουν μια στιγμή, κρατούν μια παγωμένη εικόνα μέσα από μια ζωντανή και σε διαρκή κίνηση πορεία.

Η αναρχία γίνεται χειροπιαστή μέσα από κάθε απελευθερωτικό συγκρουσιακό κι εξεγερτικό εγχείρημα. Μέσα από τις συγκρούσεις που δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά μέσο. Μέσα από τις, βίαιες ή μη, συλλογικές πρακτικές, που δεν αυτοπεριορίζονται αλλά επιζητούν και αναδεικνύουν το πλάτεμα και την κοινή δράση. **Μέσα από την σύνθεση και την δημιουργικότητα** των ανθρώπων που με ατομικές και συλλογικές προσπάθειες ανοίγουν ουσιαστικά ρήγματα στην πληκτική και καταστροφική καθημερινότητα της ωραιοποιημένης εξαθλίωσης, της καταπίεσης, της εκμετάλλευσης και της αλλοτρίωσης.

Φυσικά σ' αυτήν τη συνέντευξη δεν παραλείπεται η αναφορά σε διάφορες κινητοποιήσεις. Με ιδιαίτερη μνεία στην τελευταία κινητοποίηση των φυλακισμένων. Εκεί είναι που παίρνει σάρκα και οστά η «αποϊδεολογικοποίηση». Ο αριστερός ρεφορμισμός για την αποσυμφόρηση των φυλακών συναντά τον απατεωνίστικο λενινισμό. Αποσυμφόρηση και ισχυροποίηση μέσα από μεταρρυθμίσεις του μηχανισμού βασανισμού, που λέγεται φυλακές, δεν σημαίνει πως θα καταστραφεί η γενεσιουργός αιτία: το κράτος. Αντίθετα θα ισχυροποιηθεί. Οι μηχανισμοί του θα ωραιοποιηθούν. Βεβαίως για τους κάθε είδους «αντιεξουσιαστές» που πατούν πάνω στις συνθήκες βασανισμού για να προάγουν το ρεφορμισμό, δεν υπάρχει κάποιος «διαφορετικός» δρόμος. Αν το σύστημα της μόλυνσης δεν καθαρίζεται αλλά καταστρέφεται τότε γιατί στις φυλακές θα έπρεπε να ισχύει κάτι το διαφορετικό; Ιδού η λενινιστική φανφάρα της άμεσης δράσης που ζητά μεταρρυθμίσεις για να ισχυροποιήσει το κράτος. Ύστερα αυτό θα μαραζώσει και θα πέσει σαν ώριμο σύκο, όταν περάσει στα χέρια μιας άλλης τάξης, που στην περί-

ετία του '90 είχαν μπει σε εφαρμογή οι σχεδιασμοί για την κατασκευή της λεγόμενης «αντιεξουσιαστικής αριστεράς» (η εκσυγχρονιστική εκδοχή της πάλαι ποτέ άκρας - πάντοτε όμως καθεστωτικής- αριστεράς). Μέσα από αυτή θα μπορούσε να αλωθεί ένα μεγάλο μέρος της νεολαίας, που «ψαχνότανε» για απόψεις και πρακτικές έξω από τις κρατικές και εξουσιαστικές νόρμες και σχήματα. **Το μεγάλο συγκρουσιακό κι εξεγερτικό κύμα της δεκαετίας του 1990 έχει εδραιώσει, πλέον, μια αναρχική κι αντιεξουσιαστική πραγματικότητα.**

Εννοείται πως πρώτη και καλύτερη η αριστερά, ντυμένη τον ανανεωτικό κι επαναστατικό της μανδύα, έσπευσε να εκμεταλλευτεί αυτήν την πραγματικότητα. Η πολύμορφη έκφραση αλληλεγγύης στους συλληφθέντες από το κράτος με την κατηγορία της συμμετοχής στην Ε.Ο. 17 Νοέμβρη της έδωσε αρκετές ευκαιρίες.

Έτσι ήρθε σιγά - σιγά ο καιρός που οι ατζέντες με τα τηλέφωνα των προσωπικοτήτων και των διαμεσολαβητών πέρασαν σε άλλα χέρια. Ήρθε η σειρά αυτών που πριν από λίγο καιρό κατείχαν τις ατζέντες, να περάσουν από τις «μεγάλες πόρτες» που θα τους οδηγήσουν, αργά ή γρήγορα, στα ψηλά παλάτια. Κάθε διαδοχή, και κάθε κληρονομικό δικαίωμα, εδραιώνεται αν ανανεωθούν τα πρόσωπα και τα προσωπεία.

Πολλές ειλικρινείς διαθέσεις βρέθηκαν πολύ σύντομα μπλεγμένες, χωρίς καλά - καλά να το αντιληφθούν σε διαδικασίες «εκτροπής». Οι μάστορες της εξουσιαστικής τεχνικής, ένθεν και ένθεν, ετοίμαζαν από καιρό το έδαφος μέσα από ιδεολογικές και πολιτικές προσεγγίσεις. Αλλά και με ταμπέλες που **αλλού είχαν το όνομα της «επανάστασης» και αλλού της αντιεξουσίας με ολίγη από αναρχία**. Αρκεί σε όλες τις περιπτώσεις να κατασκευαστεί ένας «κακός» και να παρουσιαστούν οι προοπτικές για το «καλό». Οι επαναστατικές πράξεις και τα φανταχτερά λογύδρια είναι αυτά που ακούγονται εκεί όπου βασιλεύουν οι μονόφθαλμοι. Από την άλλη, χρειάζεται να στηθεί μια ολόκληρη φάμπρικα από ψίθυρους, διαστρέβλωση και λασπολογία. Γιατί έτσι επιτυγχάνεται το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα της ένωσης των ετερόκλητων, που στην πορεία θα ομογενοποιηθούν.

αυτά αποτελούν, μια εναλλακτική πρόταση, που θα βοηθήσει ώστε να εμφανιστεί το σύστημα καταπίεσης κι εκμετάλλευσης ως «προοδευτικότερο». Γι' αυτό και τα φκιασιδώματα είναι πάντοτε απαραίτητα.

Από την άλλη, η ατομική και συλλογική προσπάθεια ανάδειξης μπορεί να μην διευκολύνει τις ανθρώπινες απελευθερωτικές προσπάθειες, παρ' όλα αυτά είναι συνήθως κατανοητή. Αλλά δεν είναι αναγκαστικά αποδεκτή.

Το ζήτημα είναι κατά πόσον κινείται και αβαντάρεται από το σύστημα ή όχι. Αυτό μετράει. Και δεν είναι αποδεκτό. Πολύ περισσότερο όταν υπάρχει η βιτρίνα της αντιεξουσίας. Γιατί είναι άλλο πράγμα να μιλάς στην τηλεόραση ως ο παλιατζής της γειτονιάς κι άλλο ως ένας υποτιθέμενος εκφραστής μιας απελευθερωτικής προοπτικής. Γιατί εκεί όλα μετρούν. Πιο πολύ μετρά όμως η πλήρης απαξίωση της ανθρώπινης αγωνίας αιώνων και χιλιετιών. Μιας αγωνίας για ένα κόσμο λεύτερο, δημιουργικό, αναρχικό χωρίς πονηρούς και «καπάτσους», εξουσιαστές, κηδεμόνες κι εκμεταλλευτές, που χωρίζουν τη γη σε φέουδα και κράτη και τις πλατείες σε ελεγχόμενες ζώνες.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη προσπάθεια απαξίωσης του απελευθερωτικού κοινωνικού προτάγματος όταν «αντιεξουσιαστικά» χείλη **ταυτίζουν την αναρχία με τον κομμουνισμό και τον φασισμό**. Όταν μιλούν για τάγματα εφόδου και ταυτίζουν συμμορίτικες πρακτικές με την αναρχία. Βέβαια, στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σκοινί. Εκτός και εάν το θράσος περισσεύει. Στην προκειμένη περίπτωση το θράσος πλημμύρισε τα πάντα.

Πράγματι. Πως μπορούν να απορρίπτουν τα τάγματα εφόδου αυτοί που εφαρμόζουν τραμπουκικές πρακτικές σε πορείες, αλλά κι εκτός πορειών; Πώς μπορούν να εμφανίζονται σαν ανανεωτές αυτοί που μετά από είκοσι χρόνια το μόνο που άλλαξαν ήταν το όνομα του σχήματος τους;

Γιατί, προφανώς, δεν πρόκειται για καινοφανείς θέσεις. Πριν από 20 ολόκληρα χρόνια οι υπόλοιποι αναρχικοί θεωρούνταν «πεθαμένοι πολιτικά και με το ένα πόδι στο λάκκο». Παλιά τους τέχνη κόσκινο, άλλωστε.

Είναι σίγουρο, πως στα πλαίσια του

νας η διαλέγει το χρόνο, τον τρόπο και τον τόπο που θα γίνει, ή του τον ορίζουν άλλοι.

Οι ιδεολογίες πάντοτε κατασκευάζονται. Από εκείνους που τις «εμπνέονται», αλλά κι από όσους αποδίδουν ιδεολογικά χαρακτηριστικά εκεί όπου αυτά δεν θα μπορούσαν με κανένα τρόπο να υπάρξουν. Είναι χαρακτηριστικό πως η ιδεολογία της κυριαρχίας έχει πολλές παραμέτρους. Ανάμεσα σ' αυτές είναι ο Μαρξισμός, ο Φασισμός, ο φιλελευθερισμός και η μεταμοντέρνα ιδεοληψία. Πώς όμως θα μπορούσε να εντάξει κανείς σ' αυτές την αναρχία; Μόνο αν την καταστήσει αφομοιώσιμη. Αφομοιώσιμη γίνεται όταν της αποστερήσεις τα δυναμικά χαρακτηριστικά που την κάνουν απόλυτα ανταγωνιστική σε κάθε στοιχείο της εξουσίας και σε όσα συνδέονται ή συνυφαίνονται με αυτήν.

Είναι εμφανής και στην προκειμένη περίπτωση, η **προσπάθεια ιδεολογικοποίησης της αναρχίας**. Γιατί με αυτό τον τρόπο μπορεί στη συνέχεια να εξαπολυθεί επίθεση εναντίον της, με μια επιφανειακή πολεμική ενάντια σ' όλες τις ιδεολογίες.

Είναι αλήθεια πως η ιδεολογία κατασκευάζει μια πλαστότητα και συνεπώς ψεύτικες συνειδήσεις. Παίρνει στοιχεία από την πραγματικότητα και τα σχηματοποιεί έξω από αυτήν. Στη συνέχεια επιστρέφει για να επιβληθεί στην ζωντάνια και την κινητικότητα του κοινωνικού χώρου.

Βεβαίως, το να λέγεται πως οι άνθρωποι πήγαν με τις ιδεολογίες είναι μια ακόμη αναστροφή της πραγματικής κίνησης. Το αντίθετο ισχύει. **Οι ιδεολογίες έρχονται να συναντήσουν, να εγκλωβίσουν, να αφομοιώσουν και να εντάξουν τους ανθρώπους σ' ένα κυκεώνα από εναλλακτικές λύσεις μέσα στα πλαίσια του κράτους.**

Θα μπορούσε να προκαλέσει οργή μια στάση που ανακατεύει αλήθειες και ψέματα. Που μεγαλοποιεί πρακτικές που δεν έχουν σχέση με την αναρχία και αποδίδει σ' αυτήν απόψεις που δεν έχουν ούτε στο ελάχιστο την δυνατότητα να συμβάλλουν στην απελευθερωτική διεργασία. Και μετά τις απορρίπτει. Θα μπορούσε όμως να προκαλέσει και θυμηδία.

Έτσι, μέσα από το εφεύρημα της δήθεν αποϊδεολογικοποίησης όλα είναι θεμιτά: από την αποδοχή ενός εξεζητημένου λάιφ στάιλ

Αντίθετα θα ισχυροποιηθεί. Οι μηχανισμοί του θα ωραιοποιηθούν. Βεβαίως για τους κάθε είδους «αντιεξουσιαστές» που πατούν πάνω στις συνθήκες βασανισμού για να προάγουν το ρεφορμισμό, δεν υπάρχει κάποιος «διαφορετικός» δρόμος. Αν το σύστημα της μόλυνσης δεν καθαρίζεται αλλά καταστρέφεται τότε γιατί στις φυλακές θα έπρεπε να ισχύει κάτι το διαφορετικό; Ιδού η λενινιστική φανφάρα της άμεσης δράσης που ζητά μεταρρυθμίσεις για να ισχυροποιήσει το κράτος. Ύστερα αυτό θα μαραζώσει και θα πέσει σαν ώριμο σύκο, όταν περάσει στα χέρια μιας άλλης τάξης, που στην περίπτωση μας δεν μπορούν να είναι άλλοι από τους «νεωτεριστές - αντιεξουσιαστές».

Βεβαίως, οι φυλακισμένοι έχουν κάθε λόγο να βλέπουν τα πράγματα από την εφήμερη σκοπιά τους. Και να αγωνιούν για την αθλιότητα που τους έχουν ρίξει οι εξουσιαστικές συνθήκες. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως θα πρέπει να αφεθούν στις μεταρρυθμιστικές αυταπάτες, που καλλιεργούν τα παπαγαλάκια του κράτους. Άλλωστε οι μεταρρυθμίσεις είναι δρομολογημένες και είναι ζήτημα χρόνου να υλοποιηθούν. Η αναρχική αντίληψη, θεώρηση και πράξη βρίσκεται μακριά από ψευδοδιλλήματα τού είδους «με τους κρατούμενους» ή «για τους κρατούμενους». Η Αναρχία έχει την αυτόδυναμη ύπαρξή της και ξεκάθαρο στόχο: **το κράτος και τα όσα δεινά προκαλεί στους ανθρώπους η παρουσία του.** Συνεπώς η στάση των αναρχικών είναι ενάντια στην αιτία των δεινών, τις εξουσιαστικές κι εκμεταλλευτικές συνθήκες. Αταλάντευτα και αδιαπραγμάτευτα. Κι αυτό βοηθά πολύ περισσότερο τον οποιοδήποτε αγώνα. Ακόμα κι αν αυτός γίνεται μέσα από αυταπάτες...

Κλείνοντας να θυμίσουμε πως όλα αυτά ξεκίνησαν με την «αφορμή» της πραγματοποίησης μιας τηλεοπτικής εκπομπής που είχε σαν θέμα της κάποιους «Αγίους των Εξαρχείων». Μια έμπνευση κάποιου, που όπως όλα όσα γίνονται «ποιητική αδεία», κατέληξε στο να προκαλεί αηδία.

Ευχόμαστε, οι «άγιοι των Εξαρχείων» να μεσιτεύσουν στον άλλο «άγιο», τον θεράποντα Παντελεήμονα, να βάλει το χέρι του και να τους «φωτίσει η χάρις» του. Αμήν.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ 1944

Μια μεθοδευμενη Σφαγή

Τα γεγονότα το Δεκέμβρη του 1944 αποτελούν την πλέον αιματοβαμμένη στιγμή της μετα-απελευθερωτικής Αθήνας, αν λάβουμε υπ' όψη το περιορισμένο χρονικό διάστημα μέσα στο οποίο πραγματοποιήθηκε και την ένταση με την οποία εκδηλώθηκε.

Κάποιοι τον χαρακτήρισαν «κόκκινο», εμπνευσμένοι, ίσως, από το αίμα που χύθηκε ή για να του δώσουν έντονη κομμουνιστική απόχρωση.

Άλλοι τον ονομάτισαν «Μεγάλο», θεωρώντας ενδεχομένως πως οι 17.000 νεκροί και τραυματίες μιας σφαγής είναι μεγαλείο. Το ζήτημα που τίθεται είναι: **για ποιους**;

Ορισμένοι το είπαν επανάσταση. Ξέχασαν, όμως, πως μια επανάσταση που έχει σκοπό την ανατροπή μιας κατάστασης για την επιβολή μιας άλλης παρόμοιας ή και χειρότερης, δεν σημαίνει τίποτα. **Γιατί η επανάσταση είναι μέσο κι όχι σκοπός**.

Και βέβαια ο προσδιορισμός εκείνων των ημερών σαν «Μάχη της Αθήνας», δεν προσφέρει τίποτα το ιδιαίτερο εκτός από μια αναφορά γεωγραφικού και στρατιωτικού χαρακτήρα.

Μέσα από αυτές ή ανάλογες διατυπώσεις χαρακτηρίζεται ή προσδιορίζεται μια κορύφωση καταστάσεων και συνθηκών, οι οποίες οδήγησαν σε μια σφαγή.

Όλα όσα έχουν γραφτεί κάτω από το πρίσμα μιας μαρξιστικής, αριστερής, αριστερίστικης ή «ντούρας» καθεστωτικής σκοπιάς, βαρύνονται με την σκοπιμότητα και την προπαγάνδα. Πρόκειται για τις συνηθισμένες περιπτώσεις όπου **γράφονται πάρα πολλά για να ειπωθούν πολύ λίγα και για να κρυφτούν τα περισσότερα από αυτά που συνέβησαν**.

Ο υποκειμενισμός και ο καλλιεργημένος φανατισμός, έδωσαν μια εικόνα αποσπασματική και διαστρεβλωμένη. Αλλά η αποσπασματικότητα που προβάλλει ξεχωρισμένα τα γεγονότα της μιας χρονικής περιόδου από άλλα που — μολονότι φαίνονται μακρινά— έχουν ουσιαστική σύνδεση μεταξύ τους, οδηγεί στην χρησιμοποίησή τους σαν εργαλεία σκοπιμοτήτων και πολιτικών χειρισμών ή στην απο-

γκεκριμένους παράγοντες, μπορεί να ανατραπεί **με τον εμπλουτισμό των εμπειριών, το ξεκαθάρισμα από τις σκόπιμες και μισαλλόδοξες καταγραφές και την συνεχή και αδιαπραγμάτευτη αντικρατική κοινωνική δράση.**

Οι καταγραφές αυτού του συνταρακτικού συμβάντος κινούνται και ξετυλίγονται κάτω από μια εξουσιαστική και κρατιστική οπτική και λογική. Από τις πλέον «μετριοπαθείς» μέχρι και τις πιο «ακραίες», όλες τους προσπαθούν να περιπλέξουν τα ζητήματα αντί να τα ξεδιαλύνουν. Από τους λυσσαλέους εχθρούς του «αναρχοκομμουνιστοσυμμοριτισμού» μέχρι και τους κάθε απόχρωσης κομμουνιστές (δογματικούς, διαφωνούντες ή μη με το ΚΚΕ), αριστερούς και από τις υποκειμενικές καταγραφές αγωνιζόμενων ανθρώπων, καπεταναίων, πολιτικών κλπ. στήνεται με διάφορους τρόπους ένα τεράστιο δίχτυ μέσα στο οποίο έχει εμπλακεί ο κοινωνικός χώρος και οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι για περισσότερο από εξήντα χρόνια. Ένα δίχτυ από ψέματα και προσπάθειες να αποσεισθούν ή να επιρριφθούν ευθύνες σε πρόσωπα.

Μέσα απ' όλες αυτές τις τοποθετήσεις ένα είναι δεδομέ-

καθιστά και να τον ενισχύει με αριστερές και κομμουνιστικές φανφάρες.

Οι ίδιοι που γέμιζαν την «Πηγάδα» στο Μελιγαλά, ήξεραν πολύ καλά τον ποταμό αίματος που θα ακολουθούσε. Στην προκειμένη περίπτωση, μάλιστα, εξαπολύθηκε μια τεράστιας έκτασης εκκαθαριστική επιχείρηση στην Πελοπόννησο εναντίον των ταγμάτων ασφαλείας, όπου ο ΕΛΑΣ υφίσταται τόσες απώλειες, όσες δεν είχε υποστεί σ' όλη τη διάρκεια της κατοχής. Ανοίχτηκε, έτσι, ένας νέος κύκλος μίσους, αίματος, αλληλοσφαγών, βασανιστηρίων και λεηλασιών και από τις δύο πλευρές. Έναν κύκλο που συντηρούσαν αμφότεροι σ' όλη τη διάρκεια της κατοχής.

Πως είναι δυνατόν οι αριστεροί, αφού είχαν παραδώσει τον κοινωνικό χώρο, του οποίου κατείχαν σημαντικό μέρος, στους παραδοσιακούς κρατιστές, μετά να ζητούν να τον πάρουν πίσω; Όταν βάζεις τον αντίπαλο από την πόρτα, δεν ξέρεις ότι θα σε βγάλει από το παράθυρο; Είχαν υπογράψει και εφαρμόσει συμφωνίες παράδοσης στους «αντιπάλους» σε εφαρμογή των συμφωνιών των «Μεγάλων».

Η τελευταία πράξη αυτής της παράδοσης επιβεβαιώθηκε με τη συμφωνία Στάλιν - Τσώρτσιλ στη Μόσχα, τον Οκτώβριο του 1944.

Σαν αποτέλεσμα αυτής της συμφωνίας (9 Οκτωβρίου 1944) που αφορούσε τον χώρο των Βαλκανίων και μετά από απαίτηση των Άγγλων μέχρι τα τέλη Οκτωβρίου του 1944 τα βουλγαρικά στρατεύματα αποσύρθηκαν από τις περιοχές Μακεδονίας και Θράκης. Το ΚΚΕ, σε αντιστάθμισμα, ζήτησε από το Βουλγαρικό Κομμουνιστικό Κόμμα την αποστολή μεγάλης ποσότητας όπλων και πυρομαχικών, για να λάβει αρνητική απάντηση στις 21 του ίδιου μήνα. Το αιτιολογικό ήταν οι κίνδυνοι διεθνών επιπλοκών αλλά και η έλλειψη όπλων.

Σε σχετική, μάλιστα, εισήγηση του Γκεόργκι Δημητρώφ προς τον Μολότωφ, που κινήθηκε στο ίδιο πνεύμα, αναφερόταν η ανάγκη «ηθικής στήριξης μέσω καταλλήλων δημοσιευμάτων στον Σοβιετικό Τύπο».[2] Αλλά όπως θα δούμε ούτε και αυτό έγινε.

Εγνώριζαν, λοιπόν, οι αριστεροί και ιδιαίτερο το ΚΚΕ πως δεν υπήρχε καμία περίπτωση να έχουν κάποια βοήθεια από τη Ρωσία ή τα γειτονικά κομμουνιστικά κόμματα. Είναι χαρακτηριστική άλλωστε η απέχθεια των ρώσων συντρόφων για αυτούς που έδειχναν ξεκάθαρα πως δεν θα ανέχονταν εύκολα την εξουσία της αριστεράς και του ΚΚΕ

Όλα όσα έχουν γραφτεί κάτω από το πρίσμα μιας μαρξιστικής, αριστερής, αριστερίστικης ή «ντούρας» καθεστωτικής σκοπιάς, βαρύνονται με την σκοπιμότητα και την προπαγάνδα. Πρόκειται για τις συνηθισμένες περιπτώσεις όπου **γράφονται πάρα πολλά για να ειπωθούν πολύ λίγα και για να κρυφτούν τα περισσότερα από αυτά που συνέβησαν**.

Ο υποκειμενισμός και ο καλλιεργημένος φανατισμός, έδωσαν μια εικόνα αποσπασματική και διαστρεβλωμένη. Αλλά η αποσπασματικότητα που προβάλλει ξεχωρισμένα τα γεγονότα της μιας χρονικής περιόδου από άλλα που —μολονότι φαίνονται μακρινά— έχουν ουσιαστική σύνδεση μεταξύ τους, οδηγεί στην χρησιμοποίησή τους σαν εργαλεία σκοπιμοτήτων και πολιτικών χειρισμών ή στην αποσιώπηση.

Αυτές οι σκόπιμες και αθέλητες (σε ελάχιστες περιπτώσεις) αποσιωπήσεις αφήνουν ανοιχτό το πεδίο για την προσφυγή σε μεταφυσικές αναγωγές («ανεξήγητο», «ακατανόητο», «λάθος») και άλλα παρόμοια.

Η αλληλουχία γεγονότων και καταστάσεων, χαμένη μέσα στην αποσπασματικότητα, την περιπτωσιολογία, την ιδιοτέλεια, τη σκοπιμότητα και τον υποκειμενισμό, είναι ένα δάσος που επιχειρείται δεκάδες χρόνια τώρα να χαθεί πίσω από μικρούς και κακοφυτεμένους θάμνους.

Δεν θεωρούμε πως υπάρχει το κλειδί που αλάθητα και απρόσκοπτα ανοίγει τις πόρτες της κοινωνικής ιστορίας, της απόλυτης δηλαδή γνώσης των κοινωνικών αγώνων.

Μπορούμε όμως να συμβάλλουμε στην κατεύθυνση του ξεκαθαρίσματος κάποιων ουσιαστικών δεδομένων έτσι ώστε να βγουν τα απαραίτητα συμπεράσματα για την ανάπτυξη των κοινωνικών απελευθερωτικών προσπαθειών συλλογικοτήτων και ατόμων. Των προσπαθειών που καταβάλλουν όλοι όσοι θεωρούν πως η άθλια καταπιεστική πραγματικότητα, που έχει επιβληθεί και οφείλεται σε συ-

κρατιστική οπτική και λογική. Από τις πλέον «μετριοπαθείς» μέχρι και τις πιο «ακραίες», όλες τους προσπαθούν να περιπλέξουν τα ζητήματα αντί να τα ξεδιαλύνουν. Από τους λυσσαλέους εχθρούς του «αναρχοκομμουνιστοσυμμοριτισμού» μέχρι και τους κάθε απόχρωσης κομμουνιστές (δογματικούς, διαφωνούντες ή μη με το ΚΚΕ), αριστερούς και από τις υποκειμενικές καταγραφές αγωνιζόμενων ανθρώπων, καπεταναίων, πολιτικών κλπ. στήνεται με διάφορους τρόπους ένα τεράστιο δίχτυ μέσα στο οποίο έχει εμπλακεί ο κοινωνικός χώρος και οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι για περισσότερο από εξήντα χρόνια. Ένα δίχτυ από ψέματα και προσπάθειες να αποσεισθούν ή να επιρριφθούν ευθύνες σε πρόσωπα.

Μέσα απ' όλες αυτές τις τοποθετήσεις ένα είναι δεδομένο.

Πως πίσω απ' όλα αυτά υπάρχει μια πραγματικότητα. Αυτή είναι που οδήγησε σε ασάφεια μέχρι σήμερα. Αυτή είναι που αποδεικνύει πως όλα τα αντιφατικά και πολλές φορές ψεύτικα συμπεράσματα και γεγονότα **θέλουν να συγκαλύψουν ένα τεράστιο έγκλημα.** Ένα έγκλημα που έγινε με την κοινή δράση όλων των συνασπισμένων ή ανταγωνιστικών δυνάμεων που είχαν σαν στόχο την κατάληψη ή ανακατάληψη της εξουσίας.

Αυτοί που πίστεψαν στην αριστερά και την απελευθέρωσή τους, εξαπατήθηκαν και σύρθηκαν με δόλο στη σφαγή του Δεκέμβρη, αλλά και μετέπειτα.

Εκείνοι που μεθόδευσαν αυτή τη σφαγή δεν άφησαν κανένα περιθώριο, καμία πιθανότητα επιτυχίας στους καταπιεσμένους.

Οι αγωνιζόμενοι για δικαιοσύνη και λευτεριά άνθρωποι ήθελαν και μπορούσαν να δημιουργήσουν ένα διαφορετικό κόσμο. Άλλωστε, τα τελευταία είκοσι χρόνια είχαν επιδείξει ένα δυναμισμό, που έκανε το κράτος να **στήνει απανωτές δικτατορίες για να συγκρατήσει την κοινωνική ορμή**. Οι φυλακίσεις, οι εξορίες, οι βασανισμοί και οι εξοντώσεις χιλιάδων ανθρώπων μέσα σε συνθήκες «ειρήνης» και πολέμου δεν τους έκαμψαν.

Οι κοινωνικοί αγώνες, όταν δρουν αχειραγώγητα, μπορούν να κατορθώσουν πράγματα που δεν είναι ικανός να τα φανταστεί ο ανθρώπινος νους, ιδιαίτερα όσων είναι πλημμυρισμένος από την εξουσιαστική σαβούρα.

Όμως εδώ είχαμε ένα προμελετημένο έγκλημα εναντίον ολόκληρης της κοινωνίας. Ένα έγκλημα το οποίο εφαρμόστηκε σε δύο φάσεις. Η πρώτη ήταν τα «δεκεμβριανά».

Είναι αποδειγμένο πως το προμελετημένο σχέδιο καταστροφής για εξουσιαστικούς και μόνο σκοπούς είχε ξεκινήσει από πολύ πιο πριν.

Τότε που οι ανυπότακτοι —που είχαν ανέβει στα βουνά— εξοντώθηκαν με συστηματικό και δόλιο τρόπο[1], γιατί ήταν επικίνδυνοι για τους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς της συνασπισμένης υπό το ΚΚΕ αριστεράς —κι όχι μόνο. Γιατί η ένοπλη αντίσταση ενάντια στις κατοχικές δυνάμεις δεν θα έπρεπε να αρνείται τον κρατισμό, αλλά να τον αντι-

για να λάβει αρνητική απάντηση στις 21 του ίδιου μήνα. Το αιτιολογικό ήταν οι κίνδυνοι διεθνών επιπλοκών αλλά και η έλλειψη όπλων.

Σε σχετική, μάλιστα, εισήγηση του Γκεόργκι Δημητρώφ προς τον Μολότωφ, που κινήθηκε στο ίδιο πνεύμα, αναφερόταν η ανάγκη «ηθικής στήριξης μέσω καταλλήλων δημοσιευμάτων στον Σοβιετικό Τύπο».[2] Αλλά όπως θα δούμε ούτε και αυτό έγινε.

Εγνώριζαν, λοιπόν, οι αριστεροί και ιδιαίτερο το ΚΚΕ πως δεν υπήρχε καμία περίπτωση να έχουν κάποια βοήθεια από τη Ρωσία ή τα γειτονικά κομμουνιστικά κόμματα. Είναι χαρακτηριστική άλλωστε η απέχθεια των ρώσων συντρόφων για αυτούς που έδειχναν ξεκάθαρα πως δεν θα ανέχονταν εύκολα την εξουσία της αριστεράς και του ΚΚΕ στην περίπτωση που επικρατούσε.

Ο Λήπερ σε τηλεγράφημά του προς τον Ήντεν αναφέρει στις 22/11 πως ένα *«μέλος της ρωσικής αποστολής είπε εμπιστευτικά σ' ένα βρετανό αξιωματικό στη Μακεδονία ότι, αν και η Ρωσία δεν ενδιαφέρεται για την Ελλάδα, ο ίδιος βρίσκεται σε απορία να καταλάβει ένα πράγμα: πώς μπορούν οι βρετανοί να ανέχονται επί τόσο πολύ καιρό αυτόν τον όχλο».*[3]

Συνεπώς το «Δεκεμβριανό Κίνημα» δεν εξυπηρετούσε τα «συμφέροντα του λαού» όπως ισχυρίζονταν οι αριστεροί. Ούτε καν την απαλλαγή του από τον «μοναρχοφασισμό», αφού η συντριβή αυτής της κοινωνικής δυναμικής, που υπήρχε, άνοιγε διάπλατα τον δρόμο για την επιστροφή του βασιλιά και την ισχυροποίηση του παραδοσιακού κρατισμού. Και ενώ στις διακηρύξεις μιλούσαν για εθνική ανεξαρτησία, άφηναν στην Κάζα να περάσει ανενόχλητο ένα ολόκληρο σύνταγμα Άγγλων που επιτέθηκε στη συνέχεια στις δυνάμεις του ΕΛΑΣ. Όσο για τον ανεφοδιασμό των άγγλων και των κυβερνητικών από τον Πειραιά μέσω της Λ. Συγγρού γινόταν συνεχώς και απρόσκοπτα.

Όλος αυτός ο κόσμος, λοιπόν, ήταν η καύσιμη ύλη για την εδραίωση των καθεστώτων της Αλβανίας, Γιουγκοσλαβίας και Βουλγαρίας, αλλά και για την συναίνεση και τη σιωπή στην εγκαθίδρυση λαϊκοδημοκρατικών καθεστώτων, εκεί όπου δεν υπήρχαν ξεκάθαρες διευθετήσεις (π.χ. Πολωνία). Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Άλλωστε, ο Λένιν ήταν γνήσιος αδελφός του Νετσάγιεφ. Και οι επίγονοι και συνεχιστές του «έργου» τους, ακόμα χειρότεροι.

Αυτή, λοιπόν, η δυναμική που υπήρχε στην κοινωνία του ελλαδικού χώρου παραμένει επικίνδυνη για κάθε εξουσιαστή. Γι' αυτό, ακόμα κι αν την χαλιναγωγήσει σε μεγάλο βαθμό, δεν νοιώθει ικανοποίηση, αν δεν την εξαφανίσει.

Πώς λοιπόν μεθοδεύτηκε όλα αυτό το σχέδιο σφαγής μπορεί να γίνει αντιληπτό αν κάποιος παρακολουθήσει, έστω και εν συντομία, τη διαδικασία καταστροφής κάθε απελευθερωτικής δυνατότητας, με έναν τρόπο συστηματικό και απάνθρωπο.

Την ίδια στιγμή που ο Σιάντος αναλαμβάνει αρχιστράτηγος μετά την ανασύσταση της Κ.Ε. του ΕΛΑΣ προετοιμάζο-

ντας τον «κόκκινο Δεκέμβρη», ένα άσκοπο κυνηγητό του Ζέρβα (με 14.000 μάχιμους αντάρτες) ελάμβανε χώραν στην Ήπειρο. Αυτός ήταν ένα εύσχημος λόγος για να αφήσουν έκθετους στις δυνάμεις του καθεστώτος και των αγγλικών στρατευμάτων, όσους μάχονταν στην Αθήνα.

Κι ενώ η πρόταση του Γενικού Στρατηγείου του ΕΛΑΣ στις 6 και 7 Δεκέμβρη ήταν «να κτυπήσει παντού και να εξουδετερώσει τις βρετανικές δυνάμεις που βρισκόντουσαν στην Ελλάδα» η ΚΕ του ΕΛΑΣ έδινε «αυστηρές οδηγίες να μην πυροβολεί κανείς κατά των Άγγλων, αλλά μόνο να αμύνεται».[4]

Γι' αυτό, οι γενικές προτάσεις «έξω από το χορό» γίνονταν μόνο για τα μάτια, αφού οι αποφάσεις είχαν σημασία. Κι αυτές παίρνονταν από άλλους και αλλού...

Έτσι, το 2ο Σύνταγμα της 2ης Μεραρχίας του ΕΛΑΣ υπό τον Δημ. Δημητρίου (Νικηφόρο) αιχμαλωτίζεται στην Φιλοθέη από τους Άγγλους. Προηγούμενα, ο Νικηφόρος στέλνεται στην Κηφισιά για να αφοπλίσει τον σταθμό χωροφυλακής ενώ αν ήταν παρών δεν θα είχε αιχμαλωτιστεί το 2ο Σύνταγμα. Η αιχμαλωσία αποτελούσε μέρος ενός σχεδίου που απέβλεπε στην παράδοση δυνάμεων του ΕΛΑΣ στους Άγγλους.[5]

Έτσι, θεωρητικά, για τη «Μάχη της Αθήνας» προετοιμάζουν 13.000 μαχητές (οι οποίοι θα μειωθούν και ποιοτικά μετά την αιχμαλωσία και τον αφοπλισμό του 2ου συντάγματος), εναντίον 18.000 καλά εξοπλισμένων αντιπάλων, που τις αμέσως επόμενες μέρες θα αυξηθούν σε 28.000, με τον ερχομό, επί πλέον, 10.000 αγγλικών στρατευμάτων.

«Μια επίθεση στο Γουδί εναντίον της Ταξιαρχίας του Ρίμινι αποτυγχάνει με μεγάλες απώλειες. Το Σύνταγμα Χωροφυλακής του Μακρυγιάννη βάλλεται, αλλά δεν επιχειρείται η κατάληψή του. Έτσι περνάνε οι μέρες με την αγωνία και την πείνα του πληθυσμού. Η μόνη δραστηριότητα του ΕΛΑΣ στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις, αλλά προ πάντων στην Αθήνα ήταν τα γεμάτα λύσσα και κτηνωδία πογκρόμ εναντίον των διεθνιστών επαναστατών, των τροτσκιστών και των αρχειομαρξιστών και άλλων παλιών μελών του ΚΚΕ που είχαν κάποτε διαφωνήσει. Έρευνες στα σπίτια, συλλήψεις και εκτελέσεις, αυτό ήταν το καθημερινό έργο του ΕΛΑΣ.

Όταν εξαπολύεται η τελική επίθεση του Σκόμπυ από ξηράς, θαλάσσης και αέρος, ο ΕΛΑΣ καταρρέει και τροχάδην εγκαταλείπει την Αθήνα

Ο Τσώρτσιλ, μάλιστα, δεν παραλείπει να επαινέσει τη στάση της Σοβιετικής Ένωσης: «**Ο Στάλιν εκράτησε αυστηρά και πιστά την συμφωνία μας του Οκτωβρίου** και ούτε η «Πράβντα» ούτε η «Ισβέστια» διατύπωσαν το παραμικρό παράπονο όλες τις εβδομάδες που πολεμούσαμε εναντίον των κομμουνιστών στους δρόμους της Αθήνας».[7]

«Ο κόκκινος Δεκέμβρης», στην ουσία ήταν η συνέχεια άπειρων εγκλημάτων που προηγήθηκαν από τους αριστερούς.

«*Σκότωναν φτωχές γυναίκες γιατί πλένανε ρούχα ιταλών ή γερμανών στρατιωτών. Θανάσιμο έγκλημα, επαίσχυντη αντιπατριωτική πράξη. Από πόσο πατριωτικό πάθος να φλέγονταν αυτός ο λεβέντης για να σκοτώσει μια μάνα, που έπλενε ρούχα για ένα κομμάτι ψωμί για τα παιδιά της;*

Σκοτώσανε εργάτες γιατί δούλευαν σε γερμανικές επιχειρήσεις. Στους ομαδικούς τάφους που ανοίξανε στο Περιστέρι, μπροστά στην αντιπροσωπεία από τα αγγλικά εργατικά συνδικάτα, όλα τα πτώματα φορούσαν μπαλωμένα κουρέλια και τα χέρια τους ήταν χέρια εργατών...

...Σκότωσαν γυναίκες γιατί από την πείνα ή για να σώσουν τα παιδιά τους δόθηκαν για μια πανιότα ή για μια κονσέρβα σε ιταλούς ή γερμανούς στρατιώτες».[8]

Μέχρι τις 25 Δεκέμβρη ο αριθμός των συλληφθέντων από το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ φθάνει τις 8.000 οι οποίοι με την αποχώρησή τους από την Αθήνα ξεπερνούν τις 15.000 όμηρους.

Το εγκληματικό όργιο στο οποίο αποδύθηκαν οι αριστεροί στις μέρες των Δεκεμβριανών ξεπέρασε κάθε προηγούμενο. Η Κυψέλη, το Περιστέρι, η Ούλεν στο Γαλάτσι, το Μπαρουτάδικο στο Αιγάλεω, το Γ' Νεκροταφείο και οι υπόλοιπες συνοικίες περισσότερο ή λιγότερο ή μία από την άλλη, έγιναν οι χώροι όπου **κορυφώθηκε η εξου-**

Ο ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΣ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΟΥ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΟ

Εδώ και χρόνια αυτοί που συντονίζουν την κυριαρχία σε παγκόσμιο επίπεδο έχουν επιστήσει την προσοχή στους εδώ κρατιστές την ανάγκη αλλαγών στις διαδικασίες «σωφρονισμού» των φυλακισμένων. Οι διάφορες εκθέσεις του ΟΗΕ αλλά και οι διάφορες καταδίκες του ελλαδικού κράτους από το Ευρωπαϊκό δικαστήριο επιβεβαίωναν πως η κατάσταση στις φυλακές έχει φτάσει στο απροχώρητο...

Όλα αυτά αποσκοπούν, στην επισήμανση του κινδύνου μιας εξέγερσης ή πολλών βίαιων καταστάσεων που θα μπορούσαν να προκύψουν. Πιέζουν όμως και στην κατεύθυνση της **επιτάχυνσης του εκσυγχρονισμού των μέσων βασανισμού και καταστολής.**

Ήδη οι εξεγέρσεις στις φυλακές πριν από ενάμιση χρόνο, (Απρίλης του 2007), έδωσαν μια μικρή γεύση για το τί θα μπορούσε να επακολουθήσει.

Είναι επόμενο η πλημμυρίδα φυλακισμένων να αποτελεί, πλέον, πρόβλημα για την εφαρμογή της κρατικής καταστολής. Αλλά είναι και μία αφορμή για τον εκσυγχρονισμό των μέσων καταπίεσης των παραβατών.

Όπως συνήθως συμβαίνει, σε κάθε κίνηση που αποσκοπεί σε κάποιες μεταβολές στο σύστημα κυριαρχίας, το **«πρόβλημα» λύνεται δρομολογώντας συστηματικότερες συνθήκες επιβολής**. Που σημαίνει χειρότερες, αλλά ωραιοποιημένες.

Γι' αυτήν την ωραιοποίηση είναι χρήσιμα και πολλές φορές απαραίτητα τα αριστερά και δημοκρατικά φίλτρα. Μέσα από αυτά πολλές φορές «αποσπάται», έστω πρόσκαιρα, η συναίνεση των καταπιεσμένων. Η συναίνεση είναι που βοηθά στην προώθηση του εκσυγχρονιστικού σχεδιασμού με τους επιθυμητούς για το κράτος ρυθμούς και σύμφωνα με τις υποδείξεις της κυριαρχίας αλλά και τις αγωνιστικές «κατακτήσεις των ομάδων πίεσης».

Είναι γνωστό πως για να έχει αποτελέσματα η κάθε κίνηση της εξουσίας χρησιμοποιούνται διάφορα μέσα. Το χρήμα είναι αρκετά σημαντικό. Τα τεράστια οικονομικά πακέτα, που παρέχονται από τους ευρωπαίους συνεταίρους του ελλαδικού κράτους, έρχονται **σαν μέσον κι όχι σαν σκοπός**.

Η αποσυμφόρηση των φυλακών συνδυάζεται με την επάνδρωση των δικαστικών υπηρεσιών και το δυνάμωμα της αστυνομικής μηχανής. Έρχεται με το κτίσιμο νέων φυλακών, με την εκπαίδευση και ειδίκευση στην ήπια καταστολή των ανθρωποφυλάκων και την πρόσληψη προσωπικού. Συνοδεύεται με την διαδικασία κάποιων «ευεργετημάτων» τα οποία, όμως, παρέχονται μαζί με την απαραίτητη πολιτική εγγυοδοσία.

Συνεπώς οι «ανθρώπινες» συνθήκες κράτησης, ειδικότερα και γενικότερα, συμπορεύονται με πολλά οφέλη σε οικονομικό, πολιτικό αλλά και ιδεολογικό πεδίο. Οι θέσεις εργασίας και η αποδοχή ρόλων (φυλάκων, ανθρωποφυλάκων, ειδικών αστυνομικών υπηρεσιών, επιστημονικό προσωπικό, κοινωνική λειτουργοί), η εξάρτηση από τους ανατεθειμένους αυτούς ρόλους, μαζί με την ιδεολογική και πολιτική διαμόρφωση, φτιάχνουν τους γενίτσαρους - διεκπεραιωτές του κρατισμού στην εκσυγχρονισμένη του μορφή. Επί πλέον, αναβαθμίζονται εξουσιαστικά πρότυπα και συνθήκες, που θα γίνονται σταδιακά αποδεκτά μέσα από την ισχυροποίηση των εξουσιαστικών ιδεολογημάτων.

Άλλωστε αυτό συνέβαινε ανέκαθεν διαμορφώνοντας και μετασχηματίζοντας τους όρους καταπίεσης, επιτήρησης και συνολικότερης επιβολής του κράτους.

Γνωρίζοντας, λοιπόν, τόσο τους κινδύνους εξεγερτικών καταστάσεων όσο και τα οφέλη που προέρχονται από όλη αυτή τη διαδικασία αναμόρφωσης του συστήματος, τα αριστερά δεκανίκια αποδύονται σε μια ιδιαίτερη προσπάθεια να αποκομίσουν πολιτικά οφέλη εν όψει και του ενδεχόμενου πρόωρων εκλογών.

Η συμπόρευση με τους κρατικούς σχεδιασμούς είναι αδιαμφισβήτητη. Η εναρμόνιση των κινητοποιούμενων με τις καθεστωτικές προδιαγραφές είναι και το μεγάλο στοίχημα όλων τους απέναντι στον «θαυμαστό καινούργιο κόσμο» που επαγγέλλονται. Αυτό είναι που τους ανακηρύσσει σαν διαπραγματευτές και ευπρόσδεκτους συνομιλητές.

λεις. Το Σύνταγμα Χωροφυλακής του Μακρυγιάννη βάλλεται, αλλά δεν επιχειρείται η κατάληψή του. Έτσι περνάνε οι μέρες με την αγωνία και την πείνα του πληθυσμού. Η μόνη δραστηριότητα του ΕΛΑΣ στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις, αλλά προ πάντων στην Αθήνα ήταν τα γεμάτα λύσσα και κτηνωδία πογκρόμ εναντίων των διεθνιστών επαναστατών, των τροτσκιστών και των αρχειομαρξιστών και άλλων παλιών μελών του ΚΚΕ που είχαν κάποτε διαφωνήσει. Έρευνες στα σπίτια, συλλήψεις και εκτελέσεις, αυτό ήταν το καθημερινό έργο του ΕΛΑΣ.

Όταν εξαπολύεται η τελική επίθεση του Σκόμπυ από ξηράς, θαλάσσης και αέρος, ο ΕΛΑΣ καταρρέει και τροχάδην εγκαταλείπει την Αθήνα τραβώντας μαζί του χιλιάδες ομήρους και μέσα σ' αυτούς πολλούς γέρους, γυναίκες, παιδιά και άρρωστους. Πολλοί πεθάνανε από το κρύο του Γενάρη και πολλούς εκτελούσανε στο δρόμο. **Η εκκένωση της Αθήνας ήταν τόσο γρήγορη και τόσο κανονική ώστε αναμφισβήτητα ήταν από προηγούμενα μελετημένη και προγραμματισμένη.** Και αναμφισβήτητα θα την δέχτηκαν με ανακούφιση. Και τα παιδιά που σκοτώθηκαν ή πιο σωστά δολοφονήθηκαν; Ε, αυτό πολύ λίγη σημασία είχε γι' αυτούς».[6]

Τα Χριστούγεννα του 1944 έφτασε στην Αθήνα ο Τσώρτσιλ και κατέλυσε στο Ξενοδοχείο της Μ. Βρετανίας, όπου βρισκόταν και η σκιώδης κυβέρνηση, καθώς και ο Σκόμπυ με το επιτελείο του. Ένα ουλαμός Ελασιτών κατόρθωσε συρόμενος μέσα στο βούρκο των υπονόμων να φτάσει κάτω από το ξενοδοχείο και να τοποθετήσει έναν τόνο δυναμίτιδα. Αλλά δεν τον πυροδότησαν, με αποτέλεσμα, να ανακαλυφθεί το πρωί της επόμενης. Η ανατίναξη αυτή είναι σίγουρο πως θα άλλαζε την ροή των γεγονότων. Κι έτσι, οι διαφημιστικές κινήσεις και τα «δοσίματα» δεν συναντήθηκαν στο ελάχιστο με το πάθος των ανθρώπων για λευτεριά.

…Σκότωσαν γυναίκες γιατί από την πείνα ή για να σώσουν τα παιδιά τους δόθηκαν για μια πανιότα ή για μια κονσέρβα σε ιταλούς ή γερμανούς στρατιώτες».[8]

Μέχρι τις 25 Δεκέμβρη ο αριθμός των συλληφθέντων από το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ φθάνει τις 8.000 οι οποίοι με την αποχώρησή τους από την Αθήνα ξεπερνούν τις 15.000 όμηρους.

Το εγκληματικό όργιο στο οποίο αποδύθηκαν οι αριστεροί στις μέρες των Δεκεμβριανών ξεπέρασε κάθε προηγούμενο. Η Κυψέλη, το Περιστέρι, η Ούλεν στο Γαλάτσι, το Μπαρουτάδικο στο Αιγάλεω, το Γ' Νεκροταφείο και οι υπόλοιπες συνοικίες περισσότερο ή λιγότερο ή μία από την άλλη, έγιναν οι χώροι όπου **κορυφώθηκε η εξουσιαστική κτηνωδία με την αριστερή της εκδοχή**. Με κονσερβοκούτια, τσεκούρια και σκεπάρνια εξόντωναν ανυπεράσπιστους ανθρώπους διαγράφοντας το μέλλον που ετοίμαζαν στην περίπτωση που επικρατούσαν. Αυτό το εγκληματικό όργιο έφερε αρνητικά αποτελέσματα για τον ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αφού ένα μεγάλο τμήμα του πληθυσμού άρχισε να απομακρύνεται από τους «απελευθερωτές».

Η «αναμόρφωση» των ελλαδιτών και η υποταγή τους θα πραγματοποιηθεί δια πυρός και σιδήρου από τις αντιμαχόμενες εξουσιαστικές μερίδες.

Η συμφωνία της Βάρκιζας **εξασφάλισε την αμνήστευση μόνον των στελεχών του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ** αλλά άφησε ανοιχτό το έδαφος για τα «εγκλήματα ποινικού δικαίου» με βάση τα οποία θα διώκονταν όλοι οι υπόλοιποι. Ένα άγριο κυνηγητό θα ξεκινήσει από την αντίθετη πλευρά, αυτή τη φορά.

Οι αγριότητες όχι μόνο δεν σταμάτησαν, αλλά με μεθοδικότητα ετοιμαζόταν η συνέχειά τους από τους μεγάλους τραγωδούς της απέραντης κτηνωδίας…

Συσπείρωση Αναρχικών

---

1. Δ. Μπαλλή, *Ο ΕΛΑΣ στη Θεσσαλία*, εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα 1981.
2. Ιορντάν Μπάεφ, *Ο εμφύλιος πόλεμος στην Ελλάδα. Διεθνείς διαστάσεις*, εκδόσεις Φιλίστωρ, Αθήνα 1997.
3. Γιάννη Ανδρικόπουλου, *1944 Κρίσιμη Χρονιά*, τόμος Β', έκδοση Διογένης, Αθήνα 1974.
4. Ιορντάν Μπάεφ, όπ.π.
5. Σόλωνος Γρηγοριάδη, *Ιστορία της Συγχρόνου Ελλάδος*, τόμος Β'.
6. Άγι Στίνα, *ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ*, έκδοση Διεθνής Βιβλιοθήκη, Αθήνα 1984.
7. Τσώρτσιλ, *Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος*, τόμος 4, Εκδοτικός Οργανισμός Μορφωτικής Εστίας.
8. Άγι Στίνα, όπ.π.

τους ανατεθειμένους αυτούς ρόλους, μαζί με την ιδεολογική και πολιτική διαμόρφωση, φτιάχνουν τους γενίτσαρους - διεκπεραιωτές του κρατισμού στην εκσυγχρονισμένη του μορφή. Επί πλέον, αναβαθμίζονται εξουσιαστικά πρότυπα και συνθήκες, που θα γίνονται σταδιακά αποδεκτά μέσα από την ισχυροποίηση των εξουσιαστικών ιδεολογημάτων.

Άλλωστε αυτό συνέβαινε ανέκαθεν διαμορφώνοντας και μετασχηματίζοντας τους όρους καταπίεσης, επιτήρησης και συνολικότερης επιβολής του κράτους.

Γνωρίζοντας, λοιπόν, τόσο τους κινδύνους εξεγερτικών καταστάσεων όσο και τα οφέλη που προέρχονται από όλη αυτή τη διαδικασία αναμόρφωσης του συστήματος, τα αριστερά δεκανίκια αποδύονται σε μια ιδιαίτερη προσπάθεια να αποκομίσουν πολιτικά οφέλη εν όψει και του ενδεχόμενου πρόωρων εκλογών.

Η συμπόρευση με τους κρατικούς σχεδιασμούς είναι αδιαμφισβήτητη. Η εναρμόνιση των κινητοποιούμενων με τις καθεστωτικές προδιαγραφές είναι και το μεγάλο στοίχημα όλων τους απέναντι στον «θαυμαστό καινούργιο κόσμο» που επαγγέλλονται. Αυτό είναι που τους ανακηρύσσει σαν διαπραγματευτές και ευπρόσδεκτους συνομιλητές.

Άλλωστε ποιο κράτος και ποιος εξουσιαστής δεν θέλει τους ανθρώπους ολοένα και περισσότερο υπάκουους;

Ποιο κράτος δεν θέλει να του λένε «μπράβο» για τις περισσότερες και σύγχρονες φυλακές που πρόκειται να χτίσει για να αποσυμφορήσει τις ήδη υπερπλήρεις; Ενώ, αν προχωρούσε χωρίς την συναίνεση, θα εισέπραττε ένταση και κινήσεις που θα μπορούσαν να ξεφύγουν από τον έλεγχο του.

Ο εκσυγχρονισμός, αυτό το ιδεολόγημα για την ισχυροποίηση της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης, είναι κράχτης. Ψήφων για τους πολιτικούς σχηματισμούς και χρήματος όσων καραδοκούν για να βγάλουν λεφτά από την καταστροφή των ανθρώπινων υπάρξεων μέσα από τις συνθήκες εγκλεισμού, που θα εκσυγχρονιστούν και θα «εξανθρωπισθούν».

Τα αριστερά δεκανίκια του κράτους είναι πρόθυμα να του προσφέρουν κάθε φορά τις υπηρεσίες τους με ανταλλάγματα ψήφους και αναγνώριση της διαπραγματευτικής τους θέσης συνολικά. Αυτό θα τους δώσει πλεονεκτήματα για την «ήπια» καταστολή των εξεγερσιακών και συγκρουσιακών διαθέσεων των ανθρώπων, σε κάθε ευκαιρία που θα τους δίνεται.

Παρ' όλα τα πρόσκαιρα «πλεονεκτήματα» που θα παραχωρηθούν και θα δρομολογηθούν με διάφορες νομοθετικές ρυθμίσεις για τις φυλακές, δεν θα πρέπει να λησμονούμε πως όργανα του κράτους και πολιτικοί διαχειριστές των υποθέσεών του ήταν -και είναι- αυτοί που κάθε φορά τα θεσμοθετούν και τα βάζουν σε εφαρμογή. Τώρα προσπαθούν να κάνουν ένα ακόμα εκσυγχρονιστικό βήμα με την βοήθεια των δεκανικιών τους και **βασισμένοι στο ότι έχουν φέρει σε απόγνωση χιλιάδες έγκλειστους στις φυλακές.**

Κι όμως, **ΟΣΑ ΥΠΟΣΧΕΤΑΙ Η ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΤΟ «ΠΝΕΥΜΑ» ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗΣ, ΤΑ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΟΥΝ ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ.**

Οι εξεγέρσεις κάνουν το σύστημα να τρέμει, ενώ οι μεταρρυθμιστικές κινητοποιήσεις το σταθεροποιούν.

Άλλωστε, ο αναρχικός αγώνας δεν μπορεί να συμπορευτεί με τους τεχνικούς της εξουσίας. Επειδή απλούστατα, δεν ενδιαφέρεται να χειραγωγήσει και να κατευθύνει αλλά **ΝΑ ΣΥΜΒΑΛΕΙ,** με ουσιαστικό τρόπο και δράση στην καταστροφή των θεσμών και μηχανισμών της κυριαρχίας.

Ο αγώνας ενάντια στο κράτος συμπορεύεται με την πάλη για την καταστροφή των φυλακών και κάθε μέσου εγκλεισμού. Δεν διασπάται και δεν διαχωρίζεται. Δεν υποκύπτει σε ευκαιριακές «επιτυχίες», που θα χαθούν σύντομα στην δίνη του εξουσιαστικού τυφώνα.

ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ
ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ

12-11-2008 Συσπείρωση Αναρχικών

Προκήρυξη που μοιράστηκε για την κινητοποίηση στις φυλακές

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 2008

Με κεντρικό περιεχόμενο **ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 2008: Σταθερά στους δρόμους της αδέσποτης σύγκρουσης και της εξέγερσης για την ανθρωπιά, την κοινωνική δικαιοσύνη και την αναρχία**, πραγματοποιήθηκε όπως κάθε χρόνο το **ΔΙΗΜΕΡΟ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ** στο Πολυτεχνείο της Αθήνας.

Το θέμα της πρώτης ημέρας (Σάββατο 15 Νοέμβρη) αφορούσε την **Ανάπλαση «κοινωνικών και ιστορικών χώρων» και το συσχετισμό της με τους Μετανάστες το Ρατσισμό, τα Ναρκωτικά και την Καταστολή.**

Στο πνεύμα αυτής της συζήτησης προβλήθηκε το βίντεο «El Forat de la Vergonya» (Η τρύπα της ντροπής) που αναφέρεται στον αγώνα των κατοίκων μιας γειτονιάς στη Βαρκελώνη ενάντια στην ανάπλαση. Ακολούθησε συζήτηση κατά την οποία αναπτύχθηκε με ευρύτητα το θέμα και τα ζητήματα με τα οποία βρίσκεται σε συνάρτηση.

Την επόμενη μέρα η συζήτηση αφορούσε ένα σημαντικότατο ζήτημα που ενδιαφέρει τους αγωνιζόμενους ανθρώπους: **ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΣ, 60 χρόνια μετά... Από τις σφαγές στο Μελιγαλά, στην Ούλεν και στα στρατόπεδα «αναμόρφωσης», στην εμπέδωση της εθνικής συμφιλίωσης ως την «κοινωνική συναίνεση» στις μέρες μας.**

Τα στρατόπεδα και οι εξουσιαστικές μέθοδοι «αναμόρφωσης» και υποταγής των ανθρώπων αποτελούν ένα καίριο ζήτημα. Η Μακρόνησος, η Γυάρος και τα άλλα στρατόπεδα βασανισμού των ανθρώπων δεν θα πρέπει να αποτελούν εμπόδιο, ώστε να παραβλέπονται τα εγκλήματα της άλλης πλευράς του εξουσιαστικού μπλοκ, που φέρει το όνομα αριστερά.

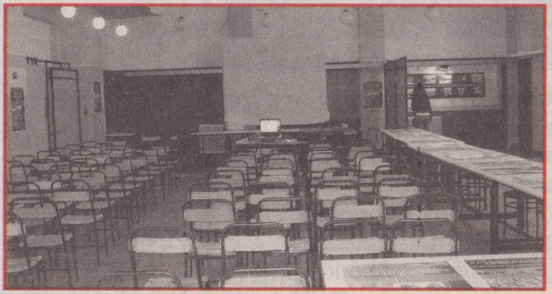
Οι αναρχικοί δεν μπορούν να ταυτίζονται με τις λογικές και την προπαγάνδα της όποιας αριστερής εκδοχής της κυριαρχίας (μαρξιστικής ή μη).

Η ελευθερία δεν μπορεί να κτιστεί με την κτηνωδία και τη βαρβαρότητα γιατί ο δρόμος της κτηνωδίας γεμίζει ποτάμια αίματος και ξαναζωντανεύει την κτηνωδία.

Ο,τι υπόσχεται κάθε Ιδεολογία αποτυπώνεται στον τρόπο δράσης που επιλέγει...

Ούτε Ούλεν, Ούτε Μελιγαλάς, Ούτε στρατόπεδα συγκέντρωσης και αναμόρφωσης

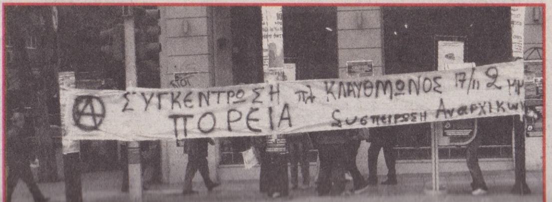

Σ' όλη τη διάρκεια του διημέρου υπήρχε έκθεση φωτογραφίας από τις 11πμ, ενώ από τις 4μμ ξεκινούσαν προβολές βίντεο.

Στην έκθεση υπήρχαν φωτογραφίες από την Μακρόνησο και τη Γυάρο όπως είναι σήμερα αλλά και από την εποχή που υπήρχαν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης - «αναμόρφωσης». Υπήρχε, ακόμη, φωτογραφικό υλικό από τις σφαγές των αριστερών κατά τα «δεκεμβριανά».

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΟΙΚΕΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΤΗΤΑΣ

Χαρακτηριστικά είναι τα στοιχεία των ανθρώπων για δημιουργικότητα, για εφευρετικότητα όπως και για κριτική απέναντι σε διάφορα ζητήματα. Στοιχεία που τους δίνουν τη δυνατότητα της αυτοδιαχείρισης της άμεσης κοινωνικής εμπειρίας, να ορίζουν και να διαμορφώνουν τη ζωή τους όπως αυτοί θεωρούν ωφέλιμο.

Εν αντιθέσει, η εξουσιαστική πρακτική προβαίνει σε κοινωνικούς διαχωρισμούς και κατατμήσεις. Προσδίδει στους ανθρώπους ρόλους και ταυτότητες ικανοτήτων. Αλλοτριώνει την κοινωνία υπονομεύοντας την αλληλεγγύη και την αλληλοβοήθεια μεταξύ των μελών της.

Η εκπαίδευση, εις βάρος οποιασδήποτε ελεύθερης λειτουργικής γνώσης και μάθησης, αποτελεί για την κυριαρχία ένα ακόμα μηχανισμό, στον οποίο με τεχνικές μεθόδους επιβολής, προσπαθεί να καθυποτάξει το σύνολο της κοινωνίας. Το εκπαιδευτικό σύστημα, αν και καμουφλαρισμένο με τον μανδύα της «παιδείας» και της «μόρφωσης», δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα τεχνικό μέσο μύησης στην υποταγή και την υπακοή στα προστάγματα της κυριαρχίας.

Η ιεραρχική μορφή της εκπαίδευσης ορίζει τον εκπαιδευτή ως «αυθεντία» ενώ καθιστά τον εκπαιδευόμενο, ως «αγνώμονα», στο ρόλο του πειθήνιου εκτελεστή διαταγών. Αυτό είναι και το προανάκρουσμα για την περιχαράκωση και αποδοχή του δίπολου των ρόλων εξουσιαστή-εξουσιαζόμενου, το οποίο στηρίζεται στην άνευ κριτικής παραδοχής του παρόντος καθεστώτος, ως ορθό και επιθυμητό.

Η εκπαιδευτική διαδικασία ως μέσο επιβολής στηρίζει τη δύναμη της κυρίως σε δύο σημεία. Στη γνώση που προσφέρει και στο περιβάλλον που προσφέρεται αυτή.

Όταν μιλάμε για τη γνώση που παρέχεται στα εκπαιδευτήρια, μιλάμε πάντα για τη γνώση που επιλέγει το κράτος για να διδάξει την υποταγή. Από μικρή ηλικία οι νέοι δέχονται ιδεολογικό βομβαρδισμό. Το κράτος από εκφραστής της καταπίεσης παρουσιάζεται ως ο ακρογωνιαίος λίθος της κοινωνικής ζωής και προστάτης της ελευθερίας. Η δημοκρατία εκθειάζεται ως η τελειότερη μορφή πολιτεύματος και προβάλλεται η θεώρηση ότι πρέπει η κοινωνία να ακολουθεί ηγέτες, κόμματα, ή άλλα αντιπροσωπευτικά σύνολα (δεκαπενταμελές, ΔΣ). Η εργασιομανία και η υπακοή στα αφεντικά παρουσιάζονται ως αρετές της ανθρώπινης προσωπικότητας. Με την συστηματική διάδοση της θρησκευτικής ιδεοληψίας (μάθημα θρησκευτικών, προσευχές, εκκλησιασμός), με την καλλιέργεια της εθνικής συνείδησης (στρέβλωση ιστορίας, παρελάσεις, εθνικές γιορτές, σημαίες, ύμνοι κτλ) όπως και γενικότερα σε όλη τη δομή του εκπαιδευτικού συστήματος οι νέοι δεν θα διδαχθούν τίποτα άλλο εκτός από τη δουλικότητα και την πειθαρχία στην εξουσία, τη γνώση για να αναπαράγεται το καπιταλιστικό σύστημα και το κράτος.

Σαν μια διαρκής πνευματική καταστολή, η εκπαιδευτική διαδικασία δομείται με τεχνικές ελέγχου και πειθάρχησης, όπως οι αποβολές, το απουσιολόγιο, η συνεχής αξιολόγηση, οι εξετάσεις και οι εξεταστικές,

της) που αναφέρεται στον αγώνα των κατοίκων μιας γειτονιάς στη Βαρκελώνη ενάντια στην ανάπλαση. Ακολούθησε συζήτηση κατά την οποία αναπτύχθηκε με ευρύτητα το θέμα και τα ζητήματα με τα οποία βρίσκεται σε συνάρτηση.

Την επόμενη μέρα η συζήτηση αφορούσε ένα σημαντικότατο ζήτημα που ενδιαφέρει τους αγωνιζόμενους ανθρώπους: **ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΣ, 60 χρόνια μετά... Από τις σφαγές στο Μελιγαλά, στην Ούλεν και στα στρατόπεδα «αναμόρφωσης», στην εμπέδωση της εθνικής συμφιλίωσης ως την «κοινωνική συναίνεση» στις μέρες μας.**

Τα στρατόπεδα και οι εξουσιαστικές μέθοδοι «αναμόρφωσης» και υποταγής των ανθρώπων αποτελούν ένα καίριο ζήτημα. Η Μακρόνησος, η Γυάρος και τα άλλα στρατόπεδα βασανισμού των ανθρώπων δεν θα πρέπει να αποτελούν εμπόδιο, ώστε να παραβλέπονται τα εγκλήματα της άλλης πλευράς του εξουσιαστικού μπλοκ, που φέρει το όνομα αριστερά.

Οι αναρχικοί δεν μπορούν να ταυτίζονται με τις λογικές και την προπαγάνδα της όποιας αριστερής εκδοχής της κυριαρχίας (μαρξιστικής ή μη).

Η ελευθερία δεν μπορεί να κτιστεί με την κτηνωδία και τη βαρβαρότητα γιατί ο δρόμος της κτηνωδίας γεμίζει ποτάμια αίματος και ξαναζωντανεύει την κτηνωδία.

Ο,τι υπόσχεται κάθε Ιδεολογία αποτυπώνεται στον τρόπο δράσης που επιλέγει...

Ούτε Ούλεν, Ούτε Μελιγαλάς, Ούτε στρατόπεδα συγκέντρωσης και αναμόρφωσης

Η αναρχία δεν αποτελούσε και δεν αποτελεί κομμάτι ή υποκατάστατο καμιάς αριστεράς. Η αναρχία προϋπήρχε του πολιτικού διαχωρισμού των ανθρώπων σε αριστερούς και δεξιούς. Η αριστερά και η δεξιά αποτελούν τις δύο όψεις του κρατισμού και της κυριαρχίας. Ως εκ τούτου δεν θα μπορούσαμε να συνυπάρχουμε, ούτε να υποστηρίζουμε καμία από αυτές τις δύο εξουσιαστικές τάσεις. Ως αναρχικοί έχουμε τον δικό μας δρόμο, τις δικές προτάσεις και πρακτικές ενάντια στην κτηνωδία και ελεεινότητα της κάθε είδους μασκαρεμένης εξουσίας, που δεν διστάζει να φορά ακόμα και αντιεξουσιαστικά προσωπεία προκειμένου να εξαπατήσει τους ανθρώπους και να τους εντάξει στους αντιανθρώπινους σχεδιασμούς της.

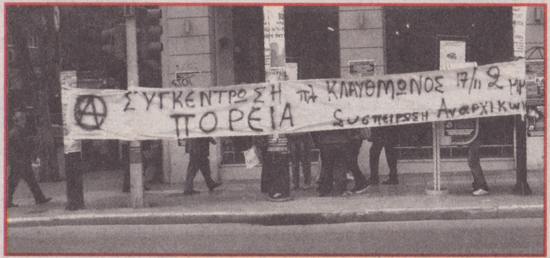
Σ' αυτό το κλίμα κινήθηκε η τρίωρη και πλέον συζήτηση μετά την προβολή ενός βίντεο για την Μακρόνησο.

Σ' όλη τη διάρκεια του διημέρου υπήρχε έκθεση φωτογραφίας από τις 11πμ, ενώ από τις 4μμ ξεκινούσαν προβολές βίντεο.

Στην έκθεση υπήρχαν φωτογραφίες από την Μακρόνησο και τη Γυάρο όπως είναι σήμερα αλλά και από την εποχή που υπήρχαν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης - «αναμόρφωσης». Υπήρχε, ακόμη, φωτογραφικό υλικό από τις σφαγές των αριστερών κατά τα «δεκεμβριανά».

Στη γωνία Στουρνάρα και Πατησίων, σε όλο το τριήμερο, υπήρχαν τραπεζάκια (από την πλευρά της Πατησίων) με έντυπο αναρχικό υλικό ενώ στο πανό γραφόταν: **Σταθερά στους δρόμους της αδέσποτης σύγκρουσης και της εξέγερσης για την ανθρωπιά, την κοινωνική δικαιοσύνη και την αναρχία**.

Το μεσημέρι της τρίτης μέρας στην απέναντι πλευρά επί της Πατησίων αναρτάται πανώ της Συσπείρωσης Αναρχικών, που καλεί σε συγκέντρωση και πορεία από την πλατεία Κλαυθμώνος στις 2μμ.

Η πορεία για την 35η επέτειο του Πολυτεχνείου ξεκινά μετά της 4μμ ενώ ταυτόχρονα ξεσπά και βροχή. Πρόκειται για την δεύτερη συνεχή χρονιά που η πορεία γίνεται με βροχή. Παρ' όλα αυτά εκατοντάδες αναρχικοί/ες και ανυπότακτοι νεολαίοι συμμετέχουν στα αναρχικά μπλοκ που πορεύονται με δυναμικά συνθήματα. Όταν το μπλοκ προσεγγίζει στην πρεσβεία (μετά το Χίλτον) αρχίζουν να διπλώνονται τα πανώ από το πρώτο μπλοκ και σιγά σιγά ο κόσμος απλώνεται. Ακολουθεί επίθεση στα ΜΑΤ που επιτίθε-

σμό, στον οποίο με τεχνικές μεθόδους επιβολής, προσπαθεί να καθυποτάξει το σύνολο της κοινωνίας. Το εκπαιδευτικό σύστημα, αν και καμουφλαρισμένο με τον μανδύα της «παιδείας» και της «μόρφωσης», δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα τεχνικό μέσο μύησης στην υποταγή και την υπακοή στα προστάγματα της κυριαρχίας.

Η ιεραρχική μορφή της εκπαίδευσης ορίζει τον εκπαιδευτή ως «αυθεντία» ενώ καθιστά τον εκπαιδευόμενο, ως «αγνώμονα», στο ρόλο του πειθήνιου εκτελεστή διαταγών. Αυτό είναι και το προανάκρουσμα για την περιχαράκωση και αποδοχή του δίπολου των ρόλων εξουσιαστή-εξουσιαζόμενου, το οποίο στηρίζεται στην άνευ κριτικής παραδοχής του παρόντος καθεστώτος, ως ορθό και επιθυμητό.

Η εκπαιδευτική διαδικασία ως μέσο επιβολής στηρίζει τη δύναμη της κυρίως σε δύο σημεία. Στη γνώση που προσφέρει και στο περιβάλλον που προσφέρεται αυτή.

Όταν μιλάμε για τη γνώση που παρέχεται στα εκπαιδευτήρια, μιλάμε πάντα για τη γνώση που επιλέγει το κράτος για να διδάξει την υποταγή. Από μικρή ηλικία οι νέοι δέχονται ιδεολογικό βομβαρδισμό. Το κράτος από εκφραστής της καταπίεσης παρουσιάζεται ως ο ακρογωνιαίος λίθος της κοινωνικής ζωής και προστάτης της ελευθερίας. Η δημοκρατία εκθειάζεται ως η τελειότερη μορφή πολιτεύματος και προβάλλεται η θεώρηση ότι πρέπει η κοινωνία να ακολουθεί ηγέτες, κόμματα, ή άλλα αντιπροσωπευτικά σύνολα (δεκαπενταμελές, ΔΣ). Η εργασιομανία και η υπακοή στα αφεντικά παρουσιάζονται ως αρετές της ανθρώπινης προσωπικότητας. Με την συστηματική διάδοση της θρησκευτικής ιδεοληψίας (μάθημα θρησκευτικών, προσευχές, εκκλησιασμός), με την καλλιέργεια της εθνικής συνείδησης (στρέβλωση ιστορίας, παρελάσεις, εθνικές γιορτές, σημαίες, ύμνοι κτλ) όπως και γενικότερα σε όλη τη δομή του εκπαιδευτικού συστήματος οι νέοι δεν θα διδαχθούν τίποτα άλλο εκτός από τη δουλικότητα και την πειθαρχία στην εξουσία, τη γνώση για να αναπαράγεται το καπιταλιστικό σύστημα και το κράτος.

Σαν μια διαρκής πνευματική καταστολή, η εκπαιδευτική διαδικασία δομείται με τεχνικές ελέγχου και πειθάρχησης, όπως οι αποβολές, το απουσιολόγιο, η συνεχής αξιολόγηση, οι εξετάσεις και οι εξεταστικές. Η μακροχρόνια παρουσία των νέων μέσα στους εκπαιδευτικούς χώρους καταδεικνύει ξεκάθαρα το στοιχείο του εγκλεισμού. Τα κάγκελα, τα συρματοπλέγματα, τα ψυχρά κτίρια, η ώρα προαυλισμού θυμίζουν έντονα φυλακή όπου τα άτομα είναι υποχρεωμένα δια νόμου να ξοδεύουν τα χρόνια τους, μαντρωμένα από ρουφιάνους-επιστάτες και διευθυντές-δικαστές.

Οι εκπαιδευτικοί χώροι δεν μπορούν να οικειοποιηθούν ειρηνικά από τους εκπαιδευόμενους, γιατί το κράτος ως μοναδικός νόμιμος εκφραστής της βίας δεν θα άφηνε ποτέ να χαθεί αμαχητί το έδαφος. Οι προσπάθειες για να σαμποταριστεί το εκπαιδευτικό σύστημα ήταν πολλές και μαχητικές όπως στην δεκαετία του '90 με τα συγκρουσιακά γεγονότα του '91 και '98 και πιο πρόσφατα με τα γεγονότα του 2006-2007. Τροχοπέδη ήταν και ακόμα είναι ο διαμεσολαβητικός Και χειραγωγικός ρόλος των κομματικών παρατάξεων οι οποίες προσπαθούν όπως πάντα είτε να καπηλεύονται είτε να συκοφαντούν τις εξεγερτικές διαθέσεις των νέων. Εκτός των κομμάτων και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους εντείνουν την επιθετικότητα τους απέναντι στους αγωνιζόμενους, με την ψήφιση του τρομονόμου, την αστυνομοκρατία στις πορείες, την καταστολή των καταλήψεων και την ποινική δίωξη των καταληψιών, σε μια προσπάθεια να διαδοθεί το δόγμα της ασφάλειας και να επιβάλει με τη βία την ταξικοκοινωνική ειρήνη.

Οι εκπαιδευτικοί χώροι καταλαμβάνονται και καταστρέφονται. Στον πόλεμο για την απαλλαγή από όσους μας εξουσιάζουν θα χρειαστεί

λογικές και την προπαγάνδα της όποιας αριστερής εκδοχής της κυριαρχίας (μαρξιστικής ή μη).

Η ελευθερία δεν μπορεί να κτιστεί με την κτηνωδία και τη βαρβαρότητα γιατί ο δρόμος της κτηνωδίας γεμίζει ποτάμια αίματος και ξαναζωντανεύει την κτηνωδία.

Ο,τι υπόσχεται κάθε Ιδεολογία αποτυπώνεται στον τρόπο δράσης που επιλέγει...

Ούτε Ούλεν, Ούτε Μελιγαλάς, Ούτε στρατόπεδα συγκέντρωσης και αναμόρφωσης

Η αναρχία δεν αποτελούσε και δεν αποτελεί κομμάτι ή υποκατάστατο καμιάς αριστεράς. Η αναρχία προϋπήρχε του πολιτικού διαχωρισμού των ανθρώπων σε αριστερούς και δεξιούς. Η αριστερά και η δεξιά αποτελούν τις δύο όψεις του κρατισμού και της κυριαρχίας. Ως εκ τούτου δεν θα μπορούσαμε να συνυπάρχουμε, ούτε να υποστηρίζουμε καμία από αυτές τις δύο εξουσιαστικές τάσεις. Ως αναρχικοί έχουμε τον δικό μας δρόμο, τις δικές προτάσεις και πρακτικές ενάντια στην κτηνωδία και ελεεινότητα της κάθε είδους μασκαρεμένης εξουσίας, που δεν διστάζει να φορά ακόμα και αντιεξουσιαστικά προσωπεία προκειμένου να εξαπατήσει τους ανθρώπους και να τους εντάξει στους αντιανθρώπινους σχεδιασμούς της.

Σ' αυτό το κλίμα κινήθηκε η τρίωρη και πλέον συζήτηση μετά την προβολή ενός βίντεο για την Μακρόνησο.

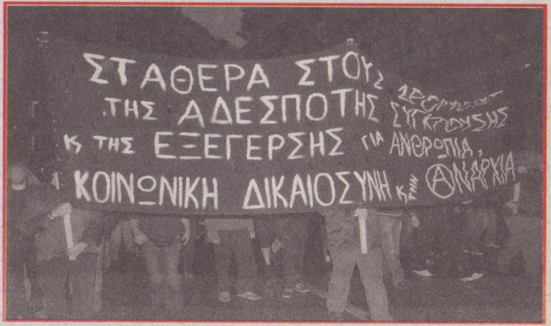

Στη γωνία Στουρνάρα και Πατησίων, σε όλο το τριήμερο, υπήρχαν τραπεζάκια (από την πλευρά της Πατησίων) με έντυπο αναρχικό υλικό ενώ στο πανώ γραφόταν: **Σταθερά στους δρόμους της αδέσποτης σύγκρουσης και της εξέγερσης για την ανθρωπιά, την κοινωνική δικαιοσύνη και την αναρχία**.

Το μεσημέρι της τρίτης μέρας στην απέναντι πλευρά επί της Πατησίων αναρτάται πανώ της Συσπείρωσης Αναρχικών, που καλεί σε συγκέντρωση και πορεία από την πλατεία Κλαυθμώνος στις 2μμ.

Η πορεία για την 35η επέτειο του Πολυτεχνείου ξεκινά μετά της 4μμ ενώ ταυτόχρονα ξεσπά και βροχή. Πρόκειται για την δεύτερη συνεχή χρονιά που η πορεία γίνεται με βροχή. Παρ' όλα αυτά εκατοντάδες αναρχικοί/ες και ανυπότακτοι νεολαίοι συμμετέχουν στα αναρχικά μπλοκ που πορεύονται με δυναμικά συνθήματα. Όταν το μπλοκ προσεγγίζει στην πρεσβεία (μετά το Χίλτον) αρχίζουν να διπλώνονται τα πανώ από το πρώτο μπλοκ και σιγά σιγά ο κόσμος απλώνεται. Ακολουθεί επίθεση στα ΜΑΤ που επιτίθενται σε ό,τι θεωρούν εχθρικό. Δεκάδες διαδηλωτές ξυλοκοπούνται και προσάγονται στη ΓΑΔΑ για να αφεθούν αργότερα. Σ' έναν ανήλικο απαγγέλλονται κατηγορίες.

δημοκρατία εκθειάζεται ως η τελειότερη μορφή πολιτεύματος και προβάλλεται η θεώρηση ότι πρέπει η κοινωνία να ακολουθεί ηγέτες, κόμματα, ή άλλα αντιπροσωπευτικά σύνολα (δεκαπενταμελές, ΔΣ). Η εργασιομανία και η υπακοή στα αφεντικά παρουσιάζονται ως αρετές της ανθρώπινης προσωπικότητας. Με την συστηματική διάδοση της θρησκευτικής ιδεοληψίας (μάθημα θρησκευτικών, προσευχές, εκκλησιασμός), με την καλλιέργεια της εθνικής συνείδησης (στρέβλωση ιστορίας, παρελάσεις, εθνικές γιορτές, σημαίες, ύμνοι κτλ) όπως και γενικότερα σε όλη τη δομή του εκπαιδευτικού συστήματος οι νέοι δεν θα διδαχθούν τίποτα άλλο εκτός από τη δουλικότητα και την πειθαρχία στην εξουσία, τη γνώση για να αναπαράγεται το καπιταλιστικό σύστημα και το κράτος.

Σαν μια διαρκής πνευματική καταστολή, η εκπαιδευτική διαδικασία δομείται με τεχνικές ελέγχου και πειθάρχησης, όπως οι αποβολές, το απουσιολόγιο, η συνεχής αξιολόγηση, οι εξετάσεις και οι εξεταστικές. Η μακροχρόνια παρουσία των νέων μέσα στους εκπαιδευτικούς χώρους καταδεικνύει ξεκάθαρα το στοιχείο του εγκλεισμού. Τα κάγκελα, τα συρματοπλέγματα, τα ψυχρά κτίρια, η ώρα προαυλισμού θυμίζουν έντονα φυλακή όπου τα άτομα είναι υποχρεωμένα δια νόμου να ξοδεύουν τα χρόνια τους, μαντρωμένα από ρουφιάνους-επιστάτες και διευθυντές-δικαστές.

Οι εκπαιδευτικοί χώροι δεν μπορούν να οικειοποιηθούν ειρηνικά από τους εκπαιδευόμενους, γιατί το κράτος ως μοναδικός νόμιμος εκφραστής της βίας δεν θα άφηνε ποτέ να χαθεί αμαχητί το έδαφος. Οι προσπάθειες για να σαμποταριστεί το εκπαιδευτικό σύστημα ήταν πολλές και μαχητικές όπως στην δεκαετία του '90 με τα συγκρουσιακά γεγονότα του '91 και '98 και πιο πρόσφατα με τα γεγονότα του 2006-2007. Τροχοπέδη ήταν και ακόμα είναι ο διαμεσολαβητικός Και χειραγωγικός ρόλος των κομματικών παρατάξεων οι οποίες προσπαθούν όπως πάντα είτε να καπηλεύονται είτε να συκοφαντούν τις εξεγερτικές διαθέσεις των νέων. Εκτός των κομμάτων και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους εντείνουν την επιθετικότητα τους απέναντι στους αγωνιζόμενους, με την ψήφιση του τρομονόμου, την αστυνομοκρατία στις πορείες, την καταστολή των καταλήψεων και την ποινική δίωξη των καταληψιών, σε μια προσπάθεια να διαδοθεί το δόγμα της ασφάλειας και να επιβάλει με τη βία την ταξικοκοινωνική ειρήνη.

Οι εκπαιδευτικοί χώροι καταλαμβάνονται και καταστρέφονται. Στον πόλεμο για την απαλλαγή από όσους μας εξουσιάζουν θα χρειαστεί να δώσουμε πολλές μάχες σήμερα, αύριο, πάντα και παντού, μέσα και έξω από τις σχολές και τα σχολεία. Η πραγματική γνώση και η μόρφωση θα διοχετευθούν μόνο μέσα από την απελευθέρωση της κοινωνίας από τα δεσμά της εξουσίας, σε μια κοινωνία ελεύθερη και αυτοοργανωμένη, χωρίς κράτος και αυθεντίες.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΑ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΑ ΜΥΑΛΑ

ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΤΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΚΕΛΙΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ/ΕΣ-ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ/ΣΤΡΙΕΣ
ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΣ

Συνάντηση κάθε Κυριακή στις 6μμ
στο Πολυτεχνείο της Αθήνας (κτίριο Γκίνη)